

Cô Học Sinh Bá Đạo Của Thế Giới Ngầm

Contents

Cô Học Sinh Bá Đạo Của Thế Giới Ngầm	2
1. Chương 1 Gặp Gỡ Trần Lâm	2
2. Chương 2 Xuyên Không Rồi Sao ?	3
3. Chương 3 Trường Jy	6
4. Chương 4 Ở Nhà Họ Trịnh	9
5. Chương 5 Đài Phong	11
6. Chương 6 Cú Lột Xác Ngoạn Mục	14
7. Chương 7 Hill Club	16
8. Chương 8 Rèn Luyện Ở Trong Rừng	19
9. Chương 9 Lời Hứa Được Thiết Lập	22
10. Chương 10 Tập Võ Cùng Đài Phong	23
11. Chương 11 Thực Hiện Lời Hứa	26
12. Chương 12 Em Là Của Anh	27
13. Chương 13 Khí Thế Bức Người	28
14. Chương 14 Trịnh Ái Linh Đã Về	30
15. Chương 15 Sự Xuất Hiện Của Hoài Minh	32
16. Chương 16 Sự Ghen Tuông Của Tình Yêu	33
17. Chương 17 Tâm Sự Của Trịnh Văn Vĩ	36
18. Chương 18 Gây Dựng Thế Lực (1)	37
19. Chương 19 Gây Dựng Thế Lực (2)	38
20. Chương 20 Gây Dựng Thế Lực (3)	39
21. Chương 21 Thân Phận Bị Lộ (1)	40
22. Chương 22 Thân Phận Bị Lộ (2)	41
23. Chương 23 Tứ Long Xuất Hiện	43
24. Chương 24 Em Yêu Anh	45
25. Chương 25 Giúp Đỡ Dương Tử Hạo	47
26. Chương 26 Cảnh Sát Tối Thăm (1)	48
27. Chương 27 Cảnh Sát Đến Thăm (2)	50
28. Chương 28 Sự Trừng Phạt Của Thanh Bằng	51
29. Chương 29 Ước Mơ Của Trịnh Minh Khuê	53
30. Chương 30 Khung Cảnh Vào Kỳ Thi	54
31. Chương 31 Chuyển Phiêu Lưu Tại Rừng Nhiệt Đới Amazon (1)	55
32. Chương 32 Buổi Tối Vui Vẻ	57
33. Chương 33 Chuyển Phiêu Lưu Tại Rừng Nhiệt Đới Amazon (2)	59
34. Chương 34 Sự Xuất Hiện Của Bộ Tộc Sống Cách Biệt Với Văn Minh	60
35. Chương 35 Gặp Người Quen Cũ	62
36. Chương 36 Tôi Là Trịnh Thanh Bằng	64
37. Chương 37 Cuộc Sống Bình Thường	66
38. Chương 38 Quyết Định Nói Ra	69
39. Chương 39 Huyền Thoại Của Thế Giới Ngầm	70
40. Chương 40 Cuộc Giao Dịch Giữa Hắc Đạo Và Bạch Đạo	73
41. Chương 41 Hắc Đạo Và Côn Đồ	74

42. Chương 42 Sói Cô Độc	76
43. Chương 43 Em Không Hoàn Hảo	77
44. Chương 44 Hơn Cả Tình Yêu	79
45. Chương 45 Quyết Định Mạo Hiểm	80
46. Chương 46 Chiến Đấu Trên Biển Đông (1)	82
47. Chương 47 Chiến Đấu Trên Biển Đông (2)	84
48. Chương 48 Ân Huệ Được Khóc	86
49. Chương 49 Là Anh Phải Không?	89
50. Chương 50 Chuyện Xưa	90
51. Chương 51 Chuyển Biến Của Đài Phong	93
52. Chương 52 Thế Chiến Thứ Ba Tại Nhà Bếp	94
53. Chương 53 Sóng Gió Ấp Tới, Thanh Băng Gặp Nạn	96
54. Chương 54 Hãy Để Anh Bảo Vệ Em	98
55. Chương 55 Sự Đau Thương Trên Hòn Đảo W (1)	101
56. Chương 56 Sự Đau Thương Trên Hòn Đảo W (2)	104
57. Chương 57 Gặp Lại	106
58. Chương 57 Gặp Lại	108
59. Chương 58 Gả Cho Anh	111
60. Chương 59 Kết Quả Của Tình Yêu	113
61. Chương Ngoại Truyện 1 - Đại Kết Cục.	115
62. Chương Ngoại Truyện 2 - Nghĩa Trang Selfhome	116
63. Chương Ngoại Truyện 3- Regina Lý Mỹ Hi - Buổi Hẹn Mặt	117
64. Chương Ngoại Truyện 4- Thông Báo Của Minh Khuê	119
65. Chương Ngoại Truyện 5- Đi Tìm Tình Yêu	121
66. Chương Ngoại Truyện 6 - Rất Thích Em Ghen	122
67. Chương Ngoại Truyện 7 - Mưu Kế Tạo Không Khí	124
68. Chương Ngoại Truyện 8- Minh Khuê Bị Bắt	126
69. Chương Ngoại Truyện 9- Happy Ending	128

Cô Học Sinh Bá Đạo Của Thế Giới Ngầm

Giới thiệu

Cô- Trịnh Thanh Băng 24 tuổi. Lão đại của tổ chức bang phái mang tên Thiên Long- 1 bang phái đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-hoc-sinh-ba-dao-cua-the-gioi-ngam>

1. Chương 1 Gặp Gỡ Trần Lâm

Tình yêu ,không phải là vấn đề thích hợp hay không thích hợp,đó là một loại cảm giác,tựa như uống một ly rượu mạnh ,có khổ đau,có say mê,có nóng bỏng,có chua xót,đau đớn cũng là mãnh liệt.

-Thành Phố Giang-

1 hàng xe Lamborghini khoảng 10 chiếc lần lượt đậu vào mép đường, các chiếc xe lần lượt mở cửa, khoảng 40 vệ sĩ mặc áo vest đen và đeo kính đen cực kì chỉnh tề, sắc mặt người nào cũng lạnh lùng không có 1 chút tình cảm.

Mọi người xung quanh tò mò nhìn theo hướng 1 chiếc xe vẫn chưa mở cửa, họ đoán nhân vật trọng đại chắc chắn ngồi trong xe đó.

Từ trên chiếc xe thần bí kia 4 người đàn ông mặc đồ đen đi xuống. Họ là Tứ Long gồm Hoàng Long, Ngũ Long, Đức Long, Vân Long. Là thuộc hạ đắc lực của nữ lão đại Thanh Băng được mọi người trong thế giới ngầm tôn kính gọi là Băng Long.

Nhìn thấy Tứ Long bước xuống mọi người ở đây đều biết được người trong xe là ai, bọn họ lập tức biết điều mà im lặng. Quả nhiên, từ trên xe bước xuống một cô gái, cô mặc bộ đồ bóng màu đen, quần dài bó sát chân, thân hình cô quyến rũ và cực kì nóng bỏng, gương mặt cô thì khỏi phải nói. Ngũ quan đẹp mắt lại sắc sảo, ánh mắt của cô khi nhìn qua từng người ở đây khiến cho họ không rét mà lại run.

Trong ngôi biệt thự 1 hàng dài vệ sĩ chạy ra xếp thành 2 hàng nhường đường cho 1 người đàn ông khoảng 30 tuổi, gương mặt cực kì ma mị, ngũ quan cực chuẩn đúng chất một mỹ nam. Người đàn ông mặc bộ đồ vest màu xám trông cực kì lịch lãm. Đến trước mặt cô lịch sự nói chuyện.

“Thật rất vinh hạnh hôm nay được Trần Lão Đại đến thăm.”

“Trần Lão Đại, anh cũng khá kiêu căng đấy, Lão đại nhà chúng tôi đến cả buổi mới thấy bóng dáng anh.” - Vân Long, 1 anh chàng tóc vàng gương mặt có vài phần trẻ con không nghiêm chỉnh.

Trần Lão Đại cười trừ, Trần Lâm là lão đại của Lâm Gia, thế lực chỉ thua có bang Thiên Long của Trịnh Gia, anh ta trước Mặc Trịnh Thanh Băng chỉ có thể a dua nịnh hót.

“Đâu có, tôi nào dám có ý phách lối trước mặt Trịnh Lão Đại. Trịnh Lão Đại xin mời, vào trong.” - Vừa nói Trần Lâm vừa tránh đường cho Thanh Băng đi vào.

Đường phố lại trở nên ồn ào bàn tán, người dân ở đây thừa biết, Trần Gia và Trịnh Gia luôn là đối thủ không đội trời chung, hôm nay sao lại cùng nhau ngồi nói chuyện?

-Khoảng 30 phút sau-

~Đoàng~ 1 tiếng nổ lớn làm đổ sập ngôi biệt thự khang trang, sau đó là ba tiếng nổ kế tiếp khiến mùi máu tanh tràn ngập cả không khí.

1 Kì tích mới, bắt đầu từ đây...

2. Chương 2 Xuyên Không Rồi Sao ?

-Trong 1 căn phòng rộng lớn.-

Trịnh Thiên Băng mơ hồ có ý thức trở lại, cô đang nằm trên 1 chiếc giường rất mềm mại, cô nhìn xung quanh, đây là một căn phòng rất đẹp, rộng và sang trọng.

Cô cố gắng nhớ lại, khi đó cô cùng Trần Lâm vào bàn chuyện về đột vũ khí kế tiếp trong lúc bàn chuyện bỗng nhiên căn biệt thự phát nổ, người của Trần Gia đã chừa lại đường thoát nên họ không bị gì cả nhưng...thuộc hạ của cô lại bị nạn có người chết có người bị thương, trước đó Tứ Long vẫn đứng ngoài cửa nên chắc bọn họ chỉ bị thương nhẹ. Còn cô ngồi ngay vị trí đặt bom nên đã bị nổ đến xương cốt không còn.

Nhớ ra mọi chuyện, cô lập tức nhìn xung quanh với ánh mắt đầy cảnh giác. Đây là đâu? Không phải mình đã chết rồi sao? Cô đứng lên đi một vòng căn phòng, căn phòng này khá sáng sủa, và đẹp, có đầy đủ các thiết bị hiện đại, Tivi, máy tính, máy lạnh, toilet riêng tủ lạnh, tủ sách chứa đầy những cuốn truyện tranh Doremon, Cô Bé Nhí Nhanh... gì thế này? Cô chưa bao giờ tưởng tượng mình lại nhìn thấy những loại sách ngây thơ đến thế. Tình cờ cô đến trước gương thì mọi thắc mắc trong lòng cô đã được giải bày.

Người trong gương, dung mạo diễm lệ, có đôi mắt to và đen lay láy, sống mũi cao và gọn, đôi môi anh đào chúm chím người trong gương sẽ là 1 tuyệt sắc giai nhân nếu không quá xanh xao và yếu ớt.

Cô giật mình, thì ra là cô được trọng sinh. Những chuyện này trước đây có chỉ xem là trò cười nhưng không ngờ bây giờ lại xảy ra trên bản thân cô. Nếu cô trọng sinh vậy đây là đâu? Cô hiện giờ là ai? Thân phận là gì? Còn nữa, tại sao thân thể này của cô lại chết?

Hàng loạt câu hỏi được đặt ra trong đầu, cho tới khi Trịnh Thanh Băng nhìn thấy 1 hộp thuốc an thần bị sử dụng với liều lượng quá liều đặt trên bàn thì cô mới phát hiện ra, thì ra chủ nhân của thân thể này của cô tự tử.

Trịnh Thanh Băng mở cửa phòng, ánh mắt đầy cảnh giác nhìn xung quanh, nơi cô đang ở là trên lầu, cô đi xuống cầu thang thì gặp một người phụ nữ trung niên mặc một bộ đồ nâu đi đến cạnh cô: “Tiểu thư, người có cần dùng gì hay không?”

Trịnh Thanh Băng nhú mày nhìn người đàn bà trước mắt, bà ta tuổi tác khoảng 40 trên mặt đã lộ ra nếp nhăn, đường nét trên gương mặt bà ta khá hiền hậu, bà ta gọi cô là tiểu thư, vậy chắc là người làm trong nhà.

“À, tôi muốn uống trà.”-Trịnh Thanh Băng nói.

“Dạ, tiểu thư ngồi đợi, tôi sẽ lập tức đi làm.”-người đàn bà kia lui xuống.

Trịnh Thiên Băng đi men theo hành lang tới phòng khách, căn biệt thự khá rộng, có rất nhiều vệ sĩ và người làm người nào gặp cô đều cúi đầu cung kính nói: “Tam Đại Tiểu Thư”

Trong phòng khách Thanh Băng nhìn thấy một người con trai khoảng 20 tuổi đang ngồi nhìn vào Ipad tay đeo MP3, bộ dạng anh ta không được chững chạc cho lắm. Ngũ Quan cân đối, dáng người thì đủ tiêu chuẩn người mẫu, có điều ở trong lòng anh ta còn có một cô gái tóc đỏ, ăn mặc rất thiếu vải lại có thân hình nóng bỏng gương mặt nũng nịu nhìn anh ta.

và 2 người con gái, 1 người đang ngồi ăn đào, hình như đang xem tài liệu gì đó. Cô có dáng vẻ rất chăm chú khá giống con một sách. Ngũ Quan dễ nhìn, khá trong sáng, dáng người khoảng 1m65.

Nhìn thấy Trịnh Thanh Băng bước vào, 3 người liền ngẩng đầu nhìn, chàng trai nhìn thấy Thanh Băng chỉ nhìn qua một cái rồi lại cắm đầu vào Ipad, Cô gái tóc đỏ trong lòng anh ta thì khá hoảng hốt như là nhìn thấy ma hiện hình vậy. Người con gái ngồi sofa lại ngoắc Thanh Băng về phía mình, cô ta nở nụ cười ngọt ngào: “Thanh Thanh, lại đây ngồi.”

Thanh Băng đang thu hết những biểu hiện của mọi người vào trong mắt nên không để ý đến câu nói của cô gái. Với lại, Thanh Thanh là ai cô đâu biết.

“Trịnh Thanh Băng, mau đến đây ngồi.”-Cô gái lớn giọng.

Trịnh Thanh Băng quay lại nhìn cô gái, cô khẽ nhú mày. Trịnh Thanh Băng? thì ra thân thể này cũng tên Trịnh Thanh Băng mà người thân thường gọi là Thanh Thanh. Thanh Thanh? cái tên thật khó nghe. Cô bước tới chỗ cô gái kia ngồi xuống.

“Nè, ăn đào đi mới hái trên cây xuống.”-cô gái đưa đĩa trái cây trước mặt Thanh Băng, Thanh Băng lấy một miếng.

“Sao vậy? Hôm nay sao im ru vậy? Có chuyện gì nói chị 3 nghe.”-Cô gái hỏi, giọng nói đầy lo lắng.

Chị 3? thì ra đây là Nhị Đại Tiểu Thư của căn biệt thự này.: “không có gì, chỉ thấy hơi mệt, buồn ngủ chút thôi.”

Thanh Băng quả thật thấy buồn ngủ bởi vì thân thể này vốn dĩ chịu sự tác động của thuốc an thần một thời gian, tuy rằng đã dần hết thuốc nhưng vẫn còn rất mệt.

“Tam Đại Tiểu Thư, trà của cô.”-Người đàn bà khi nãy cung kính đặt ly trà trước mặt Thanh Băng.

~Choang~ người con gái tóc đỏ ngồi trong lòng làm đổ ly nước của cô ta, khiến ly thủy tinh rơi xuống đất vỡ tan tành.

“Đại Ngọc, em sao vậy? làm trò gì vậy?”-Người con trai không vui nói.

“Anh Tuấn Khải,em xin lỗi...”-Cô gái tên Đại Ngọc ríu rít xin lỗi.

“Đứng đó làm gì? Mau dọn dẹp đi”-Tuấn Khải quay qua quát với đám người làm.

“Dạ,Đại Thiếu Gia.”-2 người làm tiến lên lau dọn.

Trịnh Thanh Băng quan sát cô gái tóc đỏ tên Đại Ngọc này,ngay từ lúc đầu nhìn thấy cô thì cô gái này đã hoảng hốt như gặp được ma vậy. Rốt cục cô và cô ta có quan hệ gì? Còn người con trai tên Tuấn Khải,chắc là anh trai của cô và người con gái ngồi kế cô.

“Đúng là cô gái không có giáo dục,đến nhà người khác mà làm vỡ đồ như vậy.”-cô gái ngồi cạnh Thanh Băng dùng giọng điệu chua chát nói.

“Anh,người ta đã xin lỗi rồi sao cô ấy cứ chấp nhặc vậy?”-Đại Ngọc nũng nịu trong ngực của Tuấn Khải.

Tuấn Khải vẫn chú tâm vào Ipad: “Minh Khuê,em cũng đừng nhỏ nhặt như vậy,chỉ vỡ có một cái ly thôi có Cần làm to chuyện không?”

“Anh hai,con nhỏ này thật sự không xứng đáng bước vào nhà chúng ta,hôm nay nó ngồi tại đây là một đặc ân lớn với nó cũng là sự sỉ nhục lớn đối với chúng ta rồi.”-Minh Khuê nói,giọng nói đầy phẫn nộ.

“Anh cảnh cáo em,xét về thân phận Đại Ngọc là bạn gái anh cũng là chị gái em.Tốt nhất em đừng quá đáng.”-Tuấn Khải nghiêm giọng.

“Em quá đáng,cái gì mà quá đáng chứ? ‘Chị gái?’ Cô ta có tư cách sao?”-Nói rồi Minh Khuê kéo tay Thanh Băng lên lầu.

Ở trong phòng,Thanh Băng và Minh Khuê nói chuyện,Minh Khuê hỏi con cô trả lời.

“Thanh Thanh,vừa rồi em nói không khỏe,bây giờ đỡ hơn chưa”-Minh Khuê dịu dàng hỏi,ngữ điệu khác hẳn với cái giọng nói chanh chua và tức giận lúc này.

“Đỡ hơn rồi.”-Thanh Băng gật đầu.

“Thật là,con nhỏ này chưa một ngày khiến chị và cha mẹ yên tâm.Từ nhỏ đã ốm yếu bệnh hoạn suốt.”-Minh Khuê cắn môi.

“Chị ba,sao anh hai lại nóng tính như vậy?”-Thanh Băng hỏi,cô cần phải khéo léo đặt ra câu hỏi sao cho không bị nghi ngờ cũng cần biết một chút về hoàn cảnh của cổ thân thể này.

Minh Khuê thở dài: “Em không biết sao?từ nhỏ tới giờ anh ấy luôn như vậy,vì con đó mà dăm mắng cả em gái mình.”

“Vậy cha mẹ đâu.”-Thanh Băng hỏi

“Thanh Băng,em hỏi gì lạ thế?cha mẹ đã đi nghỉ mát ở Australia 3 ngày rồi còn gì? 2 ngày nữa mới về.”-Minh Khuê sờ trán cô: “em sao thế?có phải bệnh tới lúc lẩn rồi không?”

“Không sao,em muốn ngủ.”-Thanh Băng nói.

“Được vậy em nghỉ ngơi đi.Minh Khuê đứng lên ra ngoài.

Thanh Băng ngồi ở trên bàn trang điểm nghỉ ngơi 1 số chuyện.

Cô gặp chuyện như vậy vậy thì bang Thiên Long và Trịnh Gia sẽ do ai quản lí,nếu là Tứ Long thì cô đặc biệt yên tâm về bọn họ.Còn nữa,Trần Gia định giở trò gì mà lại cả gan ám sát cô? Cô tuyệt đối không thể không điều tra vụ này,tuy nhiên hiện giờ cô phải khắc khe với cái thân thể gầy tong teo này.

Trong lúc suy nghĩ bất giác mắt cô nhìn qua laptop để trên bàn,chiếc laptop màu hồng trên đó còn dán những hình nhân vật Anime bắt mắt nhưng đối với Thanh Băng chỉ có là trẻ con,đúng là chủ nhân của cổ thân thể này là 1 tiểu thư nhà giàu.

Cô mở màn hình Laptop.Nhìn thấy 2 mục. 1 mục mang tên ‘Thông tin’, mục còn lại mang tên ‘Nhật Kí’

Cô mở ra file thông tin về gia đình thì phát hiện file này cài mật khẩu.Nhưng nó không làm khó được Trịnh Thanh Băng cô,cô là ai? Lão đại của thế giới ngầm, là Băng Long (Con rồng Băng) mà mọi người kính sợ.

Để ngồi lên được vị trí đó không phải chỉ nhờ vào vận khí, những loại hacker chuyên nghiệp cô đã từng học qua, mở mật khẩu máy tính? Trò trẻ con.

Bàn tay cô múa trên bàn phím liên tục nhập các dãy số lập trình dài đăng đẳng và rất khó nhớ chưa đầy 3 phút, mật khẩu đã hiện ra trên màn hình: “Hoàng tử Dương Minh Hạo.”

“Dương Minh Hạo?”- Trịnh Thanh Bằng chậm rãi đọc từng chữ một, chàng trai này là ai? Xem ra cổ thân thể này rất thích anh ta.

Trịnh Thanh Bằng mở file ‘thông tin’, thì ra đây là thông tin sản lượng của toàn bộ tập đoàn Trịnh Thị.

Trịnh Thanh Bằng nghiêm túc xem kĩ thông tin, thì ra Trịnh Thị là tập đoàn đá quý đứng thứ 2 trong top 10 thế giới sau Đài Thị, Trịnh Thị sản xuất các mặt hàng đá quý khá được ưa chuộng trong gần 2 năm gần đây, sản lượng đến tới hàng nghìn tỉ đồng.

Trịnh Gia ở tại Thành Phố Lâm. đây là sao? Từ Thành Phố Lâm ra tới thành phố Giang nơi ở kiếp trước của cô ít nhất phải đi nửa ngày mới tới.

Trong gia đình có 4 người con, 3 gái một trai. Con trai lớn là Trịnh Tuấn Khải, người thừa kế hợp pháp của tập đoàn. 3 cô gái còn lại xếp theo thứ tự từ lớn đến nhỏ:

Trịnh Minh Khuê (Nhị Đại Tiểu Thư nhà họ Trịnh)

Trịnh Thanh Bằng (Tam Đại Tiểu Thư nhà họ Trịnh)

Trịnh Ái Linh (Tứ Đại Tiểu Thư nhà họ Trịnh)

Đứng đầu nhà Họ Trịnh là Trịnh Lôi và Mộc Cát – Nam/nữ chủ nhân của nhà họ Trịnh.

Xem xong thông tin thì Thanh Bằng phần nào hiểu rõ thông tin của nhà họ Trịnh.

Cô tiếp tục mở lên File ‘Nhật Kí’, thông tin bên trong khá là đầy đủ từ ngày 18/5 năm ngoái đến ngày hôm qua là 10/7/2015.

3. Chương 3 Trường Jy

Buổi sáng thứ 2, Khoảng 5:30 thì Trịnh Thanh Bằng thức dậy, sau khi vệ sinh cá nhân thì Thanh Bằng xuống lầu.

Vừa thấy Thanh Bằng xuống lầu những người hầu lập tức kinh ngạc. Thanh Bằng cũng không để ý nhiều, cô đi đến sofa thì thấy một người phụ nữ đang ngồi đọc báo, bà ta khoảng 40 tuổi nhưng vẻ ngoài vẫn còn rất trẻ, mái tóc màu đen dài được uốn xoắn lại, trên người toả ra một loại khí chất cao quý.

Vừa thấy Thanh Bằng, bà ta đã vui mừng nói: “Ồ Thanh Thanh chúng ta sao hôm nay lại không cần người hầu lên gọi dậy nhỉ, bình thường là Kim Quân Gia phải gọi con đến ám ảnh đây”

Giờ đây thì Trịnh Thanh Bằng mới hiểu ra ánh mắt kinh ngạc của những người làm khi nãy là vì cổ thân thể này của cô lúc còn sống luôn ngủ nướng đến người làm cũng không gọi được.

Thấy cô im lặng không nói gì người phụ nữ lại lên tiếng: “Nào, lại đây mẹ mua cho con cái này.”

Mẹ? Chẳng phải Trịnh Minh Khuê nói là 2 ngày nữa mới về sao? Người phụ nữ này là Mộc Cát, nữ chủ nhân của nhà họ Trịnh?

“Thanh Thanh, con sao vậy? lại không khoẻ trong người à?”-Mộc Cát thấy Thanh Bằng đứng yên nên lo lắng hỏi.

“Không sao.”-Trịnh Thanh Bằng ngồi xuống sofa.

Mộc Cát vui vẻ lấy trong túi xách ra một hộp quà đưa cho Thanh Bằng. Cô nhận lấy mở ra trong đó là một chiếc váy in hình Hello Kitty!!! Gì thế này? Bảo cô bận bộ đồ dị người này thì mơ đi, các anh em thuộc hạ của cô mà nhìn thấy chắc chắn sẽ sợ đến rớt trứng trắng ra mắt. Nghĩ thế nhưng bây giờ cô vẫn chưa rõ tính cách của những người ở nhà họ Trịnh này ra sao nên cô vẫn lịch sự nói: “cảm ơn.”

“Mẹ,sao mẹ lại ở đây?”-Tuấn Khải thấy Mộc Cát ngồi trên sofa cũng vui mừng nhào tới.

“Trịnh Thị đột nhiên có trục trặc nên Cha và Mẹ phải về xem sao?”-Mộc Cát tươi cười nhìn cậu con trai.

“Trục trặc?”-Tuấn Khải nhúu mày

“À,chỉ là hệ thống có chút sai sót nên phải chỉnh sửa thôi.”-Mộc Cát giải thích.

“Gi chứ chỉ là lỗi hệ thống lại bắt cha mẹ đang đi nghỉ mát mà phải quay về,bọn nhân viên trong công ty thật đúng là vô dụng.”-Tuấn Khải nói.

Thanh Băng nhướn mắt nhìn Tuấn Khải,Trịnh Tuấn Khải ngay từ đầu đã để lại ấn tượng không tốt với Thanh Băng,anh ta là 1 Play boy chính hiệu.

“Sao,con không muốn mẹ về sao?”-Mộc Cát nói

“Không,không không có.”-Tuấn Khải phủ định.

Mộc Cát mỉm cười với con trai sau đó quay qua Thanh Băng,đưa con gái này thường ngày luôn như con chim chích choè hót mãi suốt ngày nói không biết mệt sao hôm nay đột nhiên lại lạ thế?

“Thanh Thanh,tài xế tí nữa sẽ đưa con và Minh Khuê đến trường.”-Mộc Cát nói.

Thanh Băng gật đầu. ‘Thanh Thanh?’ cái tên gọi này thật khó nghe sao sao ấy,nó làm cô khó chịu.

Mà đến trường? là đi học sao? Mấy cái kiến thức đó cô đã học qua lâu rồi giờ còn phải nhai lại,nhớ kiếp trước cô đã lấy được cả bằng tiến sĩ giờ là phải ngồi học chung với 1 đám nhóc,thật nực cười.

Chiếc xe đắt tiền dừng tại trường THPT JY,Trường JY là một ngôi trường chất lượng ở thành phố A.Nếu học lực không đạt loại xuất sắc thì cũng đừng hòng bước vào đây,nhưng trong nhật kí Trịnh Thanh Băng thứ nhất (vì dễ để phân biệt nên cô gọi chủ nhân lúc trước của thân thể này là Trịnh Thanh Băng thứ nhất) có ghi là Trịnh Thanh Băng thứ nhất học rất yếu,luôn bị bạn bè chê cười và chèn ép.Vả lại Trịnh Thanh Băng thứ nhất rất nhát gan sợ cái này sợ cái kia nên thường bị chọc ghẹo.

Theo như nhật kí thì Trịnh Thanh Băng thứ nhất cùng Trịnh Minh Khuê vừa mới chuyển trường đến đây 2 tuần.

Trịnh Thanh Băng thật hoài nghi,1 cô gái không có tố chất như Trịnh Thanh Băng thứ nhất sao lại có thể vào một môi trường như thế này?

Thanh Băng và Minh Khuê đi vào trường,Minh Khuê thì xinh đẹp trắng trẻo nên đi kế cô ấy,Thanh Băng trông thật sự thua xa về ngoại hình nhưng bù lại trên người cô toả ra 1 khí chất lạnh lùng cao quý lạ thường.

1 đám người chặn đường Minh Khuê và Thanh Băng,có 5 người,2 nam 3 nữ.Trong 2 người nữ có 1 người cô đã gặp qua hồi tới,là Đại Ngọc.

“Con nhỏ chết nhất,chút xíu nữa đi mua cho tụi tao 3 ly nước và thay tụi tao chà cái toilet rơ chưa?”- 1 đứa con gái trong nhóm đó nói,nhìn cô ta có dáng người rất đẹp mái tóc màu vàng xoắn kết hợp với làn da màu trắng khiến cô ta quyến rũ và xinh đẹp hẳn so với tụi con gái khác

Thanh Băng vẫn im lặng nhìn chằm chằm người con gái đó,cô chưa kịp nói gì thì Minh Khuê ở bên cạnh đã lên tiếng: “Nè,Yến Chi,cậu vừa phải thôi sao cứ bắt nạt Thanh Băng? Nó không làm đấy,thì sao nào?”

Yến Chi cười khẩy khinh bỉ: “Con nhát chết thì mãi là con chết nhất nó dám làm gì tụi tao nào? Học đã dốt thì chỉ có con đường làm người hầu cho bọn tao thôi.”

“Cậu...”-

“Cút.”- Minh Khuê chưa kịp mắng lại thì đã nghe thấy âm thanh lạnh lùng đầy rẫy mùi vị của chết chóc ở phía sau lưng mình,Minh Khuê quay lại thì thấy Thanh Băng đang dùng ánh mắt như từ địa ngục lên nhìn chằm chằm Yến Chi khiến gương mặt của Yến Chi thoáng tái nhợt vì sợ cái loại khí thế này của Thanh Băng lại nhanh chóng đổ bùng vì xấu hổ.

“Con nhỏ chết nhất kia,gan mày hôm nay cũng lớn nhỉ? Dám cãi lại lời tao? Xem ra lâu quá chưa ày ăn đòn thì mày không nhớ ra rồi.”-Yến Chi quát lớn đồng thời nhìn sang 2 cậu con trai kế bên.

2 cậu con trai 1 cao 1 lùn hơn trên mặt người nào người nấy cũng toàn là mụn và mụn trông rất kinh khủng.

1 người trong đó vung nắm đấm về phía Thanh Băng, nhưng thoáng chốc 2 người con trai kia đã dừng sờ vì nắm đấm của mình đã nằm gọn trong bàn tay nhỏ bé của cô. Ngay lập tức Thanh Băng bẻ quặt cánh tay của người đó đồng thời giơ chân đá vào ‘chỗ hiểm’ của cậu ta khiến cậu ta lăn ra dùng 2 tay che lại la lớn vì đau đớn. Người còn lại mặt mày xanh lét vì sợ.

Thật ra Thanh Băng vốn không định ra tay với mấy đứa nhóc chưa mọc đủ răng này, nhưng vì nắm đấm vừa rồi của cậu con trai bị Thanh Băng dùng tay khống chế nên cô biết rất rõ cậu ấy đã dùng lực rất mạnh tuy sức lực đó đối với cô chỉ là trò trẻ con nhưng nếu nó đánh vào một cô gái yếu ớt như Trịnh Thanh Băng thứ nhất thì cô nàng chỉ còn lại nửa cái mạng. Nghĩ đến đây cô lập tức tức giận bước từng bước về Yến Chi mặt đang tái nhợt vì sợ, Thanh Băng gắng từng chữ một: “Đừng có ngu xuẩn mà đụng vào tôi, nếu không tôi sẽ cho các người chết không chỗ chôn thay đâu.”

Nói xong cô lướt qua từng ánh mắt ngạc nhiên của các học sinh đứng xem thản nhiên lên lớp Minh Khuê cũng đi theo.

Lớp học khá thoáng mát chỗ của cô ở dưới cùng của lớp, Minh Khuê học lớp 12A còn Thanh Băng học lớp 11A cách nhau tận một tầng lầu.

“Minh Hạo....anh Minh Hạo đến kìa.”- mấy nữ sinh đứng ngoài hành lang hét lớn.

Trịnh Thanh Băng nhướn mày lên nhìn, Minh Hạo? Dương Minh Hạo? Đây chẳng phải là người Trịnh Thanh Băng thứ nhất thềm mền sao? Nghe Minh Khuê nói Dương Minh Hạo là hot boy số 1 của trường học cùng lớp với Thanh Băng, khá đào hoa. Hình như cũng là Nhị thiếu gia của Dương Thị khá nổi tiếng.

Từ ngoài cửa một người con trai có mái tóc dài tới chân mày khá lãng tử, gương mặt kia...quả thật cái danh xưng hot boy đối với anh ta là vô cùng xứng đáng. Chả trách nữ sinh thấy anh ta liền bu lại như kiến gặp đường.

Dương Minh Hạo tiến vào cùng với một đám nữ sinh, người nào người này như muốn dính chặt vào người anh ta nhưng anh ta vẫn không có khó chịu ngược lại còn nở nụ cười ma mị đầy sức hút chứng tỏ anh ta đã quá quen với cảnh này rồi.

“Minh Hạo, sao lúc này bạn không gọi điện ình nữa? Hay là bữa nào chúng ta đi bar nha”-Yến Chi nũng nịu.

“Phải đó Minh Hạo, thật sự nhớ cậu muốn chết vậy đó”-Đại Ngọc cũng nói.

Các nữ sinh còn lại nháo nhào theo. Cô Đại Ngọc này, vừa mới ngồi ở nhà họ Trịnh tối qua giờ lại giả trò với người khác, chả trách Minh Khuê lại có thái độ như vậy với cô ta.

Mặc kệ người khác làm gì thì Trịnh Thanh Băng vẫn mặc kệ, tai cô đeo MP3 và ngồi dựa vào vách tường nhắm mắt, trông như đang ngủ.

~Reng !!!!!~ chuông vào lớp vang lên khiến cả ngôi trường ồn ào thoáng chốc im lặng, các nữ sinh đang vây quanh Dương Minh Hạo cũng luyến tiếc về chỗ.

Gần nửa tiết học trôi qua rất nhàm chán, Trịnh Thanh Băng tai vẫn đeo MP3 nhìn ra cửa sổ, hoàn toàn chìm đắm với thế giới riêng với những âm thanh sôi động. Lúc trước cô ít khi có được thời gian nhàn rỗi như thế này, cảm giác thật sự không tệ.

“E hèm học sinh Trịnh Thanh Băng.”-Không biết từ lúc nào đã đứng kế bên Trịnh Thanh Băng.

Trịnh Thanh Băng căn bản không nghe thấy tiếng gọi của cô giáo bộ môn mắt cô vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô nghĩ về Bang Thiên Long không biết giờ như thế nào? Bao nhiêu người bị chết trong vụ nổ lần trước? ...v.v..

“Học sinh Trịnh Thanh Băng !”-Cô giáo bộ môn vẫn không ngừng gọi.

Trịnh Thanh Băng vẫn không trả lời.

Cô giáo bộ môn tức giận lấy thước đập bàn miệng gằn từng chữ: “Trịnh-Thanh-Băng.”

Lúc này Trịnh Thanh Băng cảm thấy có gì đó lạ lạ nên cô từ từ quay lại, đôi mắt đen và trong thản nhiên nhìn cô giáo bộ môn như muốn hỏi: có chuyện gì?

“Em lập tức ra khỏi lớp cho tôi.Mau!”- Cô giáo bộ môn bị ánh mắt thản nhiên như không của Trịnh Thanh Băng nhìn vừa sợ vừa tức,bà ta quát lên chỉ tay ra ngoài hành lang.

Trịnh Thanh Băng không nhìn giáo viên bộ môn cũng không nói lấy một lời đứng lên thản nhiên đi ra ngoài,cánh cửa lớp đóng lại nhưng chưa đầy 10 giây lại mở ra, Thanh Băng bước vào.

Giáo viên bộ môn cười thầm bà ta thầm nghĩ chắc là cô vào xin bà ta tha lỗi,trước giờ chưa có ai dám xem thường bà ta như vậy vì bà ta chỉ lấy le với cả lớp mới đuổi cô ra ngoài.

Nào ngờ...

Trịnh Thanh Băng lướt qua mặt giáo viên bộ môn khiến bà ta đang từ trạng thái phấn khích và hả hê lại chìm ngấm xuống 18 tầng địa ngục.

Trịnh Thanh Băng khiến cả lớp và giáo viên bộ môn mắt chữ A miệng chữ O kinh ngạc vì...cô về chỗ của mình lấy cái máy MP3 sau đó chậm rãi ra ngoài hành lang...nghe nhạc.

“Em,em...”-Giáo viên bộ môn tức đến nổi nói không nên lời.

~Reng~ chuông giờ tan học đã reo lên,Giáo viên bộ môn kia định ra hành lang cho Thanh Băng một ‘bài học’ nhưng bà ta lại ngạc nhiên lần thứ 2 vì...ngoài hành lang đã không còn bóng dáng của ai đó.

Trịnh Thanh Băng cùng Trịnh Minh Khuê ngồi trong chiếc xe đang chạy trên đường,Minh Khuê liên tục hỏi cô là tại sao cô lại biết võ cô học hồi nào? V.v....

Thanh Băng chỉ trả lời qua loa là cô học lén đâu đó để qua chuyện nhưng thật không ngờ Minh Khuê lại tin đó là thật.

Thật ra Minh Khuê đầu óc đơn giản là thế nhưng rất dững cảm lại rất yêu thương 2 đứa em là Trịnh Thanh Băng thứ nhất và Ái Linh, trước đây luôn là Trịnh Minh Khuê bảo vệ Trịnh Thanh Băng thứ nhất,Trịnh Ái Linh hiện đang du học tại canada.Bị đánh cũng là Minh Khuê bị đánh thay Trịnh Thanh Băng thứ nhất.Gia đình thì lại không cho tiếc lộ thân phận thật sự vì sợ con cái vì thân phận đặc biệt cao quý mà khó hoà nhập với bạn bè nên bọn Yến Chi vẫn không nhìn ra thân phận của Minh Khuê và Thanh Băng.Chỉ có Đại Ngọc,hôm qua mới biết Thanh Băng là em của Tuấn Khải nên hôm nay mới im lặng như thế.

4. Chương 4 Ở Nhà Họ Trịnh

-Buổi ăn tối-

Trịnh Lôi ngồi ở giữa,Mộc Cát và Tuấn Khải ngồi 1 bên,Thanh Băng và Minh Khuê ngồi một bên,Không khí này quả thật không phù hợp với Thanh Băng,ở trong hắc đạo làm gì có khái niệm ‘buổi cơm gia đình’ như vậy,với lại lúc trước bữa ăn của cô không ai dám ngồi chung bàn trừ khi cô cho phép,mẹ Thanh Băng qua đời lúc sinh ra em trai cô,lúc đó cô chỉ có 4 tuổi rưỡi.Cha và Ông nội dày bao tâm sức để mới có thể xây dựng nên bang thiên Long đưa nó lên đứng ở hàng thứ 2 giới hắc đạo.Lúc bấy giờ cha và ông nội cô lần lượt qua đời vì bị một thế lực tên là W- 1 thế lực thần bí mà tới giờ Thanh Băng vẫn chưa điều tra ra được sát hại.Thanh Băng trực tiếp lên lãnh đạo Thiên Long Bang,em trai cô lúc nào cũng tính tình trẻ con không bao giờ là chững chạc nên cô đưa nó đi Mafia để rèn luyện.Thanh Băng lên nắm quyền điều hành Thiên Long Bang năm 17 tuổi,đương nhiên sẽ có nhiều nguyên lão không phục khi phải cúi đầu trước một đứa con gái chỉ mới 17 tuổi rằng còn chưa mọc đủ.Lúc đó có rất nhiều người không phục và phản đối,thậm chí còn có nội loạn do một số phần tử gây ra làm náo loạn nội bang.Thanh Băng lúc này trực tiếp ra tay hạ sát hơn 190 người cố tình làm loạn trong Bang và chỉ trong 1 năm rưỡi cô đã đưa Thiên Long Bang từ xếp vị trí thứ 2 lên đứng đầu thế giới ngầm.Từ đó sự thần phục của của nguyên lão và anh em trong Thiên Long Bang đối với cô là vô điều kiện,họ đã xem cô là một vị nữ thần tràn đầy sự uy nghiêm và quyền lực trong lòng họ,họ tôn kính cô hết mực,cuộc sống của cô có thể nói là – đứng trên muôn người.

Không trải qua mưa bom đạn thì là giết chóc tàn khốc, cô chưa hề nghĩ có ngày mình lại có thể cùng với những người bình thường ngồi ăn một bữa cơm ấm áp thế này, mặc dù những người này điều không có quan hệ gì với Trịnh Thanh Bằng cô, người họ quan tâm thật sự là Trịnh Thanh Bằng thứ nhất

Sau buổi ăn cơm cả nhà ngồi ghế sofa, Trịnh Lôi xem tài liệu. Mộc Cát viết sổ sách. Tuấn Khải nhìn chăm chăm vào Ipad. Minh Khuê xem bài tập tham khảo. Thanh Bằng nhàn nhã nhất cô ngồi uống trà.

“Tam Đại Tiểu Thư, bánh gato trắng miệng của cô.”-Kim Quân Gia vừa nói vừa nhẹ nhàng để 1 chiếc bánh gato màu hồng rất dễ thương trước mặt Trịnh Thanh Bằng.

Trịnh Thanh Bằng nhú mày nhìn chiếc bánh, sao Trịnh Thanh Bằng thứ nhất có thể ăn những loại này rồi còn mặc những bộ đồ kia nhỉ? Trẻ con, thật trẻ con.

“Tôi không ăn, hầm cho tôi 1 ít thuốc bổ.” – Thanh Bằng cần một ít thuốc bổ uống để rèn luyện, chế độ rèn luyện thân thể của cô bắt đầu từ ngày mai, cô phải khắc khe với cái thân thể ốm yếu này. Cô còn Thiên Long Bang phải gánh vác, còn thù giết cha phải trả, cô phải mạnh thật mạnh thì mới đủ sức làm những việc kia. Cô phải mạnh mới có thể sinh tồn trong giới hắc đạo.

Lời nói của Thanh Bằng như làm tất cả mọi người từ người làm đến chủ ai cũng giật mình nhìn về phía cô.

“Thanh Thanh, con không khỏe sao? Sao lại uống thuốc bổ? chẳng phải trước kia con rất ghét uống những loại thuốc đó sao?”-Mộc Cát lo lắng hỏi, con gái của bà là loại con nít điển hình. Luôn ghét uống thuốc và thích nhất là ăn những loại đồ ngọt. Mộc Cát không hiểu tại sao từ lúc bà đi nghỉ về thì thấy cô con gái vàng của mình lại khá xa lạ.

“Thanh Thanh, có phải con không khỏe không? Ta bảo bác sĩ Lý đến xem thử.”-Trịnh Lôi lo lắng hỏi con gái.

“Hazza, Thanh Thanh à, em đừng hù anh nữa chứ, uống thuốc bổ??? Em bị nhập hả?”-Tuấn Khải không nghiêm túc nói.

“Không sao, tôi, à không con không sao. Chỉ muốn uống cho khỏe hơn thôi.”-Thanh Bằng giải thích, cô thật không hiểu nổi chỉ mỗi việc cô muốn uống thuốc bổ mà lại có nhiều ý kiến đến thế. Cũng may là cô đã trọng sinh tính tình cũng có phần ‘hiền’ hơn lúc trước với lại bọn họ đối xử với cô rất tốt nếu không với những câu hỏi của họ cô cũng không thêm giải thích trực tiếp xuống tay giết quách cho rồi.

Mộc Cát thở phào nhẹ nhõm, đứa con gái của bà từ nhỏ đã đau bệnh liên miên nhưng vẫn không chịu uống thuốc làm bà lo lắng rất nhiều, hôm nay chắc nó sợ mẹ cùng mọi người lo lắng và bận tâm về nó nên nó mới thay đổi. Đứa con gái này của bà đã trưởng thành rồi.

“Vậy được, Kim Quân Gia dì mau hầm gà ác hầm thuốc bắc cho Thanh Thanh rồi đem lên phòng nó sau bữa ăn.”-Mộc Cát quay lại nói với Kim Quân Gia.

“Dạ, bà chủ.”-Kim Quân Gia lập tức đi làm.

“Tuấn Khải, con với cái cô Đại Ngọc gì gì đó hẳn là nên tránh ra xa đi. Hạn người như cô ta không xứng đáng vào nhà họ Trịnh đâu.”-Mộc Cát quay sang nghiêm giọng nhìn Tuấn Khải.

Tuấn Khải liếc qua Minh Khuê rồi quay lại lười biếng nói: “Mẹ à, con chỉ là quan hệ qua đường với cô ta thôi. Không cần phải làm quá lên như thế chứ.”

Minh Khuê kể bên nhanh nhanh lên tiếng: “Mẹ, mẹ đừng tin anh ấy. anh ấy đã chỉ ra hàng tỷ đồng để mua cho nó căn biệt thự lớn đó, còn dẫn nó đi mua đồ hiệu túi xách hiệu nữa, mẹ không biết lúc ở trường nó cùng với băng của con nhỏ Yến Chi đã ăn hiếp Thanh Thanh thế nào đâu.”

Tuấn Khải trừng mắt nhìn Minh Khuê, anh ta vốn là người khá phóng túng quen không biết bao cô gái rồi, cô gái nào anh ta cũng ột ít lợi lộc, Đại Ngọc cũng không ngoại lệ nhưng thật không ngờ cô nàng này lại dám ăn hiếp người nhà họ Trịnh.

“Thanh Thanh, con có bị gì không? Bọn chúng có làm con bị thương ở đâu không?”-Mộc Cát quay qua nhìn Thanh Bằng cất giọng lo lắng.

Thanh Bằng đang ngồi trên sofa tay cầm 1 chén trà nóng, 2 chân tùy tiện vắt chéo vào nhau. Cô lắc đầu nhẹ, làm gì cô? Nực cười, bọn nhóc con rằng chưa mọc đủ đó có bản lĩnh đó sao?

Mộc Cát thấy Thanh Bằng lắc đầu cũng thở phào nhẹ nhõm quay qua nghiêm giọng với Tuấn Khải: “Con qua lại với loại đàn bà đó làm gì? Nếu là qua đường cho vui vậy thì mau dạy dỗ con tình nhân của con lại đi, đừng để suốt ngày nó cứ nghĩ mình đã được lên cảnh cao làm phượng hoàng rồi ra mặt hồng hách. Cũng không nghĩ xem người nó bắt nạt là ai? Dám đụng tới con gái nhà họ Trịnh, có phải cô ta chán sống rồi hay không?”

Tuấn Khải bị mẹ mắng một trận không biết nói gì, anh ta đương nhiên hiểu rõ mẹ mình. Thường ngày mẹ mình hiền hậu, ôn hoà không bao giờ lớn tiếng lại luôn khoan dung với con cái nhưng nếu mẹ nghiêm giọng nói chuyện thì có nghĩa mẹ đã thật sự tức giận. Mà theo kinh nghiệm 20 năm sống trên cõi đời này của anh ta, vào lúc mẹ tức giận tốt nhất nên án binh bất động nếu không quả thật thế chiến thứ 3 sẽ diễn ra trong nhà họ Trịnh. Còn một điều nữa là vào lúc mẹ tức giận thì chỉ có cha mới có thể khuyên ngăn được nên Tuấn Khải liền nhìn sang Trịnh Mộc cầu cứu bằng ánh mắt bất lực và đáng thương.

Minh Khuê ngồi kế bên Thanh Bằng nên cô nhận ra rất rõ là Minh Khuê đang nhịn cười rất cực khổ nhưng trái ngược với Minh Khuê, Thanh Bằng từ đầu tới cuối vẫn rất bình tĩnh sắc mặt không vui cũng không buồn.

Trịnh Lôi nhìn vợ đang tức giận cũng phát hiện ánh mắt cầu cứu của con trai lại nhìn ra vẻ khoái chí của con gái liền nhẹ giọng can ngăn: “bà xã, em đừng tức giận như thế. Cùng lắm nói Tuấn Khải dạy dỗ lại cô ta là được mà.”

“Tất cả cũng tại anh không tiết lộ thân phận thật sự của con nên nó mới chịu ầm ức như vậy, cái gì mà sợ con không hoà nhập chung được, cái gì mà nguy hiểm. Bây giờ anh xem, con mới chuyển trường có 2 tuần đã bị tụi ranh kia xem thường rồi.”-Mộc Cát oán trách.

Tuấn Khải ngơ ngác, tiêu rồi, hôm nay ngay cả cha cũng bị mẹ mắng. Không xong rồi, cái con đàn bà Đại Ngọc chết tiệt, đừng ai không đừng lại đụng trúng con gái vàng của mẹ làm hại anh ta phải chịu trận.

“Bà xã, em nói thế là không phải. Gia đình chúng ta giàu có như vậy nếu nói ra thân phận của các con thì khó tránh kẻ xấu sẽ giở trò làm hại đến tụi nó. Anh chỉ lo cho các con thôi.”-Trịnh Lôi nhẹ giọng giải thích.

“Anh giàu có làm gì? Anh kiếm nhiều tiền làm gì? Anh kinh doanh Trịnh Thị làm gì? Tất cả không phải vì tương lai của các con sao? Anh cũng không làm việc gì xấu sau lại phải che giấu thân phận?”-Mộc Cát nói.

Minh Khuê ngạc nhiên nhìn 2 người cãi nhau, lúc đầu cô chỉ muốn cho Tuấn Khải một bài học chứ không ngờ mũi tên lại lệch hướng chuyển sang 2 người: “Cha, mẹ. Thanh Bằng và con cũng không bị gì, con sẽ cố gắng bảo vệ Thanh Bằng cha mẹ yên tâm đi.”

“Minh Minh, dù sao thì con cũng là con gái bảo vệ được ai chứ?”-Mộc Cát nói.

“Thôi được rồi, tôi sẽ phái 2 vệ sĩ theo bảo vệ 2 đứa trong lúc đến trường. Nếu có việc gì không may cũng có người đối phó, em thấy được không?”-Trịnh Lôi nhẹ giọng dỗ vợ.

Mộc Cát tuy trong lòng cũng không hài lòng về phương pháp này nhưng cũng miễn cưỡng gật đầu.

Vừa quay lại đã không thấy Thanh Bằng đâu, chiếc ghế sofa chỗ của cô đã trống không.

Thanh Bằng về phòng, ngồi vào Laptop. Cô không có thời gian mà nghiên cứu cách ‘làm sao để an toàn’ như bọn họ bởi trong thế giới của cô từ lâu đã không còn chỗ đứng của từ ‘an toàn’ đó rồi. Thà về phòng xem tiếp cuốn nhật ký của Trịnh Thanh Bằng thứ nhất còn có lợi hơn.

Thanh Bằng mở File word mang tên ‘Nhật Ký’ quen thuộc ra, cô kéo xuống và dừng lại ở 1 trang.

Ngày 4 tháng 7 năm 2015...

5. Chương 5 Đài Phong

Ngày 4 Tháng 7 Năm 2015

Minh Hạo vẫn không hề chú ý đến mình, mình thấy cậu ấy đi cùng với những nữ sinh khác mình rất buồn, mình thật sự thích cậu ấy nhưng mặc dù mình như thế nào cậu ấy vẫn không hề nhìn lấy mình một cái. Yến Chi vẫn luôn đe dọa nếu dám đụng tới Minh Hạo của cô ấy cô ấy sẽ đánh chết mình.

Trang nhật kí tới đó thì hết, Thanh Băng nghĩ sao trên đời lại còn người ngu ngốc như Trịnh Thanh Băng thứ nhất nhỉ? Thích thì nói ra sao phải viết vào nhật kí? Dương Minh Hạo đó có gì tốt đâu? Chỉ là một tên phá gia chi tử không đáng nói, Trịnh Thanh Băng cô đây vốn kiếp trước có sắc đẹp cùng thân hình của siêu mẫu, đàn ông quỳ dưới chân cô cô còn chưa hề để ý tới, 1 tên công tử đào hoa cô chẳng xem là gì.

Thanh Băng tắt máy tính lên giường đi ngủ đã 8 giờ.

Thanh Băng liên tiếp mơ thấy một loạt những giấc mơ, cô mơ thấy mẹ dẫn 1 cô bé 4 tuổi là cô đi mua sắm mơ thấy mẹ mỉm cười với cô tiếp đó, cô mơ thấy cha và ông nội nằm giữa 1 vũng máu trên người bị vết đạn bắn, cha cô đưa tay về phía cô như muốn nói gì sau đó ông nhắm mắt và cánh tay buông thõng xuống, tiếp đó cô mơ thấy mình một mình lúc ở trong rừng rậm Amazon....

5:00 AM

Trịnh Thanh Băng ngồi dậy vệ sinh cá nhân, cả quá trình sắc mặt cô vẫn vô cảm. Đã từ rất lâu rồi, cô không còn nằm mơ nữa nhưng sau hôm nay lại nằm mơ thấy những giấc mơ lúc còn nhỏ? Không lẽ do nơi đây khiến cô có cảm giác an toàn sao? Không lẽ do cô rất lâu không được nếm trải mùi vị gia đình sao?

Trịnh Thanh Băng tiến hành chạy bộ 1000m quanh công viên, cô âm thầm ra khỏi nhà vào sáng sớm nên không ai biết cô đi đâu. Thanh Băng mặc một chiếc áo thun màu đen, 1 chiếc quần thun dài màu Đen và tai nghe MP3 màu trắng.

Trịnh Thanh Băng thật sự không hài lòng dù chỉ một điểm nhỏ trên cơ thể của Trịnh Thanh Băng thứ nhất.

Trịnh Thanh Băng thứ nhất tuy có ngũ quan rất chuẩn nhưng nó lại bị vùi lấp rất kĩ phía sau lớp da ngăm ngăm, gương mặt nhợt nhạt lúc nào cũng như là thiếu sức sống, thân hình gầy thấy được xương mặc dù chân khá dài nhưng do suy dinh dưỡng nên trông cô chỉ tầm 1m60.

Trịnh Thanh Băng cô kiếp trước nước da trắng ngần ngũ quan tuyệt mỹ chiều cao tiêu chuẩn của người mẫu là 1m75, cô được xưng tụng là nữ lão đại đẹp nhất trong lịch sử của thế giới ngầm. Cô không bao giờ chấp nhận mình sống với một thân thể yếu ớt như vậy, cô nhất định phải rèn luyện.

Cô vừa chạy vừa bật nhạc MP3 hết cỡ. Chìm đắm trong giai điệu nhạc Baby One More Time của Britney Spears lại càng kích thích sở thích khiêu chiến cực hạn bản thân của Thanh Băng nên lúc đầu cô dự định chạy 1000m thì bây giờ cô đã tự ý tăng lên 1500m

Trịnh Thanh Băng chạy giữa đường thì gặp Dương Minh Hạo chạy hướng ngược lại, Cô chỉ nhìn thoáng qua rồi tiếp tục công việc chạy bộ.

Dương Minh Hạo thấy cô thì liền đổi hướng chạy cùng hướng và ngang với cô.

“Xin chào, bạn tên là Thanh Băng phải không?”-Dương Minh Hạo vừa chạy vừa hỏi.

Thanh Băng không trả lời, chân thì vẫn chạy. Trong lúc cô rèn luyện ghét nhất có người khác đến làm phiền mình. Nếu không phai xung quanh có người cô đã 1 tay giết chết tên công tử đào hoa này.

Dương Minh Hạo biết cô phải chạy bộ không trả lời được nên cũng không hỏi thêm, trước đây những cô gái không thuộc hàng mỹ nhân thì đừng hòng khiến anh ta chú ý tới dù chỉ nửa con mắt không biết sao hôm qua nhìn Thanh Băng bị giáo viên đuổi ra khỏi lớp mà vẫn thản nhiên, bình tĩnh, cao ngạo thì anh ta liền chú ý đến cô. Hôm nay gặp cô ở đây cũng là do sự trùng hợp.

Sau khi chạy xong 1 vòng Thanh Băng đi bộ thư giãn, suốt chặn đường Dương Minh Hạo vẫn đi theo không nói lời nào tới khi cô nghỉ chạy mới hỏi:

“Cậu tên Thanh Băng phải không?”

Thanh Băng không nhìn đến Dương Minh Hạo dù chỉ một cái, dư thừa, 1 câu hỏi quá dư thừa.

Thanh Bằng đi thẳng ra chiếc Ferrari 2 chỗ màu đỏ rời khỏi công viên, Dương Minh Hạo đứng nhìn theo chiếc xe. Đây là lần đầu tiên anh ta bị xem như không khí thật là, vừa tức vừa buồn cười.

Vừa về tới nhà là 6 giờ sáng, vừa bước chân vào nhà già trẻ lớn bé trong nhà đã nhào tới mỗi người nói một câu:

“Thanh Thanh con đi đâu thế hả? Làm mẹ lo lắng muốn ngắt đây?”

“Thanh Thanh mới sáng sớm con đi đâu?”

“Thanh Thanh, em có bị sao không?”

“Thanh Thanh em làm anh không ngủ tiếp được đây này, ruốt cục đã đi đâu?”

Dưới những câu hỏi đó nếu là lúc bình thường cô nhất định sẽ tử hình từng người một, cô đi đâu làm gì có cần phải thông báo với bọn họ không? Nhưng nghĩ lại, bây giờ cô đang sống với thân phận là người nhà bọn họ, biểu hiện cũng không nên quá đáng.

“Đi tập thể dục.”-cô trả lời ngắn gọn.

4 người như đi đóng đinh tại chỗ không nói được lời nào.

Đi tập thể dục? trời đất, Thanh Thanh của bọn họ đi tập thể dục? Gần đây con bé làm sao không biết, luôn có hành động lạ thường.

Trịnh Thanh Bằng đi vào phòng tắm sau đó thay đồng phục đến trường.

Vào lớp cô không nói chuyện với bất kì ai ngồi vào chỗ đeo MP3 nhìn chăm chăm vào Ipad, cô đăng nhập vào hệ thống bộ lưu trữ của Thiên Long Bang, bộ lưu trữ này chỉ có Tứ Long và cô biết mà thôi lí do là vì trong đây có 1 những thông tin liên quan đến vấn đề sinh tồn của Thiên Long bang. Hệ thống này được cài những thủ thuật và phần mềm chống hack cực kì tinh cho nên hệ thống này là an toàn tuyệt đối.

Thông tin cho hay, số lượng vũ khí lưu trữ cho đợt hàng lần này đang bị Trần Gia gây bất lợi, sau vụ nổ Trần Gia không ngừng gây bất lợi cho Thiên Long bang, nhưng với thực lực hiện giờ của Thiên Long chắc chắn không thành vấn đề, ít ra còn có thể trụ được một khoảng thời gian nữa.

~Reng~...

Chuông vào lớp vang lên nhưng ở cái lớp 11A lại giống như một câu thuật ngữ mà thầy cô hay dùng để miêu tả là ‘cái chợ trời’.

Giáo viên chủ nhiệm đi vào, cô giáo có gương mặt khá hiền hậu, dường như đã quen với việc mình bị cả lớp ‘ngó lơ’ nên sắc mặt vẫn không thay đổi.

“Chào các em.”

“Cái này của tao.”

“Ê, tao thắng rồi...chung đi, chung đi”

“....”

Căn bản là không có ai chú ý đến cô giáo, ngay cả Thanh Bằng tập trung vào Ipad nên cũng không buồn nhìn cô giáo một cái.

Bị cả lớp ngó lơ như thế cô giáo chủ nhiệm chỉ cười khổ rồi ngậm đắng mà nói tiếp: “E hèm, lớp chúng ta hôm nay có một bạn mới.”

Lúc này cả lớp mới im lặng quay về phía cửa.

Cô giáo mỉm cười nhìn về phía cửa nói: “Vào đi em.”

Từ cửa, 1 chàng trai cao 1m87 bước vào, nhìn gương mặt chàng trai này nữ sinh trong lớp chỉ có thể thầm tán thưởng một câu.

Đẹp trai quá. Người đó có cặp lông mày hình lưỡi kiếm, đôi mắt màu đen pha trộn màu xanh lam, đẹp đến mức khiến người đối diện phải thốt lên câu tán thưởng. Tuy nhiên, tia sắc bén lạnh lùng trong đôi mắt đó làm hồng cả vẻ đẹp rạng ngời hiếm có của nó. Một chiếc mũi cao, đôi môi mỏng, gương mặt hoàn hảo không toát ra vẻ tà khí, lạnh lùng hay thoải mái mà là vẻ ngông cuồng độc tôn và sát khí như diêm la dưới địa ngục.

“Đài Phong, xin chào.”-anh chỉ nói ngắn gọn, nhưng giọng nói trầm thấp của anh khiến các nữ sinh như là sững đến phát điên.

Cô giáo mỉm cười, lúc còn ở dưới văn phòng thì bà đã quen với việc Đài Phong nói rất kiêu lời rồi: “Đài Phong, em ngồi bàn cuối của dãy 2 được không?”

Đài Phong gật đầu, không nhiều lời. Tiến lên về chỗ ngồi.

Chỗ của Đài Phong giáp với chỗ ngồi Trịnh Thanh Băng, chỗ của cô là dãy 1 bàn cuối còn của anh là dãy 2 bàn cuối.

Khi Đài Phong về chỗ ngồi Thanh Băng đột nhiên cảm thấy 1 hơi thở rất quen thuộc nhưng cũng rất xa lạ. Hơi thở này quen thuộc ở chỗ nó là loại hơi thở cường thế, bá đạo mà tàn khốc, những loại hơi thở này rất giống với cô. Còn xa lạ ở chỗ loại hơi thở này đến từ người không liên quan đến cô.

Thanh Băng mặc kệ, cuối đầu vào Ipad một lúc lâu sau đó tắt Ipad và tháo dây MP3 trên tai xuống, Khoanh tay nhìn lên bảng xem cô nói gì cho đỡ nhàm chán.

Đối với cô những kiến thức này giờ đây đã dễ như làm toán lớp 2 rồi.

Lại nghĩ đến người vừa mới vào lớp, Thanh Băng nhìn qua anh ta. Đài Phong vẫn ngồi yên không nói chuyện với ai.

Nhà họ Đài thì Thanh Băng có nghe qua. Đài Thị là cửa hàng Đá Quý đứng đầu trong top 10 thế giới còn nhà họ Trịnh đứng thứ 2.

6. Chương 6 Cú Lật Xác Ngoạn Mục

Những ngày sau đó Trịnh Thanh Băng điều tập thể dục ở công viên đó nhưng khác một điều là Tuấn Khải và Minh Khuê cũng đi theo....để bảo vệ cô.

Những công tử tiểu thư nhà họ Trịnh tối ngày chỉ biết ăn rồi ngồi một chỗ, đi đâu cũng có tài xế đưa rước, làm gì có chuyện mỗi sáng phải chạy bộ như thế này.

Lúc mới bắt đầu Tuấn Khải rất ư là hưng phấn, vừa chạy vừa thúc giục Thanh Băng nhưng thật là, chưa trụ được 10 phút thì đã kêu mệt rồi đau chân.

Thanh Băng cũng vừa tìm được 1 nơi để rèn luyện thân thể là câu lạc bộ thể hình, cô rèn luyện hằng ngày trừ lúc ở trường thì hầu như cô đều ở đây.

Ngoài ra cô cũng khắc khe với chế độ ăn uống mà Trịnh Thanh Băng thứ nhất đã thiết lập từ trước. Thanh Băng thật sự không hiểu nổi, 1 người chỉ thích ăn đồ ngọt, ít tập thể thao, ăn uống thất thường thì hỏi làm sao lại ốm bệnh suốt.

Tập luyện tuy vất vả nhưng nổi vất vả này làm sao bì được với chuyện ở rừng rậm Amazon. Khi còn nhỏ, Trịnh Thanh Băng đã được cha và ông nội đặc biệt huấn luyện. Vào lúc 8 tuổi cô đã nhận một cuộc đặc huấn quyết định số mệnh của cả đời cô, cô cùng 1000 đứa trẻ bị đưa vào rừng rậm Amazon nhưng chỉ có duy nhất một người bước ra, người duy nhất bước ra đó là Trịnh Thanh Băng cô. Chính tay cô đã giết hết tất cả những kẻ uy hiếp đến mạng sống của cô, cô giết liên tục 999 người kia để có thể thoát ra khỏi khu rừng. Thanh Băng còn nhớ lúc bước ra, trên người cô dính đầy máu và toàn thân đã có được 1 luồng sát khí cực kì lớn. Cha cô từng nói, 1 người nếu không giết người sẽ không có sát khí và chỉ khi con người chiến đấu cho bản thân họ, họ mới mạnh nhất.

Sau 3 tháng tập luyện cuối cùng cô cũng đã thu được kết quả khá lạ quan.

Buổi sáng sau khi thay đồng phục,cô nhìn mình ở trong gương hài lòng mỉm cười.

Cuối cùng thì cô cũng có thể nhìn thấy dung mạo thật sự của Trịnh Thanh Bằng thứ nhất rồi.

Cô gái trong gương có nước da trắng ngần,vóc dáng mỹ lệ với chiều cao đã cải thiện rõ rệt,mới ngày nào cô chỉ cao 1m60 thì bây giờ cô đã cao 1m66. Cô có mái tóc đen nhánh như thác nước xoã 2 bên vai,đôi mắt trong veo như thủy tinh,hàng lông mi dài và cong vút,sóng mũi cao thẳng.Cô không giống như người gốc châu á nhưng lại đẹp một cách lạ kỳ khiến người khác quên đi việc hít thở.

Bộ đồng phục với chiếc áo màu trắng ở giữa có 1 chiếc nơ màu vàng và chiếc quần Jeen bó sát cơ thể tôn lên đôi chân thon dài của cô.Đồng phục của trường có thể mặc váy hoặc quần Jeen dài nhưng cô lại không hề thích mặt cái loại váy mà theo suy nghĩ của cô là ‘dị người’ đó.Cô thích những bộ đồ gọn gàng để có nguy hiểm thì dễ dàng hành động.

Đây,mới chính là dung mạo thật sự của Trịnh Thanh Bằng.

Cô đi xuống lầu,nhìn thấy Minh Khuê và Mộc Cát ngồi ở sofa cô cũng đến ngồi xuống.

“Thanh Thanh,con ăn sáng đi.”- Mộc Cát tươi cười nhìn Thanh Bằng.

“Không ăn,vào trường ăn.”-Trịnh Thanh Bằng ngắn gọn trả lời,sắc mặt vẫn không hề có biểu cảm.

“Thức ăn trong đó dở dấy làm sao ăn được?”- Mộc Cát nhú mày.

“Mẹ,Thanh Thanh không muốn ăn mẹ cũng đừng ép,con cũng không ăn lát nữa vào trường con và Thanh Thanh ăn chung.”-Trịnh Minh Khuê tươi cười nói tiếp: “Mẹ xem,Thanh Thanh càng ngày càng xinh đẹp như vậy không chừng là do ăn uống thoải mái đó.”

Mộc Cát mỉm cười,đúng vậy con gái bà ngày càng xinh đẹp hẳn ra, bà không biết cô dùng cách nào để ‘lột xác’ 1 cách ngoạn mục như vậy nhưng quả thật cô bây giờ có một dung mạo tuyệt mỹ đến khiến người khác trầm trồ khen ngợi.

“Mẹ,hôm nay sau khi tan học có thể cho con và Thanh Thanh cùng Tuấn Khải đến Hill Club chơi được không?”-Minh Khuê xin phép.

“Được,nhưng cũng đừng đi quá khuya,phải về trước 12 giờ”- Mộc Cát nhéo mũi Minh Khuê,tươi cười nói.

Thanh Bằng nhú mày, Hill Club? Đến đó làm gì? Cô không nghĩ Trịnh Minh Khuê thường ngày dịu dàng ngoan ngoãn lại đến những nơi như thế. Thôi kệ,dù sao mấy hôm nay cô cũng không có thú vui để tiêu khiển cứ đến đó thử xem sao.

Cô bước vào lớp học thì thấy trên bảng có dán thông báo,thì ra là 2 ngày nữa sẽ tổ chức thi toán tìm ra học sinh yêu để nhà trường kịp thời bồi dưỡng.

Trịnh Thanh Bằng chỉ nhìn lướt qua sau đó chăm chú nhìn vào Ipad.

Ở cách cô không xa,Yến Chi và Đại Ngọc cùng một đám nữ sinh khác đang nói chuyện về cuộc thi:

“Nếu mà bị xem là nữ sinh yêu bị nhà trường bồi dưỡng thì một chết mất.Lịch bồi dưỡng khắc khe lắm đó,với lại bị nói là học yếu thì nhục chết được.”-Đại Ngọc than vãn.

Yến Chi liếc về phía Thanh Bằng cười khinh bỉ: “lo gì,có con nhỏ Thanh Bằng nhác chết với học dốt kia ở đây bọn mình có yếu cũng không lo bị đứng bết.”

“Đúng vậy,chuyện này xem nó bị làm nhục như thế nào,bản thân đã học dốt còn hống hách.”-Đại Ngọc liếc về phía Thanh Bằng khinh bỉ nói.

Cô ta đã bị Tuấn Khải đá 1 cách tuyệt tình rồi nên chẳng còn gì có thể ngăn cản cô ta hợp lực cùng Yến Chi đối phó Thanh Bằng nữa.

“Nói.”- 1 giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng phía sau Yến Chi vang lên,Yến Chi quay đầu lại kiêu ngạo nhìn Thanh Bằng

“Nói gì,nói mày nhục nhã quá sao? Tụi tao chỉ nói sự thật thôi.”-Yến Chi chảnh chọc nói.

“Nói xin lỗi.”-Thanh Băng lạnh giọng hằn đi.

Yến Chi cười khẩy một cái rồi quay qua nhìn đám Đại Ngọc: “Nó bảo tao xin lỗi nó đó.” Cô ta quay lại nhìn Thanh Băng: “Mày nằm mơ đi,mày nghĩ mày là ai? Đồ chó ghê,mày có leo cả đời cũng không chạm được tới lời xin lỗi của tao đâu.”

~Chát Chát~ 2 cái tác giáng xuống 2 bên má của Yến Chi,Trịnh Thanh Băng ra tay rất nhanh khiến cho cô ta không kịp đỡ ngã sòng soài xuống đất.

“Mày,mày.”- 2 cái tác của Trịnh Thanh Băng dù cô không hề dùng sức nhưng đối với loại tiểu thư được cha mẹ cưng như trứng như Yến Chi thì 2 cái tác đủ lấy nửa cái mạng.Yến Chi dùng tay ôm mặt nước mắt đã vì đau đớn ở mặt mà rơi xuống.

“Nói! Xin lỗi.”- Trịnh Thanh Băng gằng từng chữ,sắc mặt vẫn lạnh như băng nhìn Yến Chi.

“Mày đừng mơ, tao mà...Á”-Yến Chi chưa nói hết lời thì Trịnh Thanh Băng đã đá cô ta một cái khiến cô ta lộn ra phía sau vài vòng.

~Khụ Khụ~ Cú đá của Trịnh Thanh Băng như là làm đảo ngược lại lục phủ ngũ tạng của Yến Chi khiến cô ta ôm ngực ho liên tục.

“Nói! Xin lỗi.”- Lập lại câu nói cũ,gọng của Trịnh Thanh Băng lạnh còn hơn cả Băng.Cô tuyệt đối sẽ không cho bất kì ai khi dễ cô.

“Dám đánh tao,mày có biết tao là ai không? Á”

Không đợi cô ta nói hết,Trịnh Thanh Băng đã đá cô ta thêm một cái khiến cô ta lăn mấy vòng lên tới bụi giăng.Hâm dọa cô? Nhầm người rồi

“Nói! Xin Lỗi!”- Vẫn câu nói đó nhưng chắc chắn một điều là sát khí đã bắt đầu rất nặng.Cô đã dùng những nội lực để đánh nên chắc chắn sẽ không để lại vết thương trên người Yến Chi nhưng nội thương chắc chắn cô ta chỉ còn nửa cái mạng

Bây giờ Yến Chi chỉ còn nửa cái mạng,nếu bị Thanh Băng đá thêm một cái cô ta không chết thì cũng bị liệt nửa thân mất.

“Tôi,tôi xin lỗi.”-Yến Chi thở không ra hơi cố gắng nói từng chữ.

Trịnh Thanh Băng không nhìn lấy Yến Chi một cái cô thản nhiên về chỗ ngồi đeo dây phone MP3 nhìn ra ngoài cửa sổ như chưa có chuyện gì xảy ra.Cô âm thầm tắt điện thoại đang khởi động chế độ ghi âm.

Đại Ngọc tới đỡ Yến Chi,cô ta thật không ngờ Thanh Băng lại ra tay nặng như vậy,không phải nó rất nhút nhát sao? Không phải nó yếu ớt sao? Sao lại có chuyện này?

Yến Chi cảm phần nhìn Thanh Băng,cô ta quyết không để cho Thanh Băng sống yên thân,cô ta đột nhiên có kế hoạch trả thù Thanh Băng.

Nhưng rất nhanh thôi,Yến Chi sẽ biết cô ta đã sai lầm.

Ở đối diện có người nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu,người đó không ai khác chính là học sinh mới chuyển lớp Đài Phong.

Ngoài Đài Phong còn có Dương Minh Hạo cũng cả kinh nhìn Thanh Băng.

Ngoài 2 người họ những học sinh khác cũng đang lạnh sống lưng,may mà họ không đụng vào cô nếu không....

7. Chương 7 Hill Club

Như đã nói thì sau khi tan học Tuấn Khải,Minh Khuê và Thanh Băng sẽ đến Hill Club chơi.

Tuấn Khải diện bộ đồ khá có phong cách của một play boy,Áo sơ mi màu trắng cổ 2 nút ở cổ khiến anh ta càng thêm cuốn hút.

Minh Khuê thì lại đơn giản hơn,cô mặc chiếc váy màu tím dài tới đầu gối khiến đôi chân trắng nõn được phơi bày.

Nếu là lúc trước,Thanh Bằng còn xấu xí mà đi vào những chỗ này chắc chắn sẽ bị những ánh mắt khinh thường dò xét nhưng mà bây giờ lại khác.

Trịnh Thanh Bằng mặc một chiếc áo Crop top màu xám và chiếc quần Jeen dài bó sát người được cách điệu.Nhìn đơn giản nhưng cũng không kém phần sành điệu.

Cô bây giờ có nước da trắng muốt lại nhờ ăn uống kĩ càng nên cũng ‘có da có thịt’ hơn khiến những ánh mắt tham lam của những tên đàn ông xung quanh đều hướng về Thanh Bằng.

3 người điều có vẻ đẹp lung linh khiến cho các cô gái và chàng trai tại đây không thể không chú ý.Tuấn Khải dẫn Thanh Bằng và Minh Khuê đến 1 ghế sofa dài,có 3 người đàn ông ngồi ở đó xung quanh toàn là ‘Mỹ nhân’ hầu hạ.Trên bàn còn có những mớ bột trắng mà các cô gái đang hít.

Nhìn cảnh tượng này Minh Khuê lại thấy không quen.Cô vốn xuất thân là tiểu thư khuê các,hôm này đến đây là do Tuấn Khải rủ đến nói gì mà tập để biết người của giới thượng lưu sành điệu ra sao nên cô mới đến.

Tuấn Khải thoải mái ‘cụng’ tay với 3 người kia:

“Khoẻ không chiến hữu.”-Tuấn Khải hỏi sau đó quay sang giới thiệu.Anh ta chỉ vào 1 tên tóc vàng khá đẹp trai và nói: “Đây là Minh”- anh ta tiếp tục chỉ vào người thứ 2 có mái tóc nâu ánh mắt màu xám: “Đây là Hoà”- sau cùng anh ta chỉ vào 1 tên đầu đinh: “Đây là Hùng.Tất cả đều là chiến hữu tốt với anh.”

Sau đó anh ta quay sang 3 người chỉ vào Thanh Bằng và Minh Khuê và nói: “Đây là Minh Khuê và Thanh Bằng,2 đứa em gái mình.”

“Hey,có em gái đẹp đến vậy mà không giới thiệu sớm.”-Hoà nói,ánh mắt hướng về Minh Khuê khiến cô ta không tự nhiên.

“Em tên là Thanh Bằng phải không? Nhìn em đẹp thế mà trước giờ chưa từng gặp, cái tên Tuấn Khải giấu kĩ quá.”- Minh nói.

“Hi người đẹp”-Hùng nhìn Minh Khuê đang thẹn thùng.

Thanh Bằng vẫn không có biểu cảm gì,cô thoải mái ngồi xuống vắt chéo chân.

Tuấn Khải và Minh Khuê ngạc nhiên,cô em gái của bọn họ lần đầu tiên đến những nơi như thế này mà chẳng có tí sợ hãi hay ngại ngùng gì hết sao? Nó vốn rất nhút nhát mà?

Hạo,Minh,Hùng thì lại nghĩ rằng cô nàng này bạo quá rồi.

Bọn họ căn bản không hiểu,Trịnh Thanh Bằng cô đã quá quen thuộc với những nơi đen tối như những nơi này rồi. Lúc ở Thiên Long Bang cô cũng đã nhiều lần phải làm giao dịch trong môi trường còn đen tối hơn nhiều. Ma túy sao? Cô đã từng thử nhưng vì nó ảnh hưởng đến lí trí nên cô đã cai,cô là vậy nghiện được sẽ cai được.

“Em gái hít thử không?”-Hoà hướng nhìn về Minh Khuê tay cầm 1 gói thuốc trắng.

“Cậu dám để em gái mình dùng loại đó mình sẽ bẻ gãy tay cậu.”-Tuấn Khải vội ngăn cản

“Ày dà,làm gì mà dữ thế?”-Hoà bĩu môi.

“biết sao được,không bẻ gãy tay cậu thì mẹ mình cũng bẻ gãy tay mình”-Tuấn Khải cười.

Ngồi khoảng 15 phút Minh Khuê thấy khó chịu trong người nên đã đi ra ngoài hóng gió,khoảng chừng 5 phút sau Hoà và Hùng cũng đi theo.

Đương nhiên Thanh Bằng thu hết tất cả vào mắt và thừa biết bọn họ định làm gì,cô quay sang Tuấn Khải thấy anh ta đang cười nói vui vẻ với người đẹp. Nhìn sang Minh thì thấy anh ta đang đánh nhạc với DJ.

Ngoài cử Hill Club Minh Khuê lão đảo bước chân bước ra ngoài, không biết tại sao khi uống xong ly rượu cô ta cảm giác trong người mình hình như có một ngọn lửa đang cháy, cô ta bắt đầu có khao khát, bắt đầu có ảo giác.

“Người đẹp, đi đâu mà vội thế”-Hoà và Hưng ép Minh Khuê vào tường

“Em cảm thấy trong người khó chịu sao? Vậy để anh giúp em dễ chịu lại”-Minh cười bỉ ổi

“Em đừng lo, nóng một tí nữa em sẽ rất thích thôi.”-Vừa nói 2 người lao tới Minh Khuê, vì đây là chỗ vắng người nên bọn họ cũng không nề nang gì.

“Đụng vào chị ấy thử xem.”-Giọng nói trong trẻo và lạnh lùng của Thanh Bằng vang lên, cô thông thả khoan tay tựa lưng vào tường nhìn 2 nam nhân kia.

“Thì ra mỹ nhân cũng có tầm quan sát đến như vậy lại nhìn ra bọn anh bỏ thuốc, sao? Em cũng muốn tham gia sao? Vừa vặn chúng ta đủ 4 người”-Hoà nói.

“1 là 2 người bỏ bàn tay dơ bẩn của 2 người ra khỏi người cô ta, 2 là... 2 cánh tay của 2 người sẽ không cánh mà bay.”-Trịnh Thanh Bằng lạnh lùng nói.

“Mỹ nhân, em đang hù dọa ai? A”

Không đợi bọn chúng nói hết lời Thanh Bằng đã nhanh còn hơn gió lao tới tát cho 2 người mỗi người một bạt tay.

“Mày, mày...Xông lên”- 2 người đồng loạt tiến lên.

Hoà vung tay về phía Thanh Bằng, cô lập tức chụp lấy tay hắn bẻ theo hướng ngược lại khiến những tiếng răng rắc của xương vang lên. Hùng giơ chân định đá Thanh Bằng nhưng cô né rất nhanh và dùng tay đánh mạnh vào nguyệt trên sống lưng hắn. Đồng thời cô đưa chân đá vào hạ bộ của 2 tên kia. Muốn chơi gái? Được để xem sau đêm nay chúng còn cơ hội không.

Hạo và Hùng ôm hạ bộ của mình kêu la thảm thiết. Thanh Bằng mặc kệ 2 người nằm dưới đất tiến tới chỗ Minh Khuê đang bắt lực dựa vào tường, đôi mắt cô ta nửa khép nửa mở, dưới tác dụng của thuốc kích dục đáng vẻ cô ta vô cùng gợi tình.

Minh và Tuấn Khải cũng chạy tới nhìn thấy Hạo và Hưng nằm dưới đất la lớn thậm chí còn chảy nước mắt thì hoảng hồn lại nhìn qua Thanh Bằng cô đang đứng cạnh Minh Khuê, sắc mặt vô cảm nhìn Minh Khuê.

Thật ra nếu Thanh Bằng không có việc phải nán lại nhà họ Trịnh không phải Minh Khuê thường ngày đối tốt với cô thì Thanh Bằng cũng chẳng giúp cô đâu. Thật không hiểu nổi trên đời lại có 1 cô gái gốc đến vậy, bị bỏ thuốc mà trong quá trình uống vẫn không hay biết gì. Lúc này Thanh Bằng định mặc kệ cô ta nhưng cuối cùng lại ra tay cứu. Xem ra sau khi trọng sinh cô thật sự có chút tình người rồi.

“Đi chị ấy đi.”-Trịnh Thanh Bằng quay lưng về phía Tuấn Khải nói.

Tuấn Khải đang ngơ ngác không biết chuyện gì xảy ra, anh không biết sao 2 người kia lại thành ra như vậy. Là tại Thanh Bằng đánh? Không thể nào, cô em gái của anh sức lực không có làm sao có thể...

Thanh Bằng cùng Tuấn Khải dìu Minh Khuê lên xe rồi phóng đi nhưng cô không biết, mọi hành động của cô đã bị một đôi mắt màu xanh lam sắc bén.

Sau khi về nhà Thanh Bằng về phòng như chẳng có gì xảy ra, Minh Khuê được Mộc Cát chăm sóc còn Tuấn Khải thì bị Trịnh Lợi kéo vào phòng mắng một trận.

Hiện giờ mối lo lắng duy nhất của Thanh Bằng chính là Thiên Long Bang, cô hiện giờ thể lực không có sức mạnh không có nếu quay trở về Thiên Long nói ra chuyện cô trọng sinh thì liệu có ai tin không? Chắc chắn là không, anh em trong Thiên Long đều là những tinh anh trong tinh anh mà Trịnh Thanh Bằng cô cắt công chọn lọc cùng huấn luyện, họ làm sao tin vào những chuyện hoang đường này?

Không có cô, Tứ Long và Văn Vĩ có thể trụ được không? Văn Vĩ còn quá trẻ con không hiểu sự đời Tứ Long thì cô an tâm hơn, ít ra họ đã theo cô nhiều năm.

Người nhà họ Trịnh đối xử với cô rất tốt, nhưng có không thể cứ tiếp tục như vậy mà ở lại đây. Cô còn Thiên Long Bang, còn thù cha còn rất nhiều chuyện phải gánh vác.

Thanh Băng nhớ lại lúc trước khi cô bắt đầu tiếp quản Thiên Long, đối diện với một số người không phục cô đã cho bắt đầu đợt thanh tẩy quy mô lớn trong Thiên Long Bang, cô giết tất cả những người không phục cô dùng mưu trí để lừa dối Thiên Long. Nếu đời là trò chơi, vậy thì tất cả trò chơi đều phải theo quy tắc mà cô định ra!

Thiên Long Bang có thế lực khá lớn trên thế giới, các bang phái con của thiên long bang rải rác ở châu Á. Khi tiếp quản cô điều phân chia đồng điều lợi nhuận cho các bang phái con trên thế giới nằm trong phạm vi thế lực của cô. Cô đã dần dần từng bước nắm được quyền quản lý cục diện Thiên Long Bang đang tán loạn.

Chỉ trong vòng mấy năm, các bang phái con ở các nơi như Úc, Brazil, Việt Nam, Colombia, Pháp, Nhật Bản, Mexico và Nga đều bị quản chế.

Trịnh Thanh Băng chưa từng sợ có người trả thù mình, vì cô biết rõ trên thế giới này, dù là Hắc Đạo hay Bạch Đạo thì những người muốn lấy mạng cô vẫn không đếm xuể. Khi cô ngồi lên vị trí tối cao này thì cô cũng đã chuẩn bị tất cả.

Muốn giết cô? Vậy phải xem người đó có năng lực không?

8. Chương 8 Rèn Luyện Ở Trong Rừng

Hôm nay Minh Khuê và Thanh Băng điều diện những trang phục để hoạt động đến trường, người nào cũng diện quần Jeen áo sơ mi khá đơn giản.

Lý do là vì hôm nay là buổi rèn luyện trong rừng. Ít nhất cũng có một tiết học mà Trịnh Thanh Băng hứng thú, cô cần rèn luyện thân thể, đây là dịp để thực hành.

Thanh Băng muốn mình phải đạt mạnh đến mức vô hạn thì cô mới thỏa mãn vì trong thế giới của cô luôn luôn tồn tại một câu nói bất di bất dịch là: Kẻ mạnh sinh tồn, kẻ yếu đào thải.

Nếu cô không có sức mạnh và thế lực cô sẽ thua.

Chiếc xe lăn bánh đến khu tập hợp, Thanh Băng và Minh Khuê nhanh chóng có mặt điểm danh. Người phụ trách đợt này Lâm Tử - Huấn luyện viên thể hình nổi tiếng.

Trước khi bắt đầu Lâm Tử nói: “Đợt huấn luyện lần này nhà trường chịu trách nhiệm đảm bảo an toàn cho các em, các em nhất định phải đi theo đoàn huấn luyện viên của trường. Khi vào khu rừng tuyệt đối không được đi lung tung.”

Sau đó các học sinh lớp 11A nhanh chóng vào khu rừng theo đoàn huấn luyện viên.

Khu rừng theo như giới thiệu thì nó là 1 khu rừng khá nguy hiểm có rất nhiều loài vật như hổ sư tử sinh sống, diện tích khu rừng khá rộng và âm u bởi những tán lá cây dày đặc đã hầu như che lấp ánh sáng mặt trời.

1 đoàn người gồm 41 người cả huấn luyện viên và học sinh đi sâu vào khu rừng, bước đầu có nhiều người rất phấn khích nhưng thoáng chốc tất cả đã cả kinh khi gặp phải 1 đàn voi lớn đang tiến về phía họ với vận tốc cực kì nhanh.

Đoàn người nhanh chóng tản ra nếu không sẽ bị đàn voi này đè bẹp mất.

Đàn voi chạy qua khiến mặt đất rung động với độ rung vang với động đất, khói bụi mù mịt khiến con người ta không thấy đường đi.

Sau khi đã nhìn rõ được cảnh vật xung quanh Trịnh Thanh Băng mới phát hiện mình đã lạc khỏi đoàn người thám hiểm từ lúc nào. Những người Thanh Băng nhìn thấy trước mặt mình là Yến Chi, Đại Ngọc, Đài Phong và Dương Tử Hạo.

“Chết rồi, chúng ta lạc mất rồi...”-Đại Ngọc lo lắng đến muốn khóc.

“Thật là xui xẻo, bị lạc còn phải lạc chung với con nhỏ này thật sự ông trời không có mắt mà”-Yến Chi liếc Thanh Băng.

“Đừng nói nữa, bây giờ phải tìm đường ra nếu không tất cả chúng ta sẽ làm mồi cho dã thú đấy”-Tử Hạo nói.

“Tử Hạo phải làm sao? Em, em rất sợ”- Yến Chi mọi lúc mọi nơi đều tranh thủ sáp vào Tử Hạo. Nhưng đây là lúc nguy hiểm anh ta đâu có thời gian hưởng thụ.

Tử Hạo tránh Yến Chi khiến cô nàng suýt ngã nhào xuống đất. Anh ta đến bên Thanh Băng, cô đang theo dõi gì ở dưới đất.

“Thanh Băng, bây giờ làm sao?”-không biết từ lúc nào anh ta lại đặc biệt tin tưởng cô gái nhỏ này, có thể là do khí chất của cô. Thanh Băng có một loại khí chất cao quý mà uy nghiêm khiến ai cũng không thể không quy phục.

“Ra khỏi đây. Nơi đây có thú dữ.”-Trịnh Thanh Băng nói, cô xem xét mặt đất phát hiện nó có dấu vết bị 1 bàn chân lớn và lực rất nặng tác động làm in hằn lên những dấu chân.

“Nhưng vấn đề là đi đường nào....”-Yến Chi hỏi.

“Hướng này.”-1 âm thanh trầm thấp mà từ lúc này đến giờ không ai nghe thấy vang lên.

Đài Phong cầm la bàn trên tay nhìn về 1 hướng..Không nói với ai lời nào sải bước đi về hướng đó, Trịnh Thanh Băng cũng im lặng đi phía sau Tử Hạo đi thứ 3 Yến Chi thứ 4 và Đại Ngọc thứ 5.

~Rầm...Rầm

~Những tiếng bước chân loạn xạ vang lên khiến cả nhóm điều chỉnh cảnh giác.

Tử Hạo leo lên 1 cái cây nhìn về hướng có tiếng động. Thoáng chốc sắc mặt anh ta tái nhợt hướng xuống Thanh Băng đang đứng ở dưới: “Là heo rừng...”

Yến Chi và Đại Ngọc sợ hãi Thanh Băng lại nhíu mày.

Tiếng Động ngày càng gần, từ trong bụi có 1 con heo rừng to lớn nhào về phía Thanh Băng, xét về sức mạnh, Thanh Băng đương nhiên sẽ không mạnh bằng một con heo rừng to lớn như vậy nhưng...

Thanh Băng né đòn tấn công của con heo rừng đang nhào tới cô khiến nó trượt mục tiêu. Sau đó 2 con khác cũng lao ra nhắm về phía Yến Chi và Đại Ngọc lập tức được Tử Hạo đá văng ra xa.

Dương Tử Hạo quay lại nói với Yến Chi: “Không đánh được thì leo lên cây.”

Ngay lập tức Yến Chi và Đại Ngọc leo lên cây cao nhìn cuộc hỗn loạn bên dưới

3 con heo rừng 3 người đối phó mỗi người một con nhưng quả thật loài vật này không dễ đối phó chút nào.

Trịnh Thanh Băng trong lúc sơ ý bị móng vuốt của chúng làm trầy ở bắp vai bên trái khiến mảnh vải nơi đó cũng bị rách một khoảng.

Tuy cô mạnh nhưng dù sao thân thể này cũng chưa có tiềm năng đánh thắng một số loài vật dạng như vậy. Nếu là kiếp trước, cho dù 3 con heo rừng nhào tới cô cũng chẳng lấy làm vấn đề.

Không có súng, không có vũ khí. Tay không chiến đấu với con vật nặng gần 1000kg quả thật là lành ít dữ nhiều.

Thanh Băng bị đá thương khiến cô ngã về phía sau nhưng ngay trong lúc cô nghĩ mình sẽ trở thành mồi của dã thú thì Đài Phong nhào tới đá vào bụng heo rừng khiến nó văng ra xa. Cú đá đó không thể xem thường, chỉ một cú đá đã khiến con vật kia nằm thoi thóp hấp hối.

Đài Phong nhìn Trịnh Thanh Băng đang nằm dưới đất anh đưa tay về phía cô, cô cũng đặt tay mình vào tay anh, trong khoảnh khắc tay chạm tay cả 2 đều cảm thấy ấm áp lạ thường nhưng rất nhanh đã buông ra. Đài Phong kéo cô đứng dậy.

1 con đã bị hạ chỉ còn 2 con. Vết thương của Thanh Băng cứ chảy máu không ngừng, xem ra móng vuốt của con vật này không thể xem thường.

Thanh Băng giúp Tử Hạo đối phó một con còn Đài Phong đánh một con.

Thoảng chốc cả 3 con heo rừng điều đã bị diệt.Lúc này máu của Thanh Băng đã nhuộm đỏ chiếc áo trắng.

“Thanh Băng, cậu không sao chứ?”-Tử Hạo dìu Thanh Băng ngồi xuống một tảng đá.

“Chưa chết được.”-Giọng Thanh Băng vô cảm như người bị thương nặng không phải là cô.

Vết thương này? Chẳng đáng là gì so với kiếp trước cô đã từng bị những vết thương nặng hơn so với lần này hàng trăm lần.

“Cởi áo ra.”-Đài Phong đến bên Thanh Băng thẳng thừng nói.

Tử Hạo,Yến Chi và Đại Ngọc ngăn cả người ra.

Thanh Băng nhú mày,cô vốn tưởng chỉ có cô mới thẳng thừng và ngắn gọn. Thật không ngờ,con người này còn ngắn gọn hơn cả cô.

“Cởi áo ra,nếu cô không muốn ngất xỉu vì mất máu.”-Đài Phong thản nhiên giải thích rồi quay qua đám người Tử Hạo: “Đi chỗ khác.”

3 người nhìn nhau rồi đi ra xa. Thanh Băng kéo một bên vai chỗ bị thương xuống khiến bờ vai trắng nõn nhưng đã bị máu dính đầy lộ ra.

Đài Phong ngắt một loại cỏ có hình lưỡi kiếm dò nát rồi đắp lên vết thương Thanh Băng.Anh xé một miếng vải trên áo băng lại cho cô,vừa chữa trị vừa cất giọng trầm thấp: “Thân thủ của cô rất tốt.”

“Nếu anh dạy tôi cách để đá cú đá khi này tạo ra một lực mạnh như vậy thì tôi sẽ làm giúp anh 3 việc.”- Thanh Băng thẳng thừng vào đề,cô là điển hình của loại người không thích vòng vo tam quốc cũng đã bị cắt đứt dây thần kinh ngưng ngừng từ lâu rồi.Cô là Băng Long mà người người tôn kính nhưng cũng không phải là người giỏi nhất,Thanh Băng có 1 ưu điểm mà ít Lão Đại nào có được đó là sẵn sàng học hỏi từ những người nào có tài năng cho dù là nhỏ hơn cô cô cũng không ngại mất thể diện.Chính vì thế nên Thanh Băng mới được nhiều người trong giới hắc đạo thuận phục và kính trọng.

Nghe Thanh Băng nói Đài Phong không nhịn được cười khẽ,anh nở một nụ cười vui vẻ mà hiếm ai có thể nhìn thấy.Cái cô gái này,ấn tượng đầu tiên của anh đối với cô là sự cao ngạo nhưng cô lại có thể mở miệng một cách thẳng thừng xin anh ‘chỉ dạy’ anh thích cái tính thẳng thừng này vì anh cũng là người như vậy.

“Đợi ra được đây rồi tính.”-Đài Phong nói,vết thương đã được cầm máu và băng xong.

“Tôi nói cho anh biết,nếu anh dám từ chối thì chắc chắn anh sẽ không gánh nổi hậu quả đâu.”- Trước đây,chỉ cần cô muốn người nào dạy thì tuyệt đối không có người dám làm trái lời bởi làm trái lời cô sẽ khiến người đó sống không bằng chết.Với lại,được Lão Đại Thiên Long Bang trọng dụng là vinh hạnh 10 kiếp của bọn họ,ai lại từ chối ?.

“Đây là cách thức bá sự của cô.”-Đài Phong nhú mày nhìn Thanh Băng.

“Vì tôi muốn học.”-Thanh Băng trả lời ngắn gọn rồi đi ra xa.

Đài Phong nhìn theo Thanh Băng nhú mày rồi mỉm cười.

1 người con gái....Bá Đạo đến thế là cùng...

Ruột cục cũng ra khỏi khu rừng,mọi người ai về nhà nấy nghỉ ngơi. Thanh Băng vừa về tới nhà thì cả nhà cả kinh khi thấy vết máu đã nhuộm đỏ một khoảng lớn trên áo cô.Mộc Cát gọi bác sĩ Lý đến xem rồi kê thuốc

Thanh Băng vốn định không cần rườm rà nhưng Mộc Cát căn bản không nghe lời cô nói.Bác sĩ Lý đến toàn là kê thuốc giảm đau nhưng vốn dĩ cô chẳng thấy đau.

“Bác Sĩ Lý,Thanh Thanh sao rồi? có bị nhiễm trùng không? Vết thương như thế nào?”-Mộc Cát lo lắng hỏi.

“Phu Nhân,vết thương của Tam Đại Tiểu Thư tuy rằng hơi sâu nhưng chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏi.Cũng không ảnh hưởng gì đến xương cốt.”-Bác sĩ Lý ôn tồn nói.

Mộc Cát gật đầu bảo người hầu tiền bác sĩ Lý và dọn dẹp những miếng bông còn đỏ thắm vì máu.

Khi người hầu bước lên dọn dẹp thì Thanh Băng này giờ im lặng bỗng cất giọng trong trẻo lạnh lùng: “Để mảnh vải lại.”

Mộc Cát khó hiểu nhìn con gái: “Thanh Thanh,mảnh vải này đã dính máu rất bẩn. Con giữ lại làm gì.”

“Giặt rồi đưa tôi.”-Thanh Băng nói với người hầu.

Con người cô trước giờ ghét nhất là xài lại đồ bẩn nhưng mảnh vải này cô lại không hề thấy bẩn.Cô muốn giữ lại nó,tuy không biết là để làm gì nhưng vẫn muốn giữ lại.

9. Chương 9 Lời Hứa Được Thiết Lập

Kì thi của trường 3 tháng một lần thoáng chốc đã tới.Các học sinh tham gia điều hội hợp,bọn họ sợ bị dính vào danh sách học sinh yếu.Nếu bị xem là học sinh yếu thì nhà trường sẽ bồi dưỡng bọn họ nhưng lịch bồi dưỡng rất khắc nghiệt,bọn họ sẽ phải học đến con mắt và đôi tay không dùng được.

So với không khi hội hợp của các học sinh khác,có 2 người vẫn bình thản đến mức cao ngạo.Không ai khác,đó chính là Thanh Băng và Đài Phong.

Trịnh Thanh Băng kiếp trước đã từng học cao hơn thế này gấp trăm lần,cô từ học chữ lên tới học võ sau đó là học làm quen với 7 loại vũ khí thông dụng tiếp đó là học cách sống trong giới hắc đạo đầy nguy hiểm,học cách tàn nhẫn máu lạnh sát phạt quyết đoán,học sinh tồn khi một mình ở trong rừng rậm Amazon đầy rẫy chết chóc và kẻ thù.

Còn Đài Phong, trên thương trường anh đã được mệnh danh là Bạch Lang có con mắt của đại bàng. Danh xưng này cũng không phải để cho oai. Anh được đào tạo về những con số và cách tính toán trên thương trường đầy rẫy cạm bẫy,tuy chưa tiến hành kế thừa Đài Thị nhưng với sự trợ giúp của anh,Đài Thị đã bước lên đứng đầu trong top 10 tập đoàn nắm giữ khối tài sản khổng lồ chiếm gần 1 nửa châu á trên thế giới.

2 con người này điều là những nhân vật không thể xem thường nên họ làm gì để một bài thi nhỏ nhoi này vào mắt.

Đề thi được phát ra,Không gian vốn yên lặng trong phòng thi giờ là có tiếng thở dài cũng có những gương mặt vui mừng những gương mặt tiếc nuối lo lắng.

Chưa đầy 20 phút, Thanh Băng đã đặt bút xuống, Đài Phong sau đó cũng thế.

Giáo viên ngạc nhiên đến nhân bài nộp của Thanh Băng và Đài Phong,thật thần kì cả hai bài điều làm đầy đủ hơn nữa còn chính xác 100%.

2 người đã nộp bài đương nhiên có thể ra khỏi phòng thi,ngoài hành lang vắng vẻ Thanh Băng đi trước Đài Phong đi sau cả hai không ai nói với ai một lời. Hai người đi thẳng lên sân thượng,Thanh Băng ngồi lên lan can,càng độ cao này mà cô nàng dám đến 1 chỗ chỉ cần sơ suất nhẹ là có thể chết như chơi.

Đài Phong đứng hóng gió,hôm nay gió lớn tạo nên khung cảnh Đài Phong đứng trước gió về bề ngoài của anh,sự lạnh lùng của anh,đôi mắt thâm sâu của anh,gọng nói trầm thấp của anh khiến bất kì cô gái nào cũng phải trầm trồ khen ngợi.

Từ đầu tới cuối,không gian trường học trong giờ học yên lặng lạ thường nhưng không gian trên tầng thượng lại càng mang tính ‘lạ thường’ hơn. Ngoài trừ đôi lúc, tiếng gió thổi vù vù bên tai thì cũng là 1 không gian im lặng. Cho đến khi...

“Anh có thể cho tôi câu trả lời, có đồng ý hay không.”-Thanh Băng lên tiếng xoá tan bầu không khí yên tĩnh. Nhưng....giọng nói này vốn dĩ không nên đem đi ‘bái sư’, xem kiểu này,gióng cô ra lệnh cho anh hơn thì phải.

“Tôi dạy cô thể võ này cũng được, nhưng nó là do tôi tự nghĩ ra... cũng là thành quả lao động rèn luyện của tôi, không thể chỉ không công.”-Đài Phong nói.

Thanh Băng nhìn Đài Phong bằng ánh mắt kinh ngạc trong đó có cả sự tán thưởng: “Anh nghĩ ra, sao lại lợi hại như vậy? 1 cú đá làm cho con heo rừng phải mất nửa cái mạng.”

Đài Phong gật đầu: “Nhưng tôi thật sự thắc mắc. Tại sao cô lại thích rèn luyện thân thủ?”

Thanh Băng nhìn Đài Phong rồi cất giọng nói trong trẻo: “Bởi vì chỉ có mạnh mới có thể sống.”

Đáy mắt Đài Phong loé lên sự kinh ngạc. Đây chẳng phải là một cô tiểu thư sao? Nhưng tại sao lời nói của cô lại mang sự tàn khốc lạnh lùng như vậy? Lời nói của cô, khí chất của cô nhưng đã đi qua mưa bom lửa đạn hoặc gặp rất nhiều sóng gió rồi vậy.

“Cô nói sẽ làm theo yêu cầu của tôi 3 điều?”- Đài Phong hỏi.

Thanh Băng gật đầu: “đúng, 3 điều.”

“Cô chắc là cô làm được?”- Đài Phong hỏi lại, đôi mắt ẩn hiện ý cười.

“Trình Thanh Băng này chưa từng nói lời mà không giữ lời.”- Thanh Băng dùng giọng nói cao ngạo lần khẳng định nói. Đúng vậy, cô là Trình Thanh Băng, nói giết sẽ giết nói giúp sẽ giúp. Chưa bao giờ cô nói mà không làm được.

“Được, bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ dạy cho cô, còn về 3 điều đó thì tôi sẽ từ từ nói.”- Đài Phong nói.

Thanh Băng gật đầu. Vậy là ‘lời hứa’ đã thiết lập xong.

Buổi tối về nhà Thanh Băng đi thẳng lên phòng, cô không quen với không khí gia đình quá mức ấm áp vì từ lâu cô đã không có 1 gia đình hoàn chỉnh.

Nhưng cô càng mong muốn sự yên lặng thì lại có người phá rối sự yên lặng của cô...

Thật là trời cũng muốn đối đầu với cô mà...

Minh Khuê vào phòng nhìn thấy Thanh Băng đang ngồi cạnh laptop cô ta nhẹ nhàng đi lại gần thì âm thanh trong trẻo mang theo sự không vui của Thanh Băng vang lên.

“Tại sao vào phòng không gõ cửa?”- Trình Thanh Băng vẫn không quay lại nhưng vẫn biết được Minh Khuê ở phía sau. Thanh Băng rất nhạy cảm với tiếng bước chân và hơi thở con người, chỉ cần có người cách cô phạm vi 50 mét cô nhất định sẽ phát hiện.

Minh Khuê bị Thanh Băng phát hiện, biết Thanh Băng không vui nên cũng hơi lúng túng: “Mẹ bảo chị mang trà dưỡng thần cho em.”

“Để đó đi.”- Thanh Băng lạnh lùng.

Minh Khuê để chén trà xuống bàn sau đó đứng nhìn Thanh Băng.

“Có chuyện gì?”- Thanh Băng hỏi. Giọng nói cô lúc nào cũng vô cảm đến lạnh băng như thế.

“Thanh Băng, em có từng nghĩ mình sẽ yêu một người nào đó không?”- Minh Khuê hỏi, cười cười nhìn Thanh Băng.

“Chưa bao giờ.”- Thanh Băng trả lời.

“Vậy em có nghĩ mẫu người của mình thích là như thế nào không?”- Minh Khuê hỏi tiếp.

“Không.”- Thanh Băng trả lời ngắn gọn. Cô chưa từng nghĩ mình sẽ yêu ai, cũng quyết không yêu ai, Tình yêu làm cho con người mất đi lí trí.

Thanh Băng đã từng thề với lòng, cả đời này cô sẽ không để bất kì người đàn ông nào hiện diện trong trái tim cô.

10. Chương 10 Tập Võ Cùng Đài Phong

Buổi sáng trời mát mẻ, Thanh Băng mặc một bộ đồ khá đơn giản, áo thun tay ngắn và quần thun.

Cô đi đến công viên để ‘học’ tập Đài Phong.Sau khi thi sẽ được nghỉ 2 tuần để giáo viên chấm bài,cái khác nhau giữa học sinh và giáo viên là học sinh mệt trước khi thi còn giáo viên mệt sau khi thi.

Đài Phong mặc một chiếc áo sơ mi sẫm màu và quần tây,anh đang ngồi trên một chiếc ghế đá để ăn sáng.

Thanh Băng không nói lời nào đến ngồi chúng,cô thấy kế bên Đài Phong còn có một phần ăn cô không nói lời nào cầm lấy ăn rất thoải mái.

Đài Phong bị sự thoải mái tự nhiên của cô làm cho bật cười. Cô gái này,cũng không hỏi mà đã biết anh mua phần sáng cho cô.Nhìn lại trang phục trên người Thanh Băng, cô ăn mặt đơn giản không màu mè kiểu cách như những cô gái khác,gương mặt không trang điểm nhưng vẫn toát lên vẻ đẹp tuyệt mỹ nhưng quá băng lãnh.

Đài Phong chưa từng nghiêm túc đánh giá con gái bao giờ. Đối với anh con gái chỉ là động vật giả tạo,thường dùng những kiểu cách để che đi bản tính thật sự của mình.Nhưng bây giờ anh tin...anh lầm rồi.

Ăn xong Thanh Băng đứng lên nhìn Đài Phong: “Đánh.”

Đài Phong ngạc nhiên: “đánh gì?”

“Tôi với anh đánh.”-Thanh Băng giải thích.

Đài Phong nhú mày: “tôi chưa từng đánh con gái.”

“Đừng giở chính nhân quân tử ở đây với tôi. Nhanh”-Thanh Băng nhú mày.

Đài Phong lại bị Thanh Băng làm cho bật cười,gì thế này? Lần đầu tiên anh thấy một có gái yêu cầu con trai không ‘chính nhân quân tử’ với mình.

“Ngưng cười lại.”-Thanh Băng nhú mày nhìn Đài Phong. Không hiểu sao cô ghét cái nụ cười này,rất ghét...bởi vì nó làm cô phân tâm. Đài Phong thường ngày trầm tính là thế,quá lạnh lùng thì sẽ có 1 mặt khác trái ngược hoàn toàn. Khi anh cười thì chắc chắn đủ hợp hồn chúng sinh.

Đài Phong ngừng cười, đứng lên chuẩn bị.Anh cũng vốn muốn thử xem sức của cô như thế nào.Cô gái này không hề tầm thường.

“Cô ra tay trước đi.”-Đài Phong nói.

Thanh Băng trả lời vô cùng cao ngạo: “Trước giờ tôi chưa từng ra tay trước.”

Đài Phong vốn có ý nhường nhưng bị Thanh Băng cao ngạo thẳng thừng từ chối. Hazz anh đành phải không làm chính nhân quân tử 1 lần vậy.

Đài Phong xuất chiêu rất nhanh và dùng lực rất mạnh đánh về phía Thanh Băng.

Thanh Băng biết,sức lực nam nữ luôn có khác biệt nên cô không thể dùng sức mà chỉ có thể dùng trí,Thanh Băng nhanh chóng di chuyển người né đòn tấn công của Đài Phong,định nhân lúc anh không chú ý mà đánh và huyệt đạo tại cột sống lưng của anh,nếu đánh vào chỗ đó anh không ngất cũng bị đau đớn liên tục 1 ngày 1 đêm.Nhưng cô không ngờ những dự định trong đầu cô đã bị con người trước mắt nhìn thấu từ lâu. Đài Phong tránh né chiêu hiểm của Thanh băng khiến cô nằng ngạc nhiên không biết làm gì thì thoáng chốc từ phía sau,Đài Phong đã giữ chặt cổ Thanh Băng.

Đài Phong nhếch miệng: “Sức lực không tồi,trí tuệ không thiếu chỉ tiếc là sử dụng không đúng người.”

Đài Phong buông Thanh Băng ra thản nhiên quay lưng đi đến ghế đá nhưng...

“A.”- Đài Phong kêu lên thảm thiết sau đó ngã xuống đất

Thanh Băng đứng nhìn Đài Phong ngã dưới đất cô hài lòng nhếch miệng trêu chọc: “Khinh địch quá cũng không tốt.”

Đài Phong bị Thanh Băng đánh vào lưng khiến anh đau đến không nói chuyện nổi,cũng không đứng lên nổi.Sắc mặt anh cũng vì đau mà tái nhợt.

Thanh Băng nhìn thấy Đài Phong có vẻ không ổn nên dùng chân khiêu khiêu anh: “Nè, đừng có mà giả chết với tôi.”

Thanh Băng rõ ràng không dùng nhiều lực cho lắm làm sao có thể khiến một người cao lớn như Đài Phong đau đến mức thế. Thôi chết rồi vừa rồi hình như cô đã điểm trúng huyệt khí hải du năm tại móm gai đốt sống eo lưng thứ 3, ngang ra 2 bên 4cm. Khi bị điểm trúng sẽ đập vào quả thận gây cản trở máu lưu thông và phá khí. Trời đất, tuy không phải tử nguyệt nhưng sẽ đau đến vô cùng.

Thanh Băng vội vàng đỡ Đài Phong dậy, cô còn chưa học được cái chiêu thức của Đài Phong không thể để anh ta chết.

Thanh Băng vội vàng giải huyệt đạo cho Đài Phong. Sau khi huyệt đạo được giải, 1 lúc lâu Đài Phong lên tiếng: “Cô đánh lên thật không có nghĩa khí.”

Thanh Băng ngẩn người, đây là lần đầu tiên trong đời cô bị người ta nói là không có nghĩa khí. Trước kia anh em gặp nạn cô luôn xả thân cứu giúp bây giờ lại bị người đàn ông này mắng là không có nghĩa khí...

“Tôi chỉ muốn nhắc nhở anh, đừng nên khinh địch càng không nên khinh thường tôi.” - Thanh Băng nói.

“Nếu vậy tôi sẽ không dạy cho cô bất cứ thứ gì.” - Đài Phong nói.

“Anh dám nuốt lời?” - 1 câu hỏi được hỏi với ngữ khí giống như kiểu: thử nói dám thử xem, tôi sẽ giết chết anh.

“Thì sao? Chưa dạy mà cô đã hại tôi thành ra thế này, nếu dạy cho cô.... chắc chắn cô sẽ đi hại thế gian” - Đài Phong nói.

‘Đi hại thế gian?’. Từ khi nào thì Thanh Băng học võ để ‘đi hại thế gian’, mục đích khi học võ của cô là có thể mạnh hơn, trả thù cho cha và ông nội và lãnh đạo Thiên Long Bang thật tốt bây giờ còn người này dám nói cô học võ để đi hại thế gian??

Vốn dĩ Thanh Băng muốn đánh với Đài Phong và vì muốn thử nghiệm sức lực của Đài Phong tới đâu ai ngờ.... chỉ 1 phút nông nổi cô lại bị người khác xem là người không có nghĩa khí còn bị nghi ngờ là đi học võ để.... hại thế gian. Trịnh Thanh Băng đứng là, khóc không được mà cười cũng không xong mà.

“Xin lỗi, tôi lỡ tay.” - Thanh Băng khó khăn mở miệng, kì thực đây là lần đầu tiên cô nói lời xin lỗi nên thấy không quen miệng...

“Tôi cũng không chấp nhận. Đại nhân thường không bắt lỗi tiểu nhân mà” - Đài Phong xua tay.

“Anh nói cái gì?” - Giọng Thanh Băng lạnh hắt đi. ‘Tiểu nhân?’ cái con người này mắng cô không có nghĩa khí rồi nói cô hại thế gian cô bỏ qua giờ lại nói cô là tiểu nhân. Ông trời có phải thấy đã lâu rồi cô không giết người nên muốn ‘khích’ cô phải không?

“Không có gì” - Đài Phong nhún vai.

“Rõ ràng anh mới nói” - Thanh Băng nói lại, vừa nói 2 người vừa đi ra xe.

“Tôi nói gì.” - Đài Phong nhướng mi.

“Anh... Thôi bỏ đi, tôi là đại nhân không bắt lỗi tiểu nhân.” - Thanh Băng xua tay.

Bị cô dùng câu của mình đánh ngược lại mình Đài Phong đứng lại nhìn cô: “Cô nói cái gì?”

“Không có gì?” - Thanh Băng nói.

“Rõ ràng cô mới nói.”

“Tôi nói gì?”

“Cô....”

.....

Cứ như thế, 2 người anh một câu tôi một câu.

11. Chương 11 Thực Hiện Lời Hứa

Mới sáng sớm,Thanh Băng đã đi ra khỏi nhà tới nơi hẹn với Đài Phong.

Bầu không khí buổi sáng là thời gian mà Thanh Băng thích nhất trong ngày,bởi nó thoáng mát thanh lạnh trong trẻo tạo cho người ta cảm giác lạnh run.Nó,gioống như con người cô.

Như ngày hôm qua Đài Phong vẫn đến sớm hơn cô,2 người cùng ăn sáng sau đó bắt đầu ‘học’.

Thật ra chiêu thức này khá đơn giản,chỉ cần chú ý cách dùng lực là được , vì thế nên Thanh Băng chỉ cần 2 tiếng là đã học xong.

“Cô học khá đấy.”-Đài Phong nhìn Thanh Băng .

“Dư Thừa”- Thanh Băng trả lời.

“Nè còn nhớ đã hứa gì không?”-Đài Phong nhướn mi nhìn Thanh Băng

“Muốn gì?”-Thanh Băng uống một ngụm nước sau đó lau mồ hôi.

“Cô phải chắc chắn là nói là làm được.”-Đài Phong nhìn cô,ánh mắt khiêu khích.

“Tôi nói được sẽ làm được.”-Thanh Băng bị ánh mắt của Đài Phong làm cho bốc đồng hẳn lên.

“Được.” Đài Phong nhìn cô,trên môi nở nụ cười nham hiểm

“Điều thứ nhất, làm bạn gái của tôi.”-Đài Phong nghiêm chỉnh nói.

“Cái gì?”-Thanh Băng nhú mày.

“Điều thứ 2, sau này chỉ được cười với một mình tôi.”

“Điều thứ 3, suốt cuộc đời cô phải làm người con gái của tôi.”

Đài Phong từng lời từng chữ nói ra.

Thanh Băng nhú chặt mày: “Anh có biết anh đang nói cái gì không?”

“Anh nói cho em biết,nếu em dám từ chối em nhất định sẽ không gánh nổi hậu quả đâu”- Đài Phong dùng câu nói của cô lúc ở trong rừng nói lại.

“Đây là cách anh tỏ tình?”-Thanh Băng nhìn Đài Phong

“Vì tôi thích em.”-Đài Phong lại ‘mượn’ câu nói của Thanh Băng

“Anh...”

“Có làm hay không? Ai vừa vỗ ngực xưng tên nói là làm được?”-Đài Phong nhướn mày nhìn Thanh Băng.

“Đương nhiên”- Thanh Băng nhếch môi cười: “tôi sẽ làm đúng 3 điều anh yêu cầu nhưng nói cho anh biết tôi sẽ không thích anh,1 chút cũng không thích.”

“Được thôi ! Nhưng mà anh nói cho em biết, Yêu hay không Yêu...chuyện này không nằm trong phạm vi khống chế của em đâu.”

Anh thích cô,đúng vậy,anh thích cô. Thích con người cao ngạo lạnh lùng,thích con người thẳng thắn tự nhiên của cô,thích con người không kiểu cách cầu kì.Cô gái này đã làm anh cảm thấy rất đặc biệt.Anh nhất định phải có được cô.

12. Chương 12 Em Là Của Anh

1 người đàn ông, dù lạnh lùng tàn khốc thế nào thì khi họ yêu một người nào đó, họ sẽ ôn nhu với người đó đến cực điểm

2 tuần nghỉ học cực kì nhanh đã trôi qua. Mọi việc lại quay về quỹ đạo của nó.

Thanh Băng đi xuống lầu thấy Minh Khê và Mộc Cát đang ngồi ăn sáng cô chỉ đến rồi nói: “Con đi học trước.”

“Đi Học? Minh Khê còn chưa đi mà...”-Mộc Cát nói.

“Có người đến đón. Con đi trước.”-Nói xong cô đi ra khỏi nhà bỏ lại sau lưng 2 bộ não chứa đầy những câu hỏi.

Từ lúc ở công viên về Đài Phong vẫn không gọi điện không nhắn tin cũng không gặp mặt, cô cứ tưởng rằng anh đã bỏ cuộc nên cũng an tâm. Thật không ngờ...tôi hôm qua anh ta gọi nói hôm nay đón cô đi học.

“Ra rồi à.”- trên ghế lái chính của chiếc BMW màu đen, 1 chàng trai có vẻ ngoài hớp hồn người khác, đôi mắt xanh lam lạnh nhạt sắc bén khi thấy Thanh Băng đi ra liền lộ rõ vẻ ôn nhu.

Đợi khi Thanh Băng ngồi vào ghế lái Phụ Đài Phong đưa cho cô một gói quà.

“Gì thế?”-Thanh Băng nhíu mày.

“Xem đi.”-Đài Phong cười.

Thanh Băng nhận lấy gói quà và mở ra. Tức thì gương mặt của cô lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Trong đó là quyển võ thuật bí truyền của tổ chức Mafia ở Italy. Đây là chiêu võ độc môn của Mafia, những cuốn sách này vốn là cơ mật tại sao Đài Phong có được.

“Anh biết em thích võ thuật nên mấy ngày qua có đi Italy một chuyến vì Mafia cũng có giao tình với anh nên bang chủ mới tặng anh.”- Đài Phong nhẹ giọng giải thích

Thì ra...ra là 2 tuần nay không liên lạc gì là vì Đài Phong phải đi Italy tìm sách cho cô.

Thanh Băng bỗng nhiên cảm thấy ấm áp, 1 sự cảm động ứa vào tâm trí cô.

Cảm động?

Là cảm động sao?

Từ khi mẹ cô mất cái cảm giác băng giá luôn hiện diện trong trái tim cô, cô giết người chưa hề chớp mắt nhưng lại vì một quyển sách mà cảm động.

Chắc có lẽ đã từ lâu rồi chưa có ai vì cô mà làm những việc khiến vô vui như vậy.

Thật ra cô với Henry- bang chủ của Mafia có thể nói là có giao tình rất tốt. Trong làm ăn, từng đợt vũ khí mà Mafia muốn tiến hành giao dịch điều phải có sự thông qua của Thiên Long, đây là quy định trong thế giới ngầm. Nếu là ở ngoài đời, cô đã từng cứu Henry một mạng trong vụ nổ lớn ở đảo Vân Nam nhiều năm trước, từ đó Henry vẫn luôn xem cô là bạn tốt tuy nhiên do cái tên Henry này chẳng bao giờ chịu an phận nên Thanh Băng cũng hạn chế giao tiếp với hắn. Về thế lực, Thiên Long Bang và Mafia cân bằng nhau, Mafia cai quản hắc đạo châu Âu còn Thiên Long cai quản hắc đạo châu Á, nhưng Henry đối với Thanh Băng vẫn uôn nhiệt tình và nể mặt cô, chỉ cần cô mở miệng, đừng nói là 1 cuốn sách nhỏ, cho dù là 1 nửa sản lượng của Mafia cũng không thành vấn đề.

Thấy Thanh Băng im lặng, Đài Phong cười: “Đừng quá cảm động, anh là người rất dễ đắc ý.”

“Ai bảo anh làm chuyện phí hơi sức thế này?”-trong lòng cảm động là thế nhưng ngoài miệng vẫn cay độc. Nhưng nếu tinh tế có thể nhận ra, giọng nói của Thanh Băng đã bớt đi vài phần băng lãnh.

“Muốn em yêu anh thì phải chịu khổ.”-Đài Phong nói, trên môi anh vẫn nở nụ cười.

“Tôi sẽ không yêu ai.”-Thanh Bằng nói.

“được,em đừng có mà yêu ai.Để anh yêu em,đây có được xem như là quyền lợi của anh không? Em không có quyền từ chối.”-Đài Phong nói.

“Được,vậy em hỏi anh. Em và Đài Thị anh chọn bên nào?”-Thanh Bằng nói.

Đây là câu hỏi khó,Đài thị là tâm quyết của cha anh nếu anh không chọn Đài Thị chẳng phải anh bất hiếu sao?

“Anh chọn Đài Thị. Nhưng anh nhất định sẽ chết cùng em.”-Đài Phong dứt khoát.

Thanh Bằng ngạc nhiên nhưng cũng hài lòng vì câu trả lời này.Đúng,anh chọn Đài Thị nhưng anh sẽ chết cùng cô.Nếu anh trả lời là anh chọn cô cô sẽ cho là anh nói dối nếu anh chọn Đài Thị cô sẽ tiếp tục lạnh nhạt với anh.Nhưng anh lại chọn Đài Thị để trọn chữ hiếu với Đài Gia nhưng lại không thể ở bên cô vậy anh sẽ chết cùng cô để có thể ở bên cô.Đây là câu trả lời thật lòng.

“Bằng nhi,Đời này kiếp này em chỉ có thể là của anh,dù có chết em cũng sẽ là của anh.”

13. Chương 13 Khí Thế Bức Người

Thanh Bằng và Đài Phong tiến triển khá tốt,anh chàng này làm cô càng ngày càng thích.Hôm nay Đài Phong có việc ở Đài Thị nên không ở bên Thanh Bằng được.

Ở nhà mãi cũng chán,Thanh Bằng đi ra ngoài dạo,hiếm khi cô lại có thói quen nhàn nhã này. Có lẽ ở chung với người bình thường lâu quá nên cũng bị bọn họ thay đổi rồi không...

Thanh Bằng đi dạo xung quanh các con đường,giữa phố phường nhộn nhịp Thanh Bằng nghe được những thanh âm như là có người đánh nhau tại một con hẻm.

Thanh Bằng vốn thuộc về hắc đạo nên cũng không khó để phát hiện ra nơi đây toàn là sát khí.

“Đánh chết bà nó cho tao.”

“Dám gây hấn với Tùng ca.”

“Bắt thằng Tuấn Khải lại đánh chết nó.”

Vốn dĩ Thanh Bằng cũng không định để ý nhưng khi cô nghe câu nói cuối cùng kia thì bất giác nhíu mày, Tuấn Khải? khi này Mộc Cát nói Minh Khuê cùng Tuấn Khải ra ngoài? Cái tên Tuấn Khải này gây thù chuốc oán khắp nơi có chết thì cũng không đáng tiếc nhưng Minh Khuê bình thường rất ngoan lại rất tốt với cô nếu như bị bọn này làm hại thì còn gì là cô ấy.

Thanh Bằng đi vào con hẻm nhỏ thì thấy 2 người thanh niên là Minh,Tuấn Khải và một người xa lạ khác. Họ đang bị một đám côn đồ vây quanh cách họ phía xa xa Minh Khuê đang bị một tên khác giở trò xằng bậy.

“Tránh ra,tránh ra á.”-Minh Khuê vùng vẫy.

“Em gái nhỏ,cần gì phải gấp.”- người đàn ông đè lên người Minh Khuê.

“Anh sẽ cho em thành người lớn nhanh thôi.A”

Mặt của tên đàn ông đó thoáng chốc trở nên dị dạng vì bị Thanh Bằng đá.Cú đá của Thanh Bằng khiến tên đàn ông cao to lực lưỡng phải lộn vài vòng ra xa.Đây là chiêu thức Đài Phong chỉ cô hôm nay quả thật có công dụng.

Minh Khuê thấy Thanh Bằng thì như là thấy được thần hộ mệnh cô ta lập tức chạy đến nép phía sau Thanh Bằng.

Thanh Bằng định dẫn Minh Khuê đi.

“Đi.”-Thanh Bằng kéo Minh Khuê

Minh Khuê không đi ngược lại còn kéo Thanh Băng lại: “Nhưng anh Khải...”

“Người nào làm thì người đó chịu,hắn gây sự thì cứ chịu chết.”-Thanh Băng lạnh lùng nói.

“Nhưng dù sao anh ấy cũng là anh chúng ta,sao lại bỏ anh ấy được.”-Minh Khuê nắm lấy cánh tay Thanh Băng lay lay: “Thanh Thanh em mau giúp họ đi....một mình họ làm sao đánh lại 14 tên côn đồ thế kia.”

“Biết chị phiền phức như vậy em sẽ không cứu chị”-Thanh Băng miệng mồm thì cay độc nhưng vẫn lao ra đánh giúp 2 người kia.

Thanh Băng vung nắm đấm về phía tên côn đồ kia sau đó dùng chân đá vào bụng dưới của hắn khiến hắn văng ra xa.Tiếp theo còn một tên côn đồ khác nhào tới bị Thanh Băng bẻ gãy tay.

~Rắc Rắc~ những tiếng xương bị bẻ gãy liên tục vang lên trong con hẻm yên tĩnh,thoảng chốc Thanh Băng đã xử lý gọn gẽ đám côn đồ kia khiến bọn họ nằm la liệt kêu la dưới đất.

Thanh Băng đứng giữa một đám người đang nằm la liệt dưới đất,ánh mắt của cô lộ rõ sát khí cũng vẻ lãnh khốc.Sát khí của cô khiến người khác phải khiếp sợ,khí thế của cô khiến người khác phải thần phục.

Ánh mắt của cô quét qua từng người từng người một sau đó dừng lại trên người một tên côn đồ hình như là ‘thống lĩnh’ của bọn nhãi này,chính là người đàn ông khi nãy ức hiếp Minh Khuê.

Thanh Băng từng bước từng bước tiến lại gần tên đó,tên đó cũng đồng thời bị khí thế của cô áp bức vô thức lùi ra sau.

“Mày,mày đừng qua đây.”-Tên đó hoảng sợ.

“Thích gái lắm sao?”- Thanh Băng hỏi,gọng nói như tu la dưới địa ngục.

“Mày,mày biết tao là ai hay không? Đụng vào tao tao sẽ không để mày yên thân.”-Tên đó và đường cùng nên giờ trò nguy hiểm,hy vọng có thể khiến Thanh Băng sợ. Nhưng mà...

“Trịnh Thanh Băng này ghét nhất là bị nguy hiểm.”-Thanh Băng gặng từng chữ thật rõ ràng.Cô quay qua 1 đám đang nằm dưới đất không đứng lên nổi , chỉ vào một tên có thương thế nhẹ nhất.

“Người,lại đây.”-Thanh Băng chỉ vào tên kia.Hắn không dám cãi lời mà chạy lại

“Nếu hắn thích gái như vậy hay người tha mẫn hắn đi.”-Thanh Băng thản nhiên nói.

Đám Tuấn Khải,Minh Khuê và đám côn đồ nằm la liệt dưới đất cả kinh nhìn về phía Thanh Băng.Cô gái này sao lại có ý tưởng tàn độc như thế,biểu 2 người đàn ông....Không,cô gái này không phải là người...cô ta,cô ta là ác quỷ.

“Tôi,tôi.”-Tên kia lắp bắp.

“1 là làm theo lời ta, 2 là vĩnh viễn không thể sinh con.”-Thanh Băng cắt ngang lời hắn.

“Tôi,tôi làm....tôi làm”-Tên kia hoảng sợ gật đầu.

Thanh Băng quay sang đám Tuấn Khải: “Đi,định ở đây làm khán giả à?”

Sau đó Thanh Băng dẫn đầu đám Tuấn Khải đi theo sau bước ra khỏi con hẻm một khoảng khá xa nhưng vẫn còn nghe thấy những âm thanh ‘mê hồn’ của 2 người đàn ông trong con hẻm.

“Thanh Băng em...”-Tuấn Khải định nói gì thì Thanh Băng cắt ngang lời.

“Lần sao,dẫn Minh Khuê ra ngoài thì đừng gây chuyện với đám côn đồ. Anh chết cũng chẳng sao nhưng đừng hại em gái.”-Thanh Băng thẳng thắn nói,cô vốn không thích một tên phá gia chi tử như Tuấn Khải. Tuấn Khải cũng giống như Dương Tử Hạo chỉ là những công tử đào hoa.

“Minh Khuê,cô thật lợi hại”-Minh lên tiếng,ánh mắt tràn đầy sự thán phục.

“Phải đó Minh Khuê,em ra chiêu nhanh mà độc. Em học ở đâu thế.”-Tuấn Khải cũng tán thưởng.

“Đó không phải chuyện của các người.”-nói rồi Thanh Băng rời đi,để lại 3 người.

“Tuyệt vời,Tuấn Khải,cậu có cô em gái có khí thế phong thái như vậy mà trước giờ tớ không biết.”-Minh huyt khuấy tay Tuấn Khải.

“Cậu đừng nói với tớ là cậu có hứng thú đấy”-Tuấn Khải liếc Minh.

“Không,tớ còn định tôn cô ấy làm Lão Đại của tớ đấy”-Minh cười.

Tuấn Khải và Minh Khuê nhìn theo hướng Thanh Băng đã khuất.Thanh Băng của bọn họ từ nhỏ là nhất gan và là mẫu người hướng nội điển hình,tại sao gần đây cô lại lạ lùng đến thế.Loại khí thế trên người cô ngày cả sát khí dày đặt của cô khi này khiến họ hoảng sợ.

14. Chương 14 Trịnh Ái Linh Đã Về

~Ring...~ chuông điện thoại Thanh Băng vang lên

Cô vừa về đến nhà thì đã nhận được điện thoại của Đài Phong

“Có chuyện gì.” – Thanh Băng nói

Đầu dây bên kia 1 giọng nam dịu dàng trầm ấm vang lên:“Không có gì,chỉ là nhớ em thôi.”

“Hết nhớ chưa?” – Mặt Thanh Băng ẩn hiện ý cười

“Vẫn chưa.” – Đài Phong thở dài

“Thế thì cứ tiếp tục nhớ đi.”

“Đồ tàn nhẫn,em đang ở đâu.”

“Ở nhà.”

“Nhớ anh không.”

“Nhớ.”- Thanh Băng vốn dĩ là người trước nay không thích bộc lộ tình cảm của mình một cách thái quá,nên cô chỉ trả lời ngắn gọn nhưng đủ ý.

“Nhớ thì tốt,đừng có nhớ anh mà không có anh rồi lại tìm người khác.”

“Nếu thật sự như vậy thì sao.”

“Nếu em nhìn người khác, anh sẽ móc mắt hắn.Nếu em hôn người khác, anh sẽ cắt đầu lưỡi hắn.Nếu em vuốt ve người khác, anh sẽ lột da hắn.Nếu em cùng người khác thân mật, anh sẽ phế hắn.Nếu em nhớ nhưng người khác, anh sẽ đập nát đầu hắn.Nhưng nếu em yêu người khác, thì anh sẽ moi trái tim em ra ăn.”- Đài Phong nghiêng răng nói.Gọng nói anh hùng hồn như kiêu nói là sẽ làm.

“Vậy thì em sẽ làm tất cả những điều đó với những kẻ mà em ghét.”-Thanh Băng cười.

“Anh thật không dùng logic bình thường để phân tích em được..”

.....

Cuộc nói chuyện ngọt ngào có khi lại trở nên cứ thế mà tiếp diễn.

“Mau Lên,Mau lên....”

“Bên này,Quản gia Kim đi để bình hoa đó bên kia đi.nè A như,cô mau lau dọn cái trần nhà sao mà bụi bặm quá...” – Mộc Cát hối hả sai người làm việc.

Tuấn Khải ngồi sofa nhàn nhã uống trà còn Minh Khuê ngồi kế bên.

Sáng sớm thì Thanh Băng đã chứng kiến khung cảnh khá hỗn loạn dưới nhà,cô không biết sao mọi người lại hối hả như thế.

“Có chuyện gì vậy?”- Thanh Băng đi tới ghế sofa ngồi xuống.

“Ái Ái về.”-Tuấn Khải nhìn cô rồi nói

Ái Ái? Là Trịnh Ái Linh đang du học ở Italy sao?

“Hôm nay nó dẫn bạn trai nó về,nghe nói là quen nhau ở Italy.”-Tuấn Khải nói tiếp.

Thanh Băng gật đầu im lặng

“Thanh Băng,hôm qua em oai lắm đó.”-Tuấn Khải nói.

Thanh Băng im lặng nhìn vào Ipad xem như Tuấn Khải là không khí.

“Tứ Đại Tiểu Thư về rồi...”-Quần Gia chạy vào vừa thở vừa nói.

Tất cả mọi người đều hướng mắt ra ngoài cửa.1 bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn,gương mặt thon gọn ngũ quan tinh nghịch bước ra,có vẻ rất trẻ con khi cô gái diện 1 bộ váy màu đỏ thắm,nụ cười trên gương mặt đầy thật chói sáng.

“Trời ơi...con gái yêu của mẹ...”-Mộc Cát chạy nhanh lại ôm lấy Ái Linh

“Mẹ,con nhớ mẹ quá...nhớ mẹ chết đi được ấy.”-Ái Linh ôm Mộc Cát mỉm cười tinh nghịch.

“Ái Ái...sao nào,có nhớ chị hay không”-Minh Khuê cũng ôm chầm lấy Ái Linh.

“Em nhớ,nhớ tất cả mọi người...”-Ái Linh dùng giọng điệu trẻ con ngọt như mía lùi.

Cả nhà ai cũng vui mừng nhưng... có 2 bóng dáng vẫn nghiêm chỉnh ngồi ở sofa đó là Thanh Băng và Tuấn Khải.Tuấn Khải vốn tính bất cần đời nên cũng không quá chú ý,Thanh Băng thì lại rõ hơn là lạnh nhạt tới mức không quan tâm.

“Chị Thanh Băng,chị không nhớ em sao?”-Ái Linh bĩu môi.

“nhớ.”-Thanh Băng đáp

Ái Linh nhào tới chỗ Thanh Băng lay lay khuỷu tay cô: “Chị Thanh Băng,lâu ngày không gặp chị thật xinh đẹp qua đi...không như anh Tuấn Khải,ngày càng xuống sắc.”

“Nói gì thế con nhóc,mới về muốn ăn đòn hả?”-Tuấn Khải gắt gỏng

“À đúng rồi,bạn trai con đâu? Sao nói nó cùng về với con.”-Mộc Cát nói.

“Để con gọi.”-Ái Linh đi ra ngoài một lúc sau đó dẫn một chàng trai đi vào.

Chàng trai có mái tóc vàng được cắt ngắn,gương mặt khá Baby trẻ con,ngũ quan thì cân đối vóc dáng khoảng 1m78. Đôi mắt nâu tinh nghịch.

Trịnh Thanh Băng nhìn thấy chàng trai này thì đôi mi nhíu chặt lại,Trong lòng cô lúc này xuất hiện hàng ngàn câu hỏi hàng trăm lời muốn nói nhưng ngoài mặt thì cô vẫn lạnh nhạt.

“Giới thiệu với mọi người, Đây là Trịnh Văn Vĩ là bạn trai của con.”-Ai Linh giới thiệu.

“Chào mọi người.”-Văn Vĩ mỉm cười.

Văn Vĩ? Em trai cô sao lại xuất hiện ở thành phố Lâm? Chẳng phải là nó đã theo Henry đến Mafia huấn luyện rồi sao? Nếu nó vì tình hình nội bang Thiên Long hiện đang rối loạn mà về vậy sao nó lại đến đây?

“Chào con,bác xem nào...đẹp trai quá đúng là xứng đôi với Ái Ái”-Mộc Cát đánh giá cậu ‘con rể út’

“Nào mọi người ngồi xuống đi rồi nói”- Mộc Cát nói,bà ta nở nụ cười vui vẻ.

Mộc Cát ngồi trên sofa,Tuấn Khải,Minh Khuê và Thanh Băng ngồi một bên bên kia là Ái Linh và Văn Vĩ.

“Văn Vĩ ,cháu hình như không phải người ở đây.”-Mộc Cát tươi cười hỏi

“Cháu ở thành phố Giang đến.”-Văn Vĩ trả lời.

“Thế 2 đứa gặp nhau thế nào?”-Minh Khuê hỏi.

“Bọn em gặp khi đi du học ở Italy.”- Ái Linh nói.

Thanh Băng lạnh nhạt hỏi: “Văn Vĩ, em về đây làm gì?”

Ngữ khí lạnh như băng của Thanh Băng làm Văn Vĩ sững sờ, Ngữ khí này rất giống với một người....

“Văn Vĩ đây là chị ba, Trịnh Thanh Băng.”-Ái Linh nhẹ giọng giải thích.

Trịnh Thanh Băng? Văn Vĩ sững sờ, khí chất này giống y hệt người đó... nhưng có lẽ là trùng hợp thôi.

“Nhà em có một số chuyện cần giải quyết.”-Văn Vĩ cười nói.

Thanh Băng gật đầu, tên nhóc con này ít ra cũng biết là nhà mình có chuyện hơn nữa là chuyện hệ trọng chứ nếu không cô sẽ một tay chém chết nó.

15. Chương 15 Sự Xuất Hiện Của Hoài Minh

~Reng!!!~ Tiếng chuông vào lớp vang lên khiến không gian trường học bỗng nhiên trở nên an tĩnh.

Hôm nay lớp 11A lại không như mọi ngày nháo nhào lên, không tuân thủ phép tắc mà ai nấy điều trật tự ngồi vào chỗ của mình.

Chắc chắn là ngày bình thường cái lớp toàn công tử tiểu thư nhà giàu này sẽ loạn đến không thể loạn hơn nhưng vì hôm nay là ngày công bố kết quả của kì thi cuối tháng vừa rồi nên ai cũng mang tâm lý hồi hộp đến không còn tâm trí nghĩ đến vấn đề khác.

Giáo viên chủ nhiệm cầm theo một chồng hồ sơ đi vào khiến không khí đã yên tĩnh lại càng yên tĩnh hơn. Yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng tim đập của 41 học sinh lớp 11A.

Giáo viên chủ nhiệm nhìn qua cả lớp rồi mở miệng: “Các em, hôm nay đã có kết quả kì thi vừa rồi. Chúng ta có 2 bạn điểm cao nhất khối và 2 bạn bị xếp vào top học sinh yếu cần được bồi dưỡng.”

Tất cả học sinh đều hít thở thật sâu để không bị ngất vì kết quả mà cô giáo sắp thông báo.

Ngừng một lúc cô giáo nở nụ cười vui vẻ nhìn về cuối lớp: “Và 2 bạn điểm cao nhất khối là học sinh Trịnh Thanh Băng và Đài Phong.”

Gương mặt của tất cả học sinh trong lớp lúc này có thể nói là gương mặt tượng thần. Tất cả đều nhìn về Thanh Băng tròn to mắt, há to mồm. Sao có thể? Bọn họ làm sao có thể tin được. 1 đứa học yếu nhất khối sao lại thành giỏi nhất khối được? huống hồ vào lớp chỉ thấy cô nghe nhạc rồi lại ngủ?

Đài Phong nhìn Thanh Băng mỉm cười, anh luôn biết cô nàng này có bản lĩnh. Lúc mới vào anh còn nghe tin là Thanh Băng từng là học sinh yếu nhất khối 11 này, anh không tin thật đúng là tin đồn.

Sắc mặt cô giáo đang vui vẻ thoáng chốc lại âm u, cô thở dài nói: “Và hai học sinh yếu là...” Cô giáo ngừng lại một chút nhìn về phía giữa lớp rồi cất giọng trầm trầm: “Yến Chi và Đại Ngọc.”

Yến Chi tròn to mắt không tin, đứng phắt dậy: “Sao có thể như vậy? Đây là nhầm lẫn... sao, sao nó có thể là học sinh giỏi nhất khối, có phải các người giả trò gì rồi không?” – Yến Chi chỉ tay về phía Thanh Băng, kích động nói.

“Ý của cô là nhà trường và cô giáo ăn hối lộ?”-Thanh Băng dùng cặp mắt thản nhiên đầy khiêu khích nhìn Yến Chi.

“Yến Chi, em đừng quá đáng.”-Cô giáo nghiêm giọng.

“Không có, cô nói bậy, cô vu khống tôi.”- Yến Chi tái mặt.

“Nếu như vậy thì đây là một kết quả công tâm nhất từ phía nhà trường, cô không nên có ý kiến.”-Thanh Băng liếc Yến Chi.

“Cô...”

“Yến Chi, Thanh Băng nói đúng. Em nên chuẩn bị lịch và thời gian để học thêm lớp bồi dưỡng.”-Cô giáo nói.

Tiết học bắt đầu mang theo sự uất ức không nói nên lời của Đại Ngọc và Yến Chi, 2 người bọn họ cứ liếc về phía Thanh Bổng mang theo sự thù hằn và ganh ghét.

~Reng~ 45 phút trôi qua rất nhanh, thoáng chốc đã đến giờ giải lao.

Thanh Bổng đi cùng Đài Phong xuống nhà ăn, 2 người làm cho nhà ăn trước khá náo loạn. Mấy đám học sinh cứ nhìn 2 người như vừa thấy người hành tinh ghé thăm.

Bọn họ sao lại không biết Đài Phong là Đại Thiếu Gia của Đài Thị, là người thừa kế hợp pháp của Đài Thị. Nhiều cô gái vẫn luôn nuôi mộng với anh chàng này nhưng bởi vì anh luôn lạnh lùng và ngó lơ bọn họ nên bọn họ vẫn không cách nào tiếp cận anh. Hôm nay là lần đầu tiên thấy Đài Phong đi cùng 1 cô gái khác nên lần lượt các nữ sinh dùng ánh mắt giết người nhìn về Thanh Bổng.

Thanh Bổng luôn không quan tâm đến người khác nhìn mình như thế nào nên gương mặt vẫn thản nhiên như không ngồi vào chỗ đợi Đài Phong lấy thức ăn.

“Thanh Bổng? Phải cô không?”

1 giọng nói vui vẻ phía sau Thanh Bổng truyền tới. Thanh Bổng quay lại thì nhận ra người đó, sao người này cứ lạng qua lạng lại trước mặt cô chứ.

“Thì ra cô học ở đây.”- Minh tự nhiên ngồi xuống ghế mỉm cười.

Thanh Bổng nhìn Minh nhú mày.

“Tôi biết cô không thích nói chuyện, tôi mới chuyển đến đây vào học là sẽ nhận lớp.”-Minh nhìn vào phù hiệu trên áo Thanh Bổng: “Hóa ra cô học lớp 11A, tôi cũng vậy. Từ nay chúng ta học chung lớp rồi.”

Thanh Bổng nhìn Minh Hạo. Đây là lần đầu tiên cô nghiêm túc đánh giá anh ta. Ngoại hình ổn, tính tình khá là vui vẻ khác với 2 tên lần trước ức hiếp Minh khuê.

“Bổng nhi.”-Từ xa Đài Phong đi tới nhìn thấy Minh thì liền nhú mày.

Đài Phong đến bên cạnh Thanh Bổng ngồi xuống: “Bổng nhi, đây là...”

“À, tôi còn có chuyện đi trước đây.”-Minh vội vàng rời khỏi, nhìn ánh mắt của Đài Phong cứ như sắp giết người tới nơi ấy. Anh mà không chuồn sớm chắc sẽ không sống nổi.

Minh rời đi rồi Đài Phong mới quay sang Thanh Bổng nhìn cô chằm chằm.

Thanh Bổng bị ánh mắt của Đài Phong làm mất tự nhiên, bình thường cô luôn bị người khác nhìn như thế nhưng cảm thấy bình thường sao khi Đài Phong nhìn cô như vậy cô cảm thấy thật khó chịu, giống như... Là mình mới vừa bị phát hiện ngoại tình vậy.

“Không thân lắm.”-Thanh Bổng giải thích ngắn gọn.

Trịnh Thanh Bổng giải thích ngắn gọn như thế lại làm Đài Phong cực kỳ an tâm. Đây là cô không bị chột dạ.

Vào giờ học cô giáo đi vào và đi sau cô là Minh.

“Các em, đây là học sinh mới lớp của chúng ta.”

“Xin chào, tôi là Hoài Minh.”-Hoài Minh giới thiệu, ánh mắt anh dừng tại chỗ Thanh Bổng.

“Hoài Minh, em sẽ ngồi cùng Thanh Bổng”- Cô giáo nhìn đi nhìn lại chỉ thấy chỗ Thanh Bổng còn trống.

“Dạ, được.”- Hoài Minh mừng rỡ, thật đúng ý anh ta.

Nhưng mà cũng ở cuối lớp có một người đang cực kỳ không hài lòng.

16. Chương 16 Sự Ghen Tuông Của Tình Yêu

Không khí trời vào mùa thu khá ẩm áp mát mẻ, những ánh nắng như soi rọi lên thân ảnh nhỏ nhắn của Thanh Bổng. Cô đứng trên sân thượng của trường học nhìn xuống dưới.

Sân thượng là nơi Thanh Băng thích nhất ở trường JY này, cô thích cảm giác yên tĩnh lại thích cảm giác đứng trên muôn người như thế này, nó làm cô thoải mái.

Hôm nay Thanh Băng đi học khá sớm. Nếu không phải hôm qua người nào đó suốt buổi cứ cau có mặt mày không thèm nói với cô một lời nào thì Thanh Băng đã đi cùng anh rồi.

Thanh Băng đứng trên sân thượng, gió làm tóc cô bay phất phơ khung cảnh này ấm áp nhưng lại hoàn toàn đối lập với gương mặt bình thản, lạnh như băng của cô.

“Thanh Băng, sao cậu lại ở đây?”

Lại một lần nữa, hầu như lần nào Thanh Băng muốn yên tĩnh thì cũng bị phá rối.

Hoài Minh đến bên cạnh Thanh Băng cười nói.

Thanh Băng nhú mày, anh chàng này từ lúc được xếp ngồi cạnh cô thì cứ lải nhải không cái này thì cũng tới cái khác. Thanh Băng thiết không hiểu sao con trai lại lảm nhảm như thế.

“Cậu muốn gì?”-Thanh Băng hỏi.

Hoài Minh có chút ngạc nhiên sau đó mỉm cười: “Chỉ là thấy cậu thật oai thôi. Hay từ nay tôi gọi cậu là lão đại được không?”

“Tuỳ cậu.”- Thanh Băng trả lời, gọi gì cũng được. ‘Lão đại’ cũng không phải là lần đầu tiên Thanh Băng được nghe người khác gọi.

“Cậu học võ ở đâu?”- Hoài Minh thấy Thanh Băng chịu mở miệng phải nói là anh ta mừng hết cỡ, đây chẳng phải là cơ hội ngàn năm khó gặp sao.

“Tôi không học võ nhiều”

“Cậu lợi hại như vậy mà.”

“Những chiêu thức tôi sử dụng thường là dùng để sinh tồn, những chiêu thức đó thường dùng để...giết người.”

Thanh băng nói hoàn toàn là sự thật. Từ khi ở rừng rậm Amazon cô đã có khái niệm sinh tồn, cô có học võ nhưng không thiên về chính phái mà là 1 phát trí mạng.

Hoài Minh nghe xong thì mỉm cười trong mắt tràn ngập sự thán phục. Đối với cô gái này anh ta đã bị sock đến tê liệt dây thần kinh kinh ngạc rồi. Anh ta không quan tâm thân phận cô là gì chỉ biết một điều cô chính là người anh ngưỡng mộ. Anh ta ngưỡng mộ chính là hơi thở cường đại của cô, Tính khí băng lãnh của cô, sự tài giỏi của cô. Cô, chính là nữ nhân đầu tiên mà một con người cao ngạo như Hoài Minh thật sự thán phục.

Thán Phục thật đấy nhưng anh ta tuyệt đối không dám có suy nghĩ bất chính với người con gái này. 1 phần là vì cái tên Đài Phong lúc nào cũng xem anh ta là cái gai trong mắt, mặt khác lại là cô gái này quá mức băng lãnh lại quá mức lợi hại khiến anh chỉ có thể thần phục cùng sùng bái. Suy nghĩ bất chính? 18 kiếp sau anh cũng không dám.

Đối mặt với Trịnh Thanh Băng, bị khí thế vương giả cao quý, ánh mắt sắc bén như xuyên thấu lòng người, gương mặt thản nhiên như mặt hồ phẳng lặng, hơi thở cường đại khiến người khác không dám thở mạnh, sự băng lãnh khiến đối phương cơ hồ như bị đóng băng. Trịnh Thanh Băng trong vô thức sẽ xem cô như là một vị thần, 1 vị nữ hoàng cao cao tại thượng. 1 người con gái nhỏ bé nhưng lại khiến trong tiềm thức của đối phương luôn tin tưởng mà dựa vào. Cô giống như 1 người có thể quyết định số phận của người khác. Đúng! Khí thế của cô vốn dĩ là như vậy.

Thanh Băng và Hoài Minh đi xuống sân, Thanh Băng đi trước còn Đài Phong đi sau. Vừa xuống thì lại gặp Đài Phong đang lạnh mặt đi vào, vừa nhìn thấy Thanh Băng và Hoài Minh từ tầng thượng đi xuống Đài Phong nhú chặc mày đi nhanh tới kéo Thanh Băng về phía mình, choàng tay qua vai cô.

Hoài Minh vốn dĩ là công tử ăn chơi ở bên ngoài nhiều năm, đương nhiên hiểu được hành động này của Đài Phong là đang khẳng định chủ quyền. Hoài Minh cười khố.

Đài Phong lạnh mặt nhìn Hoài Minh: “Biết cái gì là khôn ngoan nhất không? Chính là đừng tùy tiện động vào vật sở hữu của người khác.”

Nói xong Đài Phong kéo Thanh Bằng đi lướt qua Hoài Minh. Bỏ lại Hoài Minh chỉ biết cười khổ.

Thanh Bằng vừa đi vừa nhíu mày. Vừa buồn cười lại vừa tức giận, cô buồn cười là vì sự trẻ con hiếm thấy của Đài Phong. Hoá ra con người lạnh lùng của anh cũng có lúc trẻ con đến đáng yêu như vậy.

Còn tức giận, hừ cái gì chứ? Vật sở hữu? Cô là Bằng Long người người tôn kính lại bị đem đi làm vật sở hữu của anh? Thật đúng là dở khóc dở cười.

Thanh Bằng mặc kệ Đài Phong lải nhải cái gì bên tai, cô đi thẳng vào toilet nữ. Thế đấy, anh có gan thì vào đây đi.

Vào toilet khoảng 10 phút Thanh Bằng ra ngoài, nhìn qua nhìn lại thì chẳng thấy ai. Cô đi xung quanh vì cô biết dựa theo cái tình của Đài Phong, không đợi cô ra khỏi thì sẽ không đi đâu.

Thanh Bằng đi qua một góc khuất gần đó...

“Đài Phong, anh cho em số điện thoại đi.”- 1 cô gái nói.

“Đi chỗ khác chơi.”

“Đi mà...”- cô gái vẫn không đi.

Đài Phong nhìn thấy Thanh Bằng đi ra thì thản nhiên đi đến bên cô. Thanh Bằng nhìn Đài Phong rồi lại nhìn cô gái kia. Như là nghĩ ra ý tưởng hay, khoe miệng Thanh Bằng ẩn hiện ý cười khiến người ta không thể lơ là.

Thanh Bằng khoát tay Đài Phong nhìn về phía cô gái đó: “Biết cái gì là khôn ngoan nhất không? Chính là đừng tùy tiện động vào vật sở hữu của người khác.”

Sau đó kéo Đài Phong đi. Không thèm nhìn đến sắc mặt ngỡ ngàng cùng bối rối của cô gái kia.

Đài Phong hiện giờ có thể nói là muốn tức cũng không được, trước đây anh thường dùng câu nói của cô để phản công lại cô. Thật không ngờ, cô lại học nhanh đến thế.

Trịnh Thanh Bằng kéo Đài Phong đi một quãng cách đó khá xa, sau đó chóng nạnh mà nhìn anh. Cô không nói gì chỉ nhìn anh chăm chăm, anh cũng không nói gì. 2 người, anh không nói, tôi không nói, 4 con mắt nhìn nhau chăm chăm. Cho đến khi...

“Cô ta, tự nhiên tới nói chuyện...anh không có quen. Thật đó.”

Lúc này Trịnh Thanh Bằng mới mở miệng: “Em quyết định rồi, con người anh quá đào hoa nên nhất định phải áp dụng biện pháp quản lý theo kiểu Tần Thủy Hoàng. Anh nghe cho rõ đây, trước khi em cho phép, nhất quyết không được gặp cô ta hay bất kì người con gái nào khác mà không có mặt em. Nếu con gái chủ động tìm anh, anh phải nhắm mắt vào. Không được phép nói chuyện, kể cả điện thoại cũng không được. Anh chạm tay trái vào người con gái khác. em chặt luôn tay trái, tay phải chạm vào em chặt luôn tay phải. Nếu như anh hôn người con gái khác hoặc bị người con gái khác hôn, em sẽ chặt cả đầu anh, moi sạch bên trong rồi thấp nển vào dùng làm đèn lồng treo trong nhà. Nghe rõ chưa?”

“Em...tàn nhẫn như vậy?”- Đài Phong không nói nên lời. Hơi bạo lực, nhưng anh rất hạnh phúc.

“Nếu anh đã là bạn trai em, em sẽ không để anh dính líu đến người con gái khác dù chỉ một chút! Có lấy em cũng phải lấy hết, thiếu một phần một lượng cũng không thêm! Nếu anh dám tính kể với em thì em nhất định sẽ đâm nát mỗi một khúc xương của anh.”- Trịnh Thanh Bằng hùng hồn tuyên bố.

“Em có cần phải bạo lực vậy không?”-Đài Phong mỉm cười nhíu mày nhìn cô.

“Thế nào, anh có ý kiến.”-Thanh Bằng mỉm cười khoanh tay nhìn anh, ngữ khí của cô như kiểu: nếu dám có ý kiến anh sẽ tiêu đời.

“Không, cứ như vậy.”- Đài Phong mỉm cười ôm chặt lấy cô.

2 con người này vốn dĩ chẳng biết gì về tình yêu. Thanh Bằng từ nhỏ đã sống trong môi trường lãnh khốc, ngoại trừ cha mẹ thì cô chưa từng yêu ai cũng chưa từng được ai yêu. Bây giờ đối diện với tình yêu cô cũng chỉ biết lấy ‘quy tắc’ của cô trong Hắc Đạo ứng dụng trong tình yêu.

Đài Phong thì lại khác, anh vốn xem thường con gái nên chưa từng nghiêm túc suy nghĩ mình sẽ yêu ai. Anh chỉ biết cô là của anh, nhưng anh không ngờ... anh bá đạo cô càng bá đạo hơn. Anh ‘bạo lực’ cô lại càng ‘bạo lực’ hơn.

17. Chương 17 Tâm Sự Của Trịnh Văn Vĩ

Nhà họ Trịnh vốn dĩ rất rộng, có nhiều nơi cũng rất đẹp nhưng nơi mà Trịnh Thanh Bằng thích đến nhất đó là phía cuối dãy hành lang của tầng 2.

Vì đây là góc khuất nên rất ít người đi qua. Ở đây lại có cửa sổ có thể nhìn xuống phía dưới.

Màn đêm bao phủ, Thanh Bằng đứng đó dựa vào tường, cô ung dung khoanh tay đôi mắt không chút gợn sóng nhìn ra cửa sổ, ánh mắt cô nhìn một nơi rất xa xăm.

Ở đây không có đèn nhưng lại có ánh trăng soi vào làm thân ảnh nhỏ bé của cô trở nên huyền ảo cũng thần bí lạ thường.

“Chị Thanh Bằng cũng đến đây ngắm trăng à?”- Văn Vĩ từ xa đi tới bên Thanh Bằng.

“Ở đây yên tĩnh, con người cũng giống như trà phải lắng đọng lại mới thấy được bên trong.”- Thanh Bằng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Văn Vĩ dựa vào tường đối diện với Thanh Bằng: “Chị thích yên tĩnh? Thật giống với một người.”

Thanh Bằng nhìn Văn Vĩ: “Là ai?”

“Chị hai em.”

Thanh Bằng có chút ngạc nhiên, thật không ngờ cậu em trai của cô còn nhận ra cô. Tuy không phải hình dáng của Trịnh Thanh Bằng lúc trước nhưng em trai cô vẫn nhận ra cô

Đôi mắt Văn Vĩ ẩn hiện nỗi buồn: “Chị ấy là người thân duy nhất trên đời này của em, là người mà em kính trọng. Nhưng em lại chưa từng làm cho chị ấy hài lòng.”

“Cậu biết cậu chưa từng làm cho chị cậu hài lòng?”- Thanh Bằng nhìn Văn Vĩ.

Văn Vĩ gật đầu, ánh mắt anh ta hướng về ánh trăng: “Cơ nghiệp gia đình đúng ra phải do đứa con trai duy nhất gánh vác nhưng từ nhỏ em lại yếu ớt và nhút nhác hoàn toàn không phù hợp với thế giới ngầm và càng không phù hợp với vị trí lãnh đạo cả một cơ nghiệp đồ sộ của gia đình nên chị em, một người con gái phải đích thân gánh vác.”

Dừng một lúc Văn Vĩ nói tiếp: “Thật ra em hiểu, em hiểu toàn bộ mọi chuyện. Nhưng em không muốn làm người kế thừa của cơ nghiệp ấy, em muốn làm một bác sĩ cứu mạng người khác chứ không phải giết người.”- nói đến đây Văn Vĩ cười khổ: “Có phải em rất ích kỷ không. Vì ước mơ của mình mà lại bắt chị mình gánh vác tất cả.”

Đôi ngươi lạnh lùng của Thanh Bằng khẽ nhíu lại: “Cậu có bao giờ cho rằng mình là một đứa trẻ bất hạnh không?”

Văn Vĩ nhìn Thanh Bằng: “Tại sao?”

“Vì cậu bị chị cậu tước đoạt đi quyền tự do, quyền mơ ước lại còn luôn hà khắc từng chút một với cậu. Bắt cậu làm những điều mình không muốn, chưa từng để tâm đến suy nghĩ của cậu. Những điều mà chị cậu đã gây ra cho cậu, cậu có hay đã từng bao giờ hận chị mình hay không.”- Thanh Bằng nói. Giọng nói cô trong trẻo nhưng nếu tinh tế sẽ phát hiện ra, trong đó ẩn chứa một tia tình cảm khó nắm bắt.

Văn Vĩ mỉm cười lắc đầu: “Nếu nói về bất hạnh có lẽ chị em mới là người bất hạnh nhất. Chị ấy là con gái lại chưa từng có 1 tuổi thơ như những bạn cùng trang lứa, ngay từ lúc 7 tuổi chị ấy luôn phải chịu những

đột đặc huấn cực kì khắc nghiệt khiến chị ấy đau đến tận xương tủy còn em lại được vui chơi thoải mái. Lúc chị ấy đau đớn nằm trên giường vì bị đạn bắn em lại ở quán bar vui chơi cùng những điệu nhạc. Lúc chị ấy suýt nữa bỏ mạng khi ở rừng Amazon chiến đấu để sinh tồn, em lại đang ngủ say sưa ở nhà. Nếu nói về sự bất hạnh, chị ấy mới là người bất hạnh nhất.”

Ngừng một lúc Văn Vĩ nói tiếp: “Nếu nói về hận. Em chưa từng hận chị ấy, chưa bao giờ. Chị ấy là người mà em tôn kính nhất trên đời này, cũng là người thân duy nhất của em. Mặc dù, chị ấy luôn không thích em.”

“Tại sao lại nói như vậy?”- Thanh Băng hỏi.

“Lúc chị ấy 4 tuổi, mẹ mang thai em, vì sinh khó ên đã qua đời. Chị ấy luôn cho rằng chính em đã hại chết mẹ, luôn lạnh nhạt với em, thậm chí cả năm không nói câu nào với em. Cho đến khi trước lúc mất, cha đã giao em cho chị ấy lúc đó vì nghe lời cha nên chị ấy mới đưa em đi Mafia để đặc huấn. Em ngay bây giờ thật sự muốn hận chị ấy, hận chị ấy ích kỉ đã bỏ lại em.”

Ánh mắt Văn Vĩ loé lên vẻ đau thương.

Thanh Băng nhìn Văn Vĩ, em trai cô đã lớn thật rồi. Nó biết suy nghĩ nó luôn nghĩ tốt về cô. Thì ra nó có suy nghĩ sâu xa như vậy mà trước giờ cô không biết.

Thanh Băng bước lên vỗ vai Văn Vĩ như muốn an ủi cũng như muốn bù đắp, cảm thông.

“Nếu chị cậu nghe được lời câu nói, sẽ rất vui.”

Văn Vĩ cười khổ: “Chị ấy sẽ chẳng nghe được nữa.”

“Không, cô ấy chắc chắn nghe được.”

Văn Vĩ nở nụ cười yếu ớt nhìn Thanh Băng: “Chị Thanh Băng, cảm ơn chị.”

Thanh Băng không vui khi nhìn thấy dáng vẻ yếu ớt này của Văn Vĩ, cô nhíu mày: “Chị cậu cũng sẽ rất tức giận nếu nhìn thấy bộ dáng yếu ớt này. Là con trai thì phải mạnh mẽ.”

Thanh Băng đi về phòng để lại Thanh Vĩ nhìn theo bóng dáng của cô mỉm cười.

“Nếu chị là chị hai em thì quá tốt.”

18. Chương 18 Gây Dựng Thế Lực (1)

Buổi chiều mùa thu mang một không khí dịu dàng và mát mẻ.

Tại một sân tennis...

Ánh nắng dịu nhẹ le lói qua những tầng lá cây dày đặc rơi xuống thân ảnh nhỏ bé của Trịnh Thanh Băng.

Trịnh Thanh Băng mặc một bộ đồ đơn giản, quần Jeen xanh và áo thun màu đen, bên ngoài khoác một cái áo khoác màu đen.

Đứng kế bên cô là 3 người con trai cao lớn. Đài Phong, Tuấn Khải, Hoài Minh.

Phía sau bọn họ là 1 đám khoảng chừng 35 người.

Đó là vệ sĩ và thuộc hạ của cả 3 người bọn họ. Hôm qua Trịnh Thanh Băng có nói là cần có thế lực, cô cảm thấy Không có thế lực của mình, động tay động chân thật khó. Vốn cô chỉ nói bâng quơ như thế thôi nào ngờ mới sáng sớm cả 3 người điều kéo cô tới đây.

“Băng nhi, đây là đích thân Đài Gia huấn luyện, họ đều là những tinh anh.”- Đài Phong chỉ vào thuộc hạ của mình.

Trịnh Thanh Băng đeo một cái kính râm màu đen nhưng vẫn khiến người khác cảm nhận được đôi mắt lạnh lùng sắc bén của cô đang nhìn về hướng bọn họ.

“Đây là thế lực chủ yếu của Đài Gia?”-Trịnh Thanh Băng cất giọng lạnh lùng.

Giọng nói của cô, lời nói của cô điều lộ rõ vẻ coi thường đối với bọn họ, khiến đám thuộc hạ của Đài Phong thoáng chốc tái mặt rồi lại cảm phẫn.

Đài Phong cũng không nói được gì.

Tuần Khải bước lên, chỉ vào đám thuộc hạ của mình: “Thanh Thanh, em xem đây là những anh em mà anh đã đào tạo. Nhưng em không được nói với ba mẹ chuyện này đâu đó.”

Thanh Băng hướng mắt về phía đám thuộc hạ của Tuần Khải: “Đây là thế lực mà anh vẫn luôn tự hào?”

Giọng nói cô vẫn như lúc nãy, không có chút tình cảm khiến bọn người này giờ sắc mặt luôn lạnh nhạt bấy giờ cũng tràn ngập sự tức giận.

Hoài Minh cũng bước lên: “Lão đại, Đây là người của Hoài Gia chúng tôi. Bọn họ cũng là người của tôi, do tôi đào tạo.”

1 lần nữa, Thanh Băng lại đưa mắt nhìn về hướng thuộc hạ của Hoài Minh, lần này cô nhún mày: “Đây là đám côn đồ mà cậu vẫn luôn hãnh diện?”

Cũng như 2 đám người kia, đám người này cũng thoáng chốc tràn ngập sự tức giận.

19. Chương 19 Gây Dựng Thế Lực (2)

Thật tức chết mà, bọn họ bấy lâu luôn tự hào vì mình là một trong những tinh anh được đào tạo bài bản. Bây giờ bị một con nhóc mới 17 tuổi xem thường, làm sao bọn họ có thể chịu đựng được sự xem thường này.

1 người trong đám người của Đài Phong lên tiếng: “Đại Thiếu Gia, cô ta không có tư cách làm lãnh đạo của chúng tôi.”

2 đám người kia cũng đồng loạt lên tiếng gật đầu:

“Đúng vậy.”

“Đúng vậy.”

“Bọn tôi làm sao có thể nghe lời một cô nhóc chứ.”

Đài Phong, Tuần Khải, Hoài Minh đều nhún chặt mày, đây đều là những tinh anh những thế lực mà họ tự hào nhất. Vậy mà trong mắt cô lại thấp kém như thế? Đây là cô tự đánh giá cao năng lực của mình, hay là thuộc hạ của bọn họ thực sự kém.

Hiện tại, là lúc Thanh Băng cần phải xuất ra thực lực của mình, muốn hàng phục những vệ sĩ mất cao hơn đỉnh này, không cần những lời thừa thãi, mà là thực lực tuyệt đối.

3 người nhìn Thanh Băng, Cô gật đầu hướng về phía đám thuộc hạ, cô lần lượt nhìn qua từng người.

Bọn họ tuy rằng không phục nhưng cũng không thể không thừa nhận khí thế của cô gái 17 tuổi này quá bức người. Ánh mắt của cô như có thể nhìn xuyên thấu suy nghĩ của bọn họ.

Không có lời dư thừa nào, Thanh Băng sắc mặt vẫn vô cảm chỉ tay vào 35 thuộc hạ của cả 3 người, lạnh lùng ngoắc ngón tay, cực kỳ lạnh khốc nói: “Cùng lên đi.”

Ba chữ lạnh lùng, cùng lên đi, khiến sắc mặt 35 vệ sĩ tái mét, bọn họ ai cũng là sát thủ hàng đầu, chưa khi nào phải cùng nhau ra tay đánh một người, mà cô nhóc 17 tuổi này cư nhiên dám khiêu khích bọn họ cùng lên. Đây tuyệt đối là vũ nhục, vũ nhục không nói nên lời.

Nhìn đám vệ sĩ sắc mặt xanh mét, Thanh Băng trong mắt hiện lên một tia khinh miệt.

“Các người chọn cách bất động, vậy thì đừng trách ta.”- Thanh âm lạnh lùng còn đang phiêu tán trong không trung, thân hình Thanh Băng đã biến mất.

Tốc độ không phải cực nhanh, nhưng cũng đủ chớp nhoáng xuất hiện trước mặt họ.

Đám thuộc hạ thấy thế hừ lạnh một tiếng cùng nhau xông lên.

1 tên thuộc hạ xông tới đá về phía Thanh Băng nhưng cô né rất nhanh, tay còn giữ chặt chân của tên đó trên không trung vung một cái khiến tên đó ngã lăn nhào mấy vòng.

Những tên còn lại thấy thế cũng ngạc nhiên nhưng cũng cùng tiến lên.

Nắm đấm lao về phía mình bị Thanh Băng nhẹ nhàng né tránh nhưng cũng đồng thời ra một đòn khiến đối phương ngã khụy xuống đất.

Nhìn thấy Thanh Băng thản nhiên như chơi trò chơi khiến 3 người đàn ông vô thức nắm chặt tay lại. Là cô tự đánh giá mình quá cao rồi, dù gì thì đám thuộc hạ của họ cũng được huấn luyện tỉ mỉ bài bản. Cô dù võ công cao, thân thủ tốt, bất quá cũng chỉ mới 17 tuổi lại còn là con gái, dù là bắt đầu luyện võ từ trong bụng mẹ, cũng chỉ mới 17 năm, có thể đến mức nào?

Nhưng mà, bọn họ không biết, Trịnh Thanh Băng lại là Băng Long Lão Đại mà người người tôn kính và khiếp sợ. Không phải chỉ đứng đầu trong trăm vạn người, mà là đứng đầu toàn thế giới hơn 6 tỷ dân này.

Cô, là từ cô chết đi ra.

Cô, là tu la trong biển máu mà trưởng thành

Vì thế để đối phó với mấy tên tép rêu này, chỉ như chuyện con nít.

Thân thủ nhẹ nhàng nhưng luôn đánh vào điểm yếu của đối phương. Một tên, rồi lại một tên, lần lượt 35 vệ sĩ chỉ trong 10 phút đã ngã xuống đất.

3 người đàn ông nhìn thấy cảnh này chột buống lỏng tay, cực kỳ khiếp sợ nhìn Thanh Băng. Đây là loại công phu gì? Nhìn như hoàn toàn lơ đãng nhưng có thể tránh được nhiều công kích như vậy.

20. Chương 20 Gây Dựng Thế Lực (3)

Thanh Băng bước lên đứng ở giữa 3 người đàn ông, cô thản nhiên khoanh tay nhìn đám người nằm dưới đất lạnh lùng quát một tiếng dứt khoát: “Đứng!”

Đám người mặc dù rất đau nhưng không hiểu sao vẫn nghe lời loạng choạng đứng lên.

35 tên vệ sĩ cuối đầu đồng thanh lên tiếng: “Lão Đại.”

Nếu là bình thường, 1 cô gái 17 tuổi mà được 35 tên đàn ông gọi một tiếng lão đại sẽ nhảy cẫng lên vì vui mừng nhưng Thanh Băng thì không, cô chỉ hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Hiện tại, tôi đang lo nghĩ các cậu liệu có đủ khả năng hay không làm thuộc hạ của tôi.”

“Lão đại, chúng tôi...”- Đám vệ sĩ ngập ngừng.

“Là một sát thủ cũng là một vệ sĩ, yếu tố đầu tiên chính là sự bình tĩnh. Vừa rồi tôi chỉ mới khích các cậu vài câu, các cậu đã bắt đầu mất bình tĩnh, nếu đối mặt với kẻ thù, sự mất bình tĩnh này của các cậu sẽ trở thành điểm yếu trí mạng.”- Thanh Băng lạnh lùng cắt ngang câu nói của thuộc hạ.

Đám người cuối đầu. Thì ra lúc này cô là cố ý khích bọn họ để khảo nghiệm.

“Đánh nhau, các cậu dùng những chiêu thức bài bản này làm gì? Đối với tôi sự bài bản cùng quang minh chính đại là đồ bỏ, các cậu phải có cái gọi là vì mục đích của mình mà không từ thủ đoạn. Các cậu cũng không cần phải dùng những chiêu thức rườm rà kia làm gì, chỉ cần một phát chí mạng.”

Ngừng một lúc nhìn thấy đám người kia đang cúi đầu không biết nói gì Thanh Băng lại nhíu mày: “Các cậu xem, nhanh như thế đã bắt đầu nhục chí. Thử hỏi các cậu dựa vào cái gì để có thể làm thuộc hạ cho tôi?”

“Lão đại, chúng tôi sẽ tận tâm tận lực.”- Đám vệ sĩ nói.

“Làm thuộc hạ cho tôi, muốn được tôi tin dùng. Thứ nhất phải có sự bình tĩnh. Thứ 2, phải có sự gan dạ. Thứ 3 phải có sự vô tình đến máu lạnh. Thứ 4, phải có bản lĩnh. Nếu các cậu muốn làm người của tôi, tôi nhất định sẽ cho các cậu đặc huấn thật nghiêm khắc, có thể đau đến tận xương tủy. Các cậu có nguyện ý?”

“Lão đại, chúng tôi nguyện ý.”- Đám vệ sĩ đồng thanh đáp.

“Được, 1 tháng nữa kỳ nghỉ hè tới tôi sẽ đích thân cùng các cậu đi Nam Mỹ một chuyến. Các cậu sẽ được đặc huấn tại rừng nhiệt đới Amazon. Nhớ kỹ, qua được thì sống không qua thì chết, dưới tay Trịnh Thanh Băng tôi, tuyệt đối không có phế vật.”

Lời nói của Thanh Băng khiến tất cả đều phải kinh ngạc đến sợ hãi. Rừng nhiệt đới Amazon của Nam Mỹ là một nơi không phải người bình thường có thể vào. Cô gái này 17 tuổi mà dám đến đó quả thật có bản lĩnh, điều này càng thêm khiến đám vệ sĩ thêm kính trọng.

“Vâng, lão đại.”- đám người đồng thanh nói.

Thanh Băng gật đầu, nhưng cô lại không biết khí thế bức người của Thanh Băng tại đây đã bị một đôi mắt từ xa thu hết vào.

21. Chương 21 Thân Phận Bị Lộ (1)

Trịnh Thanh Băng về nhà đã là giữa trưa. Sáng sớm vẫn chưa ăn sáng mà phải đánh với đám người của 3 ông tướng thật quá hao phí sức lực.

“Tam Đại Tiểu thư, cô muốn ăn gì?”- Quản Gia Kim cung kính hỏi.

“Gì cũng được, mang lên phòng tôi.”-Thanh Băng đi thẳng lên phòng, hoàn toàn không chú ý đến sự hiện diện của ‘người nhà’.

Tuấn Khải cũng mệt mỏi ngã tự do lên sofa, Minh Khuê ngồi cạnh Tuấn Khải, Ái Linh và Văn Vĩ ngồi một bên.

Ái Linh nhìn theo bóng dáng Thanh Băng mà nhúu mày hỏi: “Sao lần này về em có cảm giác chị ba cứ lạ lạ sao sao ý?”

Minh Khuê đang ăn lê phía đối diện cũng gật đầu: “Chắc là càng ngày càng trưởng thành hơn.”

Ái Linh lắc đầu: “Chị ấy trưởng thành nhưng lại lạnh lùng hơn trước rất nhiều.”

Tuấn Khải cũng vào cuộc: “Nó rất oai đấy, khi nãy còn một mình đánh ngã 35 tên.”

Ái Linh cất giọng con nít: “Trong lúc em đi, ở đây xảy ra chuyện gì vậy?”

Tuấn Khải và Minh Khuê lắc đầu: “Không có.”

Tay cầm chén trà của Văn Vĩ khẽ run lên: “Chị Minh Khuê, bắt đầu từ khi nào thì chị Thanh Băng thay đổi như vậy?”

“Ngày 10-7.”- Minh Khuê trả lời rất nhanh.

Văn Vĩ nhúu chặt mày, chén trà cũng rớt xuống tạo thành tiếng vỡ nghe nhức óc.

“Xin lỗi.”- Văn Vĩ giống như đang hoảng loạn.

Người làm bước lên dọn dẹp xong thì lui xuống.

“Văn Vĩ, anh sao vậy?”-Ái Linh lo lắng hỏi.

“Không, Không sao.”- Văn Vĩ nhìn Minh Khuê bằng ánh mắt nghi ngờ: “Sao,sao chị nhớ rõ như thế.”

“Bởi vì hôm đó Tuấn Khải có dẫn con mụ Đại Ngọc về nhà, lúc đó chị còn nhìn lịch xem ngày đó là ngày gì mà xui thế nên chị nhớ rất rõ.”- Minh Khuê thật thà trả lời.

Ngày 10/7, đó là ngày xảy ra vụ nổ, là ngày chị hai anh ta rời khỏi thế giới này. Nhưng...làm sao lại có chuyện này?

“Đúng vậy, đúng vậy. Thanh Thanh thay đổi từ đó”- Tuấn Khải uống một ngụm trà rồi nói tiếp- “Nó vốn khá nhát gan nhưng từ đó lại can đảm lạ thường, một thân một mình đánh lại một đám côn đồ, hôm nay lại còn hạ gục một đám vệ sĩ. Còn nói cái gì mà dẫn bọn họ đi rừng nhiệt đới Amazon đặc huấn nữa.”

Amazon? Lúc ở sân tennis Văn Vĩ đứng từ xa có thể cảm nhận được khí thế bức người, hơi thở đầy sát khí của cô. Cô là nói là đi rừng Amazon huấn luyện bọn họ, Rừng nhiệt đới Amazon là nơi mà cô từ côi chết đi ra, là nơi khẳng định sức mạnh của cô với toàn thể anh em trong bang phái, là nơi đây rầy cạm bẫy cùng dã thú. Hôm nay, ‘chị Thanh Băng’ lại nói sẽ đến rừng Amazon, đó là nơi để một cô gái mười bảy tuổi vào sao? Trừ khi chị ấy am hiểu đường đi lối về và cách sinh tồn trong rừng rậm Amazon.

Người có 1 khí thế bức người, lại tràn đầy sát khí, võ công cùng thân thủ lợi hại, hơi thở cường đại lại thông thuộc cách sinh tồn trong rừng rậm còn ai khác ngoài Trịnh Lão Đại chị hai của anh ta.

Nhưng mà làm sao có thể? Trọng sinh? Suy nghĩ này xuất hiện đầu tiên trong đầu.

Sao lại trùng hợp như thế? Là Trọng Sinh sao? Anh ta tuy nghi ngờ nhưng vẫn hy vọng là có thật.

22. Chương 22 Thân Phận Bị Lộ (2)

Văn Vĩ luống cuống đứng lên chạy lên phòng Thanh Băng.

~Cộc Cộc~

“Vào đi.”

Văn Vĩ bước vào, nhìn người con gái đang ngồi cạnh laptop.

Người này thật sự là chị hai của anh ta...cầu xin ông trời cho đây đúng là sự thật.

“Chị...”- Gọi là gì đây? Văn Vĩ không biết anh ta nên gọi cô là gì.

Thanh Băng quay lưng lại, nhướn mày nhìn Văn Vĩ đang ấp a ấp úng trước mặt. Cô nhíu mày: “Là đàn ông con trai, muốn nói gì thì nói thẳng ra. Ấp a ấp úng còn ra thể thống gì?”

Giọng điệu này rất giống người đó...

“Chị Hai.”- Văn Vĩ lấy hết sự can đảm để cược một ván. Anh muốn xem phản ứng của người trước mắt.

Trịnh Thanh Băng nhíu chặt mày, đáy mắt loé lên sự kinh ngạc: “Chị hai cậu là Minh Khuê.”

“Ngày 10 tháng 7. Có phải chị đã...”

“Đã làm sao?”

“Chị hai, đúng là chị rồi. Chị chính là chị hai.”- Văn Vĩ nhào tới ôm chầm Thanh Băng.

“Không phải.”- Thanh Băng lạnh lùng đẩy Văn Vĩ ra.

Văn Vĩ xúc động nhìn cô: “Chị hai, sao chị không nhận em? Ngày 10 tháng 7 đã xảy ra chuyện gì? Là Trần Lâm giả trò đúng không? Chị hai, em là Văn Vĩ, chị không nhớ em sao?”

Thanh Băng thản nhiên nhìn Văn Vĩ, cô không nói lời nào hay nói đúng hơn là không biết nói gì.

“Chị hai, lúc ở bên cạnh chị em nhận thấy 1 cảm giác rất quen thuộc, hôm đó là lần đầu tiên em cùng người khác tâm sự. Cảm giác quen thuộc này, chỉ có chị mới cho em được.”- Văn Vĩ nhìn Thanh Băng bằng ánh mắt ‘tội nghiệp’

Thanh Băng lại nhíu mày, nhớ tới những lời em trai cô nói hôm đó cô lại thấy rất vui, nhưng mà...

“Tôi đang chờ cậu đưa ra suy luận logic để lý giải vì sao tôi là chị hai cậu nhưng cậu vẫn như thế, lúc nào cũng chỉ biết dựa vào cái gọi là cảm giác.”-Thanh Băng lạnh lùng nói. Nhưng cô lại vô tình để lộ ra một chi tiết mà Văn Vĩ đã nắm bắt được.

“ ‘Vẫn như thế’, là, là...”- Văn Vĩ vui mừng nhìn Thanh Băng.

Thanh Băng ngồi xuống ghế, đưa em trai này của cô, xem ra lần đầu phát huy được trí thông minh của nó. Nhận lại nó cũng không có vấn đề, dù sao cô cũng không cần dấu giếm gì, nếu không phải vì lo sẽ không ai tin chuyện mình trọng sinh nên cô không nói.

“Đến đây.”- Thanh Băng nói.

Văn Vĩ bay nhào đến: “Chị hai.”

Văn Vĩ lại càng vui mừng hơn khi nhìn thấy Thanh Băng đăng nhập vào hệ thống bảo mật dữ liệu tại vùng lưu trữ trên mây của Thiên Long. Hệ thống này chỉ có Văn Vĩ, Thanh Băng và bốn người Tứ Long mới biết password. Văn Vĩ càng thêm tin tưởng và vui mừng khôn xiết.

“Gần đây thế nào?”- Thanh âm trong trẻo và lạnh lùng của Thanh Băng chặn ngang dòng suy nghĩ vui mừng của Văn Vĩ.

Văn Vĩ vui quá nên không kịp vận dụng chất xám trong não, ló ngó trả lời: “Em khỏe.”

Thanh Băng nhíu mày nhìn Văn Vĩ: “Tôi hỏi tình hình Thiên Long.”

Ừầy.... Văn Vĩ trầm thờ dài, bà chị của anh ta chẳng quan tâm tới anh ta...

Nhưng mà... câu hỏi này rất khó trả lời...anh ta theo Ái Linh từ Italy về thẳng nhà họ Trịnh nên chưa có dịp xem tình hình của Thiên Long.

Không xong rồi, nếu bà chị huyền thoại này của anh ta mà biết anh ta chỉ lo cho người yêu mà không quan tâm đến tình hình Thiên Long chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình. Đành nói dối vậy, nhưng mà.... Nói dối chắc chắn không qua mắt được chị hai.

“Em, em vừa về tới là đến đây...chưa có thời gian...”

Trịnh Thanh Băng nhíu mày, thằng em trai này muốn chết rồi phải không

“Phải không? Là không có thời gian hay là không muốn về Thiên Long.”

“Không, không có thời gian.”- Văn Vĩ luống cuống.

“Là vì con bé đó?”- Thanh Băng hỏi.

Văn Vĩ lấp bắp: “Em...”

“Chị nói cho em biết, nếu con bé đó trở thành nỗi vướng bận của em, chị sẽ 1 tay kết thúc.”

Văn Vĩ hốt hoảng cầu xin, nếu biết nhận lại chị hai lại phải hoảng sợ như vậy thì...anh ta thậm chí biết là được, cần gì phải nhận lại.

“Đừng mà chị hai. Chẳng phải chị và anh Đài Phong cũng...”

Thanh Băng dứt khoát cắt ngang lời Văn Vĩ: “Không phải chỉ biết yêu, vai chị còn có cả trách nhiệm. Em hiểu không?”

Văn Vĩ gật đầu: “Nhưng mà chị đừng làm gì Linh nhi...”

Thanh Băng nhíu mày, thằng ranh này bây giờ biết lo cho bạn gái rồi cơ đấy.

Thanh Băng gật đầu: “Ngày mai em về Thiên Long một chuyến, xem tình hình ở đó thế nào.”

23. Chương 23 Tứ Long Xuất Hiện

Tại một căn biệt thự...

“Chết tiệt.”- Cô gái ném đồ loạn xạ.

1 chàng trai đi vào, suýt nữa ăn nguyên cái gạt tàn vào mặt, cũng may là né kịp.

“Em gái, sao lại tức giận như thế? Có chuyện gì.”

Chàng trai đỡ cô gái ngồi xuống ghế, cô gái mặt đờ đờ lửa giận, cô ta không xa lạ gì chính là Yến Chi con gái của tập đoàn Yến Giang.

Yến Chi hậm hực ngồi xuống sofa: “Con nhỏ Thanh Bằng đó muốn đổi đầu với em, chết tiệt.”

Chàng trai lơ ngơ như đang lục lại kí ức, Thanh Bằng? Anh ta hình như cũng có nhớ mang máng: “À, con nhỏ xấu xí đó hả? sao nào? Không phải nó đã...”

“Con nhỏ đó mạng lớn, vẫn chưa chết. Anh hai, anh giúp em diệt con nhỏ đó đi.”-Yến Chi cay độc nghiêm rằng.

Chàng trai khó tin nhìn Yến Chi: “Em, em lại muốn anh...”

“Không phải, lần này không giống lần trước. Chết thì quá dễ, anh kêu vài người bạn của anh khiến cho nó sống không bằng chết là được.”

Chàng trai nhú mày sau đó mỉm cười gạt đầu.

Giờ tan học vừa tới thì trời đổ mưa to. Minh Khuê và Yến Chi phải trú tại một mái hiên đợi tài xế đến.

“Mưa to như thế em có chịu nổi không?”- Minh Khuê hỏi, sức khoẻ của em gái đã yếu từ trước đến giờ, đứng ngoài mưa như thế làm sao chịu nổi.

Thanh Bằng không nhìn Minh Khuê: “Không sao.”

Minh Khuê vẫn không an tâm, sợ em gái bị mưa tạt ướt người sẽ cảm lạnh, cô ta đẩy Thanh Bằng xuống đứng phía sau mình: “Em mà cảm lạnh thì không hay đâu. Đứng phía sau chị đi, chị che cho.”

‘Đứng phía sau chị đi, chị che cho’ Thanh Bằng nhú mày nhìn Minh Khuê, một cảm giác cảm động thoáng qua trong lòng Thanh Bằng, Cô cảm thấy ấm áp, đây là cảm giác khi được che chở sao? Thanh Bằng chưa từng biết, trước kia, cô là người lãnh đạo, có mưa bom hay nguy hiểm gì thì cũng phải tự mình đứng lên trước bảo vệ các anh em, cô chưa từng được người khác che chở.

“Không sợ lạnh à?”- Thanh Bằng hỏi, nhưng cô không nhận ra rằng trong câu nói của mình có chứa vài phần thân thiết.

Minh Khuê quay lại cười: “Từ nhỏ chị đã rất khoẻ rồi, không sao.”

Thanh Bằng im lặng, không nói gì.

Từ xa, 1 đám người đi tới chỗ Thanh Bằng, bốn người, một người dẫn đầu 3 người đi phía sau.

Thanh Bằng cười lạnh. Đến rồi sao? Thật không đúng lúc có Minh Khuê ở đây, làm sao đánh đám thoải mái được. Thanh Bằng quay qua Minh Khuê nói nhỏ.

“Lui ra phía sau. Thấy gì cũng không được la.”

Minh Khuê không biết cũng không hiểu Thanh Bằng nói gì, nhưng nhìn lại thấy cô đang tràn đầy sát khí đứng phía sau mình thì nhất thời hoảng sợ.

Thanh Bằng đứng trước đám côn đồ: “Có chuyện gì?”

Chí Dĩnh, anh trai của Yến Chi đánh giá thật kĩ Thanh Bằng. Thật không ngờ, mới vài tháng không gặp, cô đã trở nên xinh đẹp thế này.

“Mày nghĩ xem?”- Chí Dĩnh nghiêng rằng.

“Đừng nói nhiều, trước khi không thấy ánh mặt trời thì hãy khai ra, ai sai bọn mày đến?”-Thanh Băng cười lạnh.

“Mày nghĩ mày là ai? Sắp tới thì mày hãy ngoan ngoãn hầu hạ bọn anh cho tốt.”-Chí Dĩnh cay độc.

“chắc chắc”- Thanh Băng tiết nứi lắ đầu: “Trên đời này, người biết điều ngày càng ít rồi.”

Đám côn đồ xông lên, dùng gậy đánh về phía Trịnh Thanh Băng. Thanh Băng né tránh rất điêu luyện nhưng cũng đánh trả không hề nhẹ. Nhưng quả thật cô đã đánh giá thấp khả năng của đám người này, tất cả bọn họ đều sử dụng võ Judo rất điêu luyện để đối phó cô.

Dù sao cũng là con gái, sức lực làm sao mạnh bằng bốn tên đàn ông có học võ công? Thanh Băng không thể dùng sức đánh thì chỉ có thể dùng mưu, lần trước đánh ngã ba mươi lăm tên là do bọn chúng chủ quan lại không dám làm bị thương cô, lần này bốn tên côn đồ này đã từng học qua võ công lại có mục đích đến đây nhất định phải hạ cô.

Thanh Băng lần lượt đánh vào nguyệt đạo của bọn chúng, cô không đánh vào tử nguyệt nên chỉ có thể làm chúng đau đớn ít phút mà thôi.

Dưới trời mưa, một người con gái đánh với bốn gã đàn ông cao to lực lưỡng. Tất cả đều ướt mem.

Thấy đồng bọn ngày càng yếu thế, Chí Dĩnh không thể tin nổi nhìn Thanh Băng. Được lắm, không thể chính nhân quân tử đánh thì chỉ có nước làm tiểu nhân. Từ trong áo, Chí Dĩnh lấy ra một con dao bóng loáng, từ phía sau hắt đâm thẳng về hướng Thanh Băng.

Minh Khuê nhìn thấy Chí Dĩnh đánh lén Thanh Băng thì hoảng hồn mà hô to: “Thanh Băng, cẩn thận.”

Nhưng Thanh Băng không nghe thấy... cô vẫn không hay biết chuyện gì ở phía sau, cho đến khi...

~Đoàng~

Con dao gắt đâm xuống Thanh Băng, thì một tiếng súng vang lên, viên đạn bay ra trung ngay cánh tay cầm dao của Chí Dĩnh, khiến hắn đau đớn mà buông dao ôm tay mình kêu la.

“Á...”- Minh Khuê thấy nổ súng thì hoảng sợ. Giữa thời đại pháp trị, sao,sao lại có người có súng?.

Thanh Băng nhúu mày quay lại, thì không dấu nổi sự ngạc nhiên trên mặt.

Người vừa cứu cô không phải là một người...

Hoàng Long, Ngũ Long, Đức Long, Vân Long. Tứ Long điều đến đây...

Tứ Long nhanh chóng đánh 3 tên côn đồ còn lại ngã xuống, sau đó đến trước mặt Thanh Băng. Bọn họ vừa kích động, vừa nghi ngờ, vừa vui mừng đến sắp khóc.

“Lão, lão đại...”- Vân Long lấp bắp nhìn Thanh Băng. Tính tình Vân Long trước giờ giống hệt Văn Vĩ nên mắt anh ta đã rơm rớm nước mắt.

Thanh Băng lại nhúu mày, đàn ông đều thích khóc như vậy sao? Tính tình Vân Long và Văn Vĩ giống hệt nhau. Nếu không phải Vân Long là chuyên gia Hacker hàng đầu thế giới thì suốt đời cũng đừng mơ gia nhập Tứ Long.

“Con trai sao lại khóc? Thật đúng là mất mặt Thiên Long.” Thanh Băng nghiêm giọng, như quở trách, cũng như đang nuông chiều một đứa trẻ.

“Lão Đại. Đúng là Lão Đại rồi, Văn Vĩ không lừa chúng ta...”- Tứ Long vui mừng nhào đến ôm Thanh Băng. Chỉ có Trịnh lão đại mới khó chịu khi nhìn thấy người khác khóc, chỉ có Trịnh lão đại mới có được sự bình tĩnh khi nghe tiếng súng, chỉ có Trịnh Lão Đại mới có được khí thế này cũng chỉ có Trịnh lão đại mới có sự nghiêm khắc này đối với người của mình. Không sai, chỉ có Trịnh lão đại của bọn họ.

Thanh Băng dù sao cũng là con gái làm sao có thể để bốn người đàn ông ôm mình, cô nhanh chóng né ra chỗ khác để bọn họ ôm phải một khoảng không.

“Lão đại, xử lí đám người này thế nào?”- Hoàng Long nhìn đám người kia, Hoàng Long có ngũ quan khá anh tuấn, hàng lông mày anh ta đậm và đen, đôi mắt màu xám và mái tóc màu đen, rất giống huyết thống người châu Âu. Tính tình thì rất chừng mực cũng nghiêm túc, khá ít nói. Sở trường của Hoàng Long là bắn súng. Phát súng lúc này cũng từ súng anh ta mà ra.

Mặt Thanh Băng vẫn không có biểu cảm: “Chuẩn bị xe, đưa bọn họ đi rồi tính.”

Thanh Băng nhìn qua nhìn lại kiểm hình bóng bé nhỏ kia, sau đó nhìn thấy Minh Khuê đang run lên không rõ vì lạnh hay vì sợ, Thanh Băng đi đến đỡ Minh Khuê dậy

“Lạnh à?”

Minh Khuê lắc đầu. Nhưng đồ của cô ta đã ướt hết rồi, không rõ là mồ hôi hay nước mưa. Nắm lấy tay Thanh Băng “Thanh Thanh, em không sao chứ? Ướt hết rồi, có lạnh không, có bị thương ở đâu không?”

Thanh Băng lắc đầu, thật không hiểu nổi, đã thành ra thế này rồi còn quan tâm đến cô?

Vừa lúc tài xế đến nơi, Thanh Băng giao Minh Khuê cho tài xế đưa về còn cô thì đi với đám Tứ Long.

Tứ Long làm việc nhanh gọn lẹ, mới ít phút đã chuẩn bị 2 chiếc xe. Thanh Băng và Tứ Long ngồi một chiếc, chiếc còn lại là để cho đám người Chí Đình ngồi.

“Tại sao các cậu đến đây?”- Thanh Băng ngồi ở ghế sau.

“Thiếu gia đã kể cho chúng tôi chuyện của Lão Đại, nên chúng tôi vui mừng quá mà chạy đến đây, chạy đến nhà họ Trịnh thì họ nói Lão Đại đi học chưa về nên chúng tôi đi tìm, trên đường đi thì gặp người.”- Văn Long nói.

Thanh Băng im lặng một lúc: “Các cậu tin?”

4 người im lặng, làm sao bọn họ tin được? lúc Văn Vĩ kể lại bọn họ chỉ xem như chuyện hoang đường, nhưng thật sự Văn Vĩ kể quá có.... ‘tâm’. Khi bọn họ tới đây thì họ đã tin, hoàn toàn tin. Tứ Long là cánh tay trái phải của Thanh Băng, tuy rằng ngoại hình cô không giống nhưng khí thế cô vẫn thế, cộng thêm câu chuyện Văn Vĩ kể, họ tin. Trịnh Lão Đại vẫn còn sống.

Thanh Băng lấy điện thoại ra, bấm một dãy số quen thuộc:

“Băng nhi, có chuyện gì à?”- Đầu dây bên kia Đài Phong lo lắng hỏi.

“Phải có chuyện?”- Thanh Băng lạnh giọng.

“À, không.”- Đài Phong nhanh chóng sửa ‘sai’

“Nhưng lần này thật sự có chuyện.”- Thanh Băng mỉm cười, nụ cười của cô khiến Tứ Long như muốn lột tròng mắt ra ngoài, lão đại của bọn họ đang...cười chứ không phải cười lạnh hay nhếch miệng...

Đài Phong bên kia biết mình bị cô đùa nên thở dài: “Thật là, bảo bối, có chuyện gì?”

“Anh chuẩn bị cho em một phòng VIP ở Rose được không?”

“Không thành vấn đề. Nhưng sao em không về nhà?”

“Có chút chuyện cần xử lý.”- nói tới đây, ánh mắt Thanh Băng loé lên tia lạnh lùng giết chết

24. Chương 24 Em Yêu Anh

Rose là khách sạn do Đài Thị kinh doanh cho nên việc chuẩn bị một phòng VIP tại đây là không thành vấn đề.

Thanh Băng bước vào phục vụ liền ra cung kính cúi đầu: “Xin chào, cô là Trịnh tiểu thư phải không?”

Thanh Băng gật đầu, người phục vụ lại tiếp tục nói: “Trịnh tiểu thư, Đại thiếu gia đã dặn khi cô đến thì dẫn lên phòng cậu ấy thường dùng. Mời cô đi theo tôi.”

Thanh Băng đi theo nhân viên phục vụ, phía sau là Tứ Long cùng bốn tên côn đồ.

Lên đến nơi, Thanh Bằng bảo người phục vụ ra ngoài, cô ngồi trên sofa tùy tiện vắt chéo chân. Tứ Long đứng xung quanh, 4 tên côn đồ quỳ trước mặt Thanh Bằng.

“Ai sai các người đến.”- Thanh Bằng hỏi. Giọng nói trong trẻo lạnh như băng không bị bất kì sự hỗn tạp nào.

“Tôi, tôi.”- Chí Dĩnh tái mặt, con ranh này từ khi nào lại có sức mạnh như vậy.

“Nếu còn không nói thì ngày mai đầu các người sẽ treo trên tượng nữ thần tự do.”-Thanh Bằng bình tĩnh nói.

“Là, là Yến Chi.”- Chi Dĩnh lắp bắp nói.

Trịnh Thanh Bằng nhú mày im lặng không nói gì. Yến Chi? Lại là cô ta, Thanh Bằng vốn dĩ nghĩ là cô ta chỉ là con nhóc ranh tính cách tiểu thư nên không chấp dứt, bây giờ cô ta còn tìm gang hồ đến để xử lý cô? xem ra không giải quyết là không được rồi.

“Hoàng Long, đưa bọn chúng tới Kích Vân.”- Thanh Bằng nói, một câu nói của cô làm cả 4 tên tên côn đồ quỳ dưới kia cũng tái mét mặt mày, Kích Sơn? Nhà giam của Thiên Long Bang? Ruột cục con người này là ai?

Kích Sơn nổi tiếng là nơi giam cầm đáng sợ nhất và còn hơn cả mê cung. Chỉ cần bị đưa vào thì cả đời cũng đừng mong trốn thoát.

Sau khi 4 tên kia được đưa đi, căn phòng cũng yên lặng lạ thường.

“Thiên Long thế nào?”- Thanh Bằng đến trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Ngũ Long bước lên cung kính trả lời: “Sau vụ nổ, Trần Gia liên tục công kích Thiên Long, Thiên Long lại không có người dẫn đầu nên... nên đã mất không ít địa bàn hoạt động.”

Thanh Bằng im lặng, khe thở dài. Quả thật Trần Gia đã lòi đuôi cáo ra rồi.

“Anh em trong bang có thiệt hại gì không?”

“Không có.”- Ngũ Long trả lời.

“Lão đại, bây giờ người không sao. Vậy có phải nên về lãnh đạo Thiên Long không?”- Vân Long nói.

Thanh Bằng lắc đầu: “Tạm thời đừng tiết lộ ra ngoài, tôi muốn âm thầm theo dõi động tĩnh của Trần Gia.”

Thanh Bằng quay lại, nhìn Đức Long, 1 chàng thanh niên cao lớn: “Đức Long, cậu chuẩn bị cho tôi một chuyến đi tới rừng rậm Amazon.”

Đức Long gật đầu: “vâng.”

Thanh Bằng nhìn bên ngoài cửa sổ xa xăm, đôi mắt cô sâu thẳm khiến không ai biết cô nghĩ gì.

Đài Phong vừa vào phòng thì thấy Thanh Bằng nằm dài trên ghế sofa, tay gát lên trán, 2 chân chéo vào nhau khiến Đài Phong phì cười, anh đến gần kéo cô dậy rồi ôm vào lòng.

“Ăn gì chưa?”- Đài Phong dịu dàng hỏi.

“Đây là phòng anh thường dùng sao? Ngay cả tủ lạnh cũng không có gì ăn được.”- Thanh Bằng cần nhằn

“Em có bản năng sinh tồn hay không? Phòng không có đồ ăn thì nhịn đói à?”- Đài Phong nói.

Thanh Bằng nhú mày ngược lên nhìn Đài Phong: “Đợi anh ăn cùng.”

Đài Phong bật cười, ôm cô vào lòng. Thanh Bằng như thế này khiến anh càng ngày càng yêu.

ở trong ngực Đài Phong Thanh Bằng hỏi: “Phong, sao anh không hỏi ruột cục em có thân phận gì” hay là anh vốn không quan tâm.

“Em muốn nói, tự sẽ nói, thân phận là gì thì cũng là em thôi.”- Đài Phong vuốt đầu cô.

“Anh không quan tâm.”

Đài Phong mỉm cười: “Băng nhi, em có biết tại sao anh lại được gọi là sói trắng không?”

“Vì tài năng lãnh đạo của anh ở trên thương trường.”-Thanh Băng nói.

Đài Phong gật đầu: “Một con sói thường có 1 đặc tính là cả đời nó chỉ có duy nhất một bạn đời. Vì vậy thân phận của em vốn dĩ không ảnh hưởng gì đến tình yêu của chúng ta, chỉ có suy nghĩ của em mới là vấn đề.”

Thanh Băng ngược nhìn Đài Phong, ở bên cạnh anh cô thật không muốn trang bị ình bất cứ thứ gì, cô muốn yếu đuối muốn được che chở.

“Phong,em yêu anh. Cho dù anh có cô đơn như thế nào, cho dù trên thế giới này không ai quan tâm đến anh nữa, vẫn còn em quan tâm đến anh, cho dù không ai mỉm cười với anh em cũng sẽ hướng về phía anh mà cười...”

Đài Phong vui mừng ôm cô vào lòng, cô nói yêu anh, Đài Phong biết cô là người không thích bộc lộ tình cảm của mình ra ngoài nhưng giờ cô lại nói yêu anh...lần đầu tiên cô nói yêu anh...

25. Chương 25 Giúp Đỡ Dương Tử Hạo

Còn vài tuần nữa thôi đã đến kì thi cuối năm nên không khí trường học lúc này khá ồn ào, học sinh thì nhăm mắt nhăm mũi mà cắm đầu vào học, giáo viên thì chuẩn bị đề thi..vv duy chỉ có một người vẫn bình chân như vại đó là Thanh Băng.

Yến Chi thỉnh thoảng đưa mắt về phía Thanh Băng dò xét, Chí Dĩnh đi từ hôm qua nhưng sao mãi vẫn chưa về, còn con nhóc kia lại bình an như chưa có chuyện gì như vậy. Ánh mắt của Yến Chi chứa theo sự thù hận cùng ghen ghét nhưng khi ánh mắt lạnh lùng không chút gợn sóng nhìn cô ta thì cô ta bất giác lạnh sống lưng. Vừa rồi, nếu Yến Chi nhìn không lầm, lúc 2 mắt chạm nhau rõ ràng Thanh Băng đang cười lạnh với cô ta, tuy rằng nụ cười đó rất nhanh đã biến mất nhưng rõ ràng là có.

Vừa đến giờ nghỉ giải lao, Thanh Băng đi dạo xung quanh trường học. Trường JY quả nhiên không phụ cái danh là trường hiện đại của thành phố Lâm này, sân bóng,bể bơi,sân tennis điều đủ cả, lối trang bị hiện đại như vậy hèn gì các học sinh cứ bán mạng mà vào đây học mà không hay biết ngôi trường này tầm tối biết chừng nào.

Thanh Băng cùng Hoài Minh đi dạo xung quanh ngôi trường, đến một nơi khá yên tĩnh.

“Lão Đại, con nhỏ Yến Chi đó hình như hôm nay có điểm lạ lạ.”- Hoài Minh nhíu mày vừa đi vừa khoanh tay lại.

Thanh Băng đứng dựa vào tường nhìn Hoài Minh: “Lạ chỗ nào?”

“Hôm nay nó cứ nhìn về phía chúng ta mãi.”

“Đó là ánh mắt ủa sự mất mát cùng hoang mang, yên tâm, màn hay còn ở phía sau.”- Thanh Băng cười bí hiểm.

Có tiếng động, Thanh Băng quay về hướng có âm thanh thì thấy cách bọn họ không xa, một đám người đang đánh nhau. Thanh Băng nhíu mày, sao lúc nào cô cần sự yên tĩnh là y như rằng bị phá nát hết nhỉ?

Một đám người khoảng 7-8 người đánh nhau, có thể thấy họ chia thành hai phe, trên người điều bận đồng phục của trường học mà ở ngay khuôn viên trường đánh nhau.

Một người trong số đó hình như là trung tâm công kích của đám người còn lại, người đó không thân nhưng cũng không lạ. Dương Tử Hạo.

Thanh Băng dựa lưng vào tường khoanh tay đứng xem, không phải chuyện của cô, tội gì phải xen vào.

Điều khiến Thanh Băng ngạc nhiên là thân thủ của Dương Tử Hạo cực kì tốt, cô vốn nghĩ anh ta chỉ là một tên phá gia chi tử chẳng có tích sự gì nhưng tại sao thân thủ lại tốt như vậy?

~Cheng~ từ xa có một vật sắc nhọn bay với tốc độ rất nhanh về hướng Thanh Băng, cô né qua một bên thì lộp tộp kinh ngạc, đó là dao. Dương Tử Hạo phóng dao, lực dao rất mạnh có thể đâm xuyên vào bức tường có thể thấy, anh ta rất có kỹ thuật. Nếu Thanh Băng không nhanh tay né kịp thì chắc...

“Lão đại, không sao chứ? Cái tên khốn khiếp dám phóng dao vào cậu.”- Hoài Minh đi đến bên Thanh Băng. Anh ta liếc về phía Tử Hạo.

“Cậu ra giúp Dương Tử Hạo một tay đi.”-Thanh Băng nhìn về phía hỗn loạn.

Hoài Minh nhìn Thanh Băng như là nhìn thấy người ngoài hành tinh.

“Lão Đại? Hắn ta phóng dao vào cậu đó.”

“Ra đi.”

Hoài Minh đành ngậm ngùi lao ra, nhập vào phe Dương Tử Hạo đánh lại đám người kia. Thân thủ Hoài Minh vốn dĩ rất tốt nhưng anh ta do không cam lòng đi giúp Dương Tử Hạo nên chỉ dùng 1/3 sức lực để đánh cho có.

Ngay từ lúc mới vào lớp Hoài Minh đã rất có thành kiến với tên công tử đào hoa này rồi.

Có sự trợ giúp của Hoài Minh, đám người Dương Tử Hạo nhanh chóng hạ được đám lưu manh bên kia. Sau khi bọn chúng bỏ đi, Dương Tử Hạo cùng với 3- tên khác đi về hướng Thanh Băng.

“Cảm ơn cậu.”- Dương Tử Hạo mỉm cười.

“Cậu cố tình?”- Thanh Băng vẫn đứng khoanh tay tựa lưng vào tường.

Dương Tử Hạo cười trừ: “Cậu nhận ra sao? Đã thấy chuyện bất bình thì sao ại đứng xem như thế?”

Trịnh Thanh Băng liếc Dương Tử Hạo: “Tôi và cậu thân lắm sao?”

Dương Tử Hạo mỉm cười nhún vai: “Chẳng phải cậu vẫn kêu Hoài Minh giúp tôi đó sao?”

Trịnh Thanh Băng cười nhạt: “Cái gì trên đời đều phải có cái giá của nó.”

“Cậu muốn gì?”

“Tạm thời không biết, nhưng từ từ sẽ biết.”

26. Chương 26 Cảnh Sát Tới Thăm (1)

“Lão,lão đại....có chuyện rồi.”- Hoài Minh chạy vào, thở không ra hơi.

“Chuyện gì?”

“Cảnh sát, cảnh sát tới. Thầy hiệu trưởng bảo cậu xuống văn phòng.”

Ôi thật là, lần nào Thanh Băng cần sự yên tĩnh là lần đó có kẻ phá đám. Thanh Băng nhíu mày. Tới thì tới, cô cũng đợi lâu rồi.

Thầy hiệu trưởng tên Quách An, khoảng 30 tuổi ngồi ở chiếc ghế phía sau bàn làm việc. Giáo viên chủ nhiệm lớp Thanh Băng cùng các cô giáo bộ môn khác cũng có mặt. 2 người cảnh sát đứng một bên, Yến Chi và Cha cô ta Từ Hoàng cũng đứng một bên.

Thanh Băng đứng giữa phòng, im lặng nhìn mọi người. Đông đủ thế này rõ ràng muốn làm cô bẽ mặt đây mà.

“Học sinh Trịnh Thanh Băng, Yến chi nói em nhốt anh hai của em ấy và trước đó còn đánh em ấy. Em có muốn nói gì không?”- Quách An có gương mặt hiền từ nhìn Thanh Băng.

“Con nhỏ này, mày khôn hồn thì giao Chí Dĩnh ra đây, nếu không tao sẽ ày ngồi tù một rong.”- Từ Văn dùng ánh mắt căm ghét nhìn Thanh Băng.

“Học sinh Trịnh Thanh Bằng trước giờ điều coi trời bằng vung, coi thúng bằng nia như vậy. Dám làm những chuyện này cũng không phải là không có khả năng.”

Thanh Bằng nhìn về hướng người vừa nói, thì ra là cô giáo bộ môn lần trước đuổi Thanh Bằng ra khỏi lớp, Vân Lam.

“Học sinh Trịnh Thanh Bằng, em có muốn biện giải không?”- Quách An nhìn Thanh Bằng.

Thanh Bằng nhếch miệng: “Có.” Sau đó đi đến trước mặt Yến Chi: “Anh trai cậu quen tôi sao?”

“Không.”- Yến Chi khép nép đứng vào góc tường.

“A, anh trai cậu có học võ phải không?”

“Cậu hỏi làm gì?”- Yến Chi đề phòng nhìn Thanh Bằng.

“Cậu cứ trả lời là có hay không.”

“Có, anh ấy học Judo.”- Yến Chi nói.

Thanh Bằng mỉm cười quay qua phía 2 vị cảnh sát: “2 vị, tôi chỉ là một cô gái nhỏ mới 17 tuổi, làm sao đủ sức bắt nhốt một chàng trai 20 tuổi hơn nữa còn học qua Judo.”

Yến Chi lúc này tái mét mặt, thì ra mình vừa bị gài. Cô ta xông lên trước mặt Thanh Bằng: “Mày đừng xảo biện, lần trước mày đánh tao như thế mày định nói thế nào?”

“Xin hỏi, nếu sỉ nhục nhân phẩm người khác, gây sự trước thì tội danh phòng vệ có được thành lập không?”- Thanh Bằng quay qua 2 người cảnh sát.

2 người cảnh sát nhìn nhau sau đó lắc đầu. Thanh Bằng nói tiếp.

“Vậy thì mời các vị nghe thử 1 số băng ghi âm.”- Thanh Bằng từ từ lấy điện thoại trong túi ra.

Sắc mặt Yến Chi ngày càng tái mét.

“lo gì,có con nhỏ Thanh Bằng nhát chết với học dốt kia ở đây bọn mình có yếu cũng không lo bị đứng bết.”

....

“Đúng vậy,chuyện này xem nó bị làm nhục như thế nào,bản thân đã học dốt còn hống hách.”

....

“Nói gì,nói mày nhục nhã quá sao? Tụi tao chỉ nói sự thật thôi.”

....

Đoạn ghi âm kết thúc, sắc mặt của Thầy Hiệu trưởng rất khó coi nhìn về phía Yến Chi, còn cô ta thì đã sớm không nói được lời nào.

Thanh Bằng cất giọng trong trẻo, lạnh lùng: “Ngoài đoạn băng ghi âm này còn có 40 con mắt của các bạn ở lớp hôm đó, họ đều nghe thấy sự việc. Em chỉ bảo bạn ấy xin lỗi nào ngờ bạn ấy không nói còn lấy gia thế gia hù dọa. Từ đầu tới cuối em vốn không đánh bạn ấy.”

“Mày, mày nói bậy, rõ ràng mày đã đánh tao.”- Yến Chi tức tới nổi mặt mũi xanh mét liên tục chỉ tay về phía Thanh Bằng.

“Cậu luôn nói tôi đánh cậu, vậy trên người cậu có vết thương không?”- Đương nhiên là không, Thanh Bằng dùng 1 thế võ đặc hiểm để đánh mào. Thương bên trong nhưng không có bên ngoài.

“Tôi, tôi...không có.”- Yến Chi lắp bắp, thật không ngờ Thanh Bằng còn ghi âm lại.

Lúc này hai người cảnh sát nhìn nhau rồi bước lên phía trước: “Trịnh Thanh Bằng, về việc bắt giam Chí Đình mời em theo chúng tôi về sở cảnh sát hợp tác điều tra.”

Thanh Bằng nhìn qua hai người cảnh sát, không bằng không chứng lại muốn bắt cô? rõ ràng là đã nhận lợi lộc từ Yến Chi và Từ Vân. Được thôi, dù sao cô cũng không mất mát gì.

Thanh Băng gật đầu đi theo cảnh sát, Yến Chi ở lại nhìn theo hả dạ cười, tưởng có một cuộn băng ghi âm mà làm khó được cô ta.? Không có gia thế thì chỉ có chết thôi.

27. Chương 27 Cảnh Sát Đến Thăm (2)

-Nhà riêng của Đài Phong-

“Đài Phong, cậu ngồi xuống yên chút đi.”- Tuấn Khải ngồi trên sofa nhìn Đài Phong mà chóng cả mặt.

“Cái tên Thiên Ân này, nói đến liên mà tận giờ này chưa đến.”- Đài Phong hậm hực ngồi xuống sofa.

Hoài Minh chạy thật nhanh tới thông báo cho Tuấn Khải, vừa hay tin Trịnh Thanh Băng bị cảnh sát bắt Tuấn Khải cùng Hoài Minh lập tức chạy tới chỗ Đài Phong.

Đài Phong lập tức gọi điện cho Trần Thiên Ân bạn thân của anh ta, cũng là luật sư nổi tiếng hải ngoại, chưa vụ nào là thua kiện. Trần Thiên Ân cũng đảm nhiệm vai trò luật sư cố vấn cho Đài Thị. Nào ngờ Thiên Ân nói là 15 phút nữa sẽ có mặt đến bây giờ cũng là nửa tiếng có rồi.

“Đại Thiệu Gia, luật sư Thiên Ân tới.”- Quân gia chạy vào thông báo.

Đài Phong đứng phắt dậy: “Lôi đầu heo của cậu ấy vào đây.”

“Thật ngại quá, tớ đi tay không, không có mang theo quà nên không có đầu heo.”- Từ ngoài cổng một chàng trai bước vào, anh ta có mái tóc màu nâu, gương mặt thiếu chừng chạc nhưng thật sự rất anh tuấn.

Vừa thấy Trần Thiên Ân bước vào Đài Phong liền cầm gậy tàn phang thẳng vào người anh ta, cũng may anh ta chụp được chứ nếu không thì...

“Cậu làm ăn kiểu gì vậy? 15 phút kéo thành nửa tiếng? Thật không hiểu cậu lấy cái quái gì để leo lên chiếc ghế Tổng Đại Luật Sư của Đài Thị.

Trần Thiên Ân mặc kệ sự cào nhào của Đài Phong, anh ta tự nhiên như ở nhà ngồi xuống ghế sofa.

“Tôi cũng không biết, hỏi cha cậu ấy.”- Trần Thiên Ân nhún vai.

“Cậu...được lắm, hôm nay tạm tha cho cậu. mau lên theo tôi tới cục cảnh sát.”- Đài Phong bước lên kéo Trần Thiên Ân.

Trần Thiên Ân nín lại: “Khoan đã, ít ra cũng phải cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra.”

Hoài Minh bước lên: “Chuyện là thế này.”

Ở phòng giam của cục cảnh sát, 1 căn phòng nhỏ chật hẹp, bốn góc xung quanh có camera theo dõi, trong phòng có ba chiếc ghế. Thanh Băng ngồi một chiếc, hai chiếc ghế đối diện do hai cảnh sát ngồi.

Hai cảnh sát điều là nữ, một người là Dịch Ân bà ta khoảng 30 tuổi, nhan sắc bình thường đáng người hơi mập, một người là Mỹ An cô này còn trẻ khoảng 20 nhìn rất giống mới tốt nghiệp ra trường.

Dịch Ân mất kiên nhẫn đập bàn: “Tôi hỏi cô, cô có khai hay không? Cô giấu Chí Đình ở đâu?”

Thanh Băng ngồi trên ghế tùy tiện vắt chéo chân: “Tôi nói rồi, trước khi luật sư đến đây tôi sẽ không nói bất cứ thứ gì.”

“Cô, cô được lắm, tôi không tin không ép cô nói ra.” Bà ta quay qua Mỹ An: “Mỹ An, lấy roi tới đây.”

Bà ta không tin, một con nha đầu 17 tuổi có thể chịu đựng được mấy roi của bà ta, ở cục cảnh sát thành phố Lâm này bà ta nổi tiếng là dùng hình không nương tay, phạm nhân cứng đầu thế nào cũng không thể qua nổi 3 roi của bà ta.

Roi được đưa tới, bà ta cầm lấy roi thì Mỹ An nói: “Đội Trưởng, cô ta còn nhỏ chắc sẽ không chịu nổi.”

“Đồ ngu, dùng hình mà để nó chịu nổi thì dùng hình làm cái quái gì.”- Dịch Ân quát Mỹ An.

Mỹ An cúi đầu không nói nữa, cô ta lén dùng ánh mắt thương hại nhìn về phía Thanh Băng.

Tiếng roi xé gió liên tục vang lên trong căn phòng, Dịch Ân vùng roi về phía Thanh Băng nhưng thoáng chốc sắc mặt bà ta đã cứng đờ, chiếc roi của bà ta nằm gọn trong tay Thanh Băng, trong thời gian ngắn nhất, Thanh Băng giật chiếc roi của bà ta về phía mình khiến tay bà ta có một vết xước.

“Mày, Mày...”- Dịch Ân định nhào lên đánh Thanh Băng thì 1 cảnh sát vào thông báo nhỏ vào tai bà ta khiến sắc mặt bà ta càng khó coi hơn.

“Dịch Ân.”- từ ngoài cửa, một người đàn ông mặc cảnh phục đi vào.

“Cục, cục trưởng”- Dịch Ân vội vàng cúi đầu.

“Cô còn biết tôi là cục trưởng?”- Người đàn ông liếc Dịch Ân. Đi sau ông ta là Hoài Minh, Đài Phong, Tuấn Khải và Thiên Ân.

“Cục trưởng, tôi đang thẩm vấn tội phạm...”- Dịch Ân khó hiểu nhìn cục trưởng.

“Thẩm cái đầu cô. đây không phải phạm nhân, cô thẩm cái gì?”- vị cục trưởng đi đến chỗ Thanh Băng.

“Trịnh Tiểu Thư, cấp dưới không biết chuyện mong cô bỏ qua cho.”

Thanh Băng liếc đám người Hoài Minh sau đó nhìn cục trưởng, cô giơ roi đang cầm trong tay lên: “Chỗ các ông lấy lời khai như thế này?”

“À, không, không không. Đây là cô ta tự tung tự tác, tôi sẽ nghiêm khắc trừng trị.”

Thanh Băng gật đầu, Thiên Ân lên tiếng: “Cục Trưởng Lý, tôi thật sự không hy vọng khi chuyện này lại tiếp tục tiếp diễn, nó đã làm mất thời gian của thân chủ tôi vì vậy mong ngài nghiêm khắc xử lý việc này.”

Cục trưởng gật đầu: “Trần Luật Sư, ngài yên tâm.”

Dịch Ân như không tin nổi vào đôi mắt mình, con nha đầu này là ai? Sao lại có hậu thuẫn lớn như vậy?

Tuấn Khải liếc Dịch Ân 1 cái rồi nói với cục trưởng: “Nhà họ Trịnh cũng không phải dễ bắt nạt, chỉ là một cảnh sát nhỏ nhoi mà dám bắt rồi còn định dùng hình với Tam Đại Tiểu Thư nhà họ Trịnh. Có phải các người chê cái ghế của mình ngồi quá nhàm chán muốn bị bãi chức luôn không?”

Dịch Ân nghe thấy từ Tam Đại Tiểu Thư nhà họ Trịnh thì lập tức sợ tới mức không động đậy được, Tam Đại Tiểu Thư nhà họ Trịnh? Trịnh Thanh Băng? Lại còn có hậu thuẫn là Đài Thị? Phía sau còn có luật sư Thiên Ân danh tiếng lẫy lừng? tiêu rồi, lần này bà ta đụng phải ổ kiến lửa rồi.

“Dạ, Dạ, Đại Thiểu Gia, mong cậu tha lỗi.”

28. Chương 28 Sự Trừng Phạt Của Thanh Băng

Bầu trời xanh xám bao phủ trên rặng núi phía xa xa. Lớp tuyết mỏng trải dài trên lối nhỏ trên đường. Không khí giá lạnh và trong lành, khiến con người nhanh chóng cảm thấy thân thể tựa hồ như bị lấp đầy bởi mùi của tuyết và cành thông, giá lạnh nhưng cũng rất dễ chịu.

Thanh Băng và 4 người đàn ông bước lên xe nhanh chóng rời khỏi sở cảnh sát.

“Băng nhi, không sao chứ? Bọn họ có dùng hình với em không?”-Đài Phong lo lắng nắm tay Thanh Băng.

Tuấn Khải ngồi kế bên cũng nghiêng răng mắ: “Đúng là lũ mù không biết em là ai còn dám bắt, thật không thể nào tha thứ, anh về nhất định sẽ nói cha ngày mai san bằng cả sở cảnh sát.”

Thanh Băng mỉm cười nhẹ, cảm giác được người khác quan tâm thật dễ chịu, nếu là bình thường một người hỏi cô dồn dập như thế cô sẽ thấy phiền phức nhưng bây giờ cô thấy rất ấm áp. Cô bị dùng hình bọn họ còn đau hơn cô, cô bị bắt bọn họ còn tức hơn cả cô, cô muốn trả thù bọn họ còn muốn trả thù cho cô hơn cả cô.

Thanh băng dựa vào ghế, hơn 4 tiếng ở sở cảnh sát cô thật sự rất mệt mỏi: “Không sao, Tuấn Khải, không cần nói chuyện này cho cha mẹ biết, cũng không cần san bằng những thứ không nên san bằng.”

Câu nói của cô làm Tuấn Khải không hiểu ý nghĩa ẩn dụ trong đó, anh ta hỏi: “Thanh Thanh, thế nào là không cần san bằng những thứ không nên san bằng?”

Mắt Thanh Băng chứa đầy ý cười nhìn Đài Phong: “Phong, nhờ vào anh rồi.”

Đài Phong mỉm cười xoa đầu Thanh Băng: “Còn cần em nói sao? Từ lúc ở sở cảnh sát đi ra anh đã muốn làm rồi.”

Hai người khiến Thiên Ân, Hoài Minh, Tuấn Khải không hiểu là họ đang nói chuyện gì.

Thanh Băng quay sang Thiên Ân: “Luật sư Trần, lần này phải cảm ơn anh. Được một đại luật sư giúp đỡ quả thật là vinh hạnh của tôi.”

Thiên Ân cười cười, vung tay: “Cũng không phải là gì to tát, không cần khách sáo, cứ gọi tôi là Thiên Ân là được.”

“Thiên Ân, cậu nghiêm túc chút đi, dù gì cũng là luật sư đại diện của Đài Thị, làm gì cũng phải chú ý.”- Đài Phong liếc Thiên Ân.

Thiên Ân làm bộ dạng vô tội khoanh tay: “Tính cách tôi như vậy mà ngồi được lên chiếc ghế đó ở Đài Thị mới gọi là thiên tài, tôi cũng đâu phải phi tần mà phải làm theo quy cũ.”

“Cậu...”

Thiên Ân cắt ngang lời của Đài Phong: “Cậu đừng ở đó giáo huấn tôi, tôi giúp cậu như vậy mà ngay cả một lời cảm ơn cũng không có, cậu xem, Thanh Băng còn biết nói cảm ơn còn cậu?”

“Đây là trách nhiệm và nghĩa vụ cậu phải làm.”

“Tôi chỉ có trách nhiệm và nghĩa vụ với Đài Thị. Còn cậu tôi có làm gì cậu đâu mà phải có trách nhiệm?”

Không khí trong xe tràn ngập tiếng cười khút khích của Hoài Minh và Tuấn Khải, ngay cả Thanh Băng cũng cười nhạt.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm đã rất ồn ào, sáng hôm nay có không khí thật lạ. Hoài Minh đưa cuốn tạp chí trên tay cho Thanh Băng, cô nhận lấy sau đó khoé miệng mỉm cười, ra là tin tức của tập đoàn Yến Giang, chỉ trong một đêm giá cổ phiếu của Yến Giang đã xuống dốc nhanh chóng khiến tập đoàn bị thiệt hại lớn dẫn đến nguy cơ phá sản, Từ Vân có 3 người vợ điều bỏ nhà đi theo đàn ông khác, 2 đứa con là Yến Chi và Chí Dĩnh cũng mất tích.

Thanh Băng mỉm cười, xem ra Đài Phong nhìn bề ngoài rất đẹp trai là thế nhưng bên trong lại là một con ác ma tàn ác, hôm qua cô ngầm nói với Đài Phong vậy là hôm nay đã xong chuyện hơn nữa ra tay rất ác.

Thanh Băng và Tứ Long đi vào một căn phòng tối, men theo vách tường, vừa vào là nghe thấy tiếng kêu ta rất chói tai. Ở trong phòng có 4 người đàn ông trông rất dữ tợn mỗi người cầm một món vũ khí khác nhau đang tra tấn 2 người phụ nữ. Không ai khác là Yến Chi và Dịch Ân.

“Lão Đại.”- Thấy Thanh Băng và Tứ Long đi vào những người dùng hình cung kính cúi chào sau đó tránh sang một bên.

Thanh Băng đi đến trước mặt Yến Chi, cô ta nằm dưới đất gương mặt đầy vết trầy xước do bị roi đánh, đầu tóc bù xù trông vô cùng thảm hại, đối với người yêu cái đẹp như cô ta thì đây còn đáng sợ hơn cả cái chết. Hiện giờ cô ta đã ngất xỉu.

Dịch Ân thì đã ngất do bị tra hình dã man, bà ta rớt cục cũng hiểu nỗi đau của những người trước đây bị bà ta đánh là như thế nào.

~Ào~ hai xô nước lạnh được đổ xuống khiến Yến Chi và Dịch Ân tỉnh lại, Yến Chi nhìn thấy Thanh Băng thì như nhìn thấy ma, con nhóc này lúc trước làm gì có bản lĩnh như vậy. Bây giờ cô ta sợ rồi, nhưng tiếc là cô ta nhận ra điều này quá muộn.

“Thanh, Thanh băng.”- Yến Chi lắp bắp, giọng nói run run.

“Đưa bọn họ tới Kịch, loại người này, sống thì có hại chết thì vô dụng. Tôi muốn bọn họ đỡ sống đỡ chết.”

Nói xong Thanh Bằng không thèm nhìn Yên Chi bằng nửa con mắt, cô đi ra ngoài. Chết thì quá dễ dàng, cô không nhân từ đến nỗi để họ chết.

29. Chương 29 Ước Mơ Của Trịnh Minh Khuê

Thanh Bằng và Tuấn Khải vừa về tới nhà thì một chung trà bay tới cũng may hai người nhanh chóng tách ra chứ không thì... “Ta nói rồi, con gái của nhà họ Trịnh tương lai phải do nhà họ Trịnh thu xếp.”- Trịnh Lôi quát và người nghe là Minh Khuê. Thanh Bằng và Tuấn Khải nhìn nhau, cả hai đều không hiểu chuyện gì đã xảy ra, thường ngày Minh Khuê là kiểu điển hình cho cụm từ ‘con nhà người ta’ sao hôm nay lại bị mắng, khiến Trịnh Lôi thường ngày điềm tĩnh lại phải quát cả chung trà thì quả là chuyện lớn rồi. Minh Khuê vừa khóc vừa dùng ngữ khí kiên quyết nói lại: “Con đã nói rồi, đời con con quyết sướng khổ con chịu. Con không muốn cứ làm con rồi mặc cho cha điều khiển.”- Chát- Trịnh Lôi tát Minh Khuê khiến cô ta ngã xuống đất, ông chỉ tay vào Minh Khuê: “Đưa con bắt hiểu này. Hôm nay lại dám cãi lời cha, nếu con kiên quyết làm theo ý mình thì ta coi như không có đứa con như con.” Minh Khuê lão đảo đứng lên, vừa khóc vừa chạy lên phòng đóng rầm cửa lại như muốn phát tiết nỗi uất ức trong lòng. Ái Linh nhìn thấy Thanh Bằng và Tuấn Khải thì chạy tới: “Anh Tuấn Khải, Chị Thanh Bằng, anh chị mau khuyên chị Minh Khuê đi, chị ấy hôm nay làm cha tức giận lắm.”- Ái Linh lo lắng nói. Tuấn Khải nhún mày: “Có chuyện gì? Chưa bao giờ anh thấy Minh Khuê dừng cảm như vậy đó.” Ái Linh nhanh chóng kể lại toàn bộ câu chuyện: “Em cũng không biết, em vừa đi ra ngoài về thì nghe cha và chị Minh Khuê cãi nhau, hình như là chị Minh Khuê không muốn làm việc ở Trịnh Thị nên cha không đồng ý.” Không muốn làm việc ở Trịnh Thị? Lần đầu tiên thấy Minh Khuê có chủ kiến, Thanh Bằng không khỏi ngạc nhiên. Thanh Bằng cũng không quan tâm, cô trước không quản chuyện của người khác, chuyện này không liên quan đến cô thì tội gì phải quản. Vốn định như vậy nhưng khi Thanh Bằng đi ngang phòng Minh Khuê thì bị tiếng khóc thút thít bên trong làm cho dừng bước, do dự một lúc nhưng vẫn gõ cửa bước vào. Thanh Bằng nhìn thấy Minh Khuê đang úp mặt xuống bàn khóc, thật yếu đuối, đây là suy nghĩ đầu tiên của Thanh Bằng, cô đến cạnh Minh Khuê ngồi xuống, dù sao thì cô gái này thường ngày cũng tốt với cô nên lần này để cô làm người tốt một lần vậy. Nghe tiếng động Minh Khuê ngước lên thấy Thanh Bằng cô không kịp nói gì thì Minh Khuê đã ôm cô rồi khóc, khoảng khắc này Thanh Bằng mới hiểu ra một chuyện là mình sai rồi, thật ngớ ngẩn khi quyết định bước vào đây, trước giờ cô chưa từng biết an ủi người khác là như thế nào vậy mà gặp phải tình huống này còn muốn làm người tốt. Sai lầm, thật sự sai lầm. Tiếng khóc của Minh Khuê ngày càng nhỏ lại, Thanh Bằng để mặc cho cô ta ôm làm gì thì làm nên bộ đồ của cô cũng bị ướt vì nước mắt của Minh Khuê. Minh Khuê buông Thanh Bằng ra, quay đầu nhìn về phía cửa sổ: “Thanh Bằng, nếu sau này em cũng bị định đoạt tương lai giống chị em sẽ nghĩ sao? Ước mơ nhưng không đạt được còn bị xem như là công cụ làm việc của gia đình em sẽ nghĩ sao?” Thanh Bằng nhìn Minh Khuê sau đó quay lưng lại nhìn về khung cảnh bên ngoài cửa sổ, tương lai của cô cũng là được định sẵn là người thừa kế Thiên Long Bang, là người lãnh đạo, là người đi trong bom đạn và bước ra từ cõi chết. Nhưng đó không phải cô bị ép buộc, từ nhỏ cô luôn coi việc này là trách nhiệm phải thi hành nên cha và mọi người chưa từng ép buộc cô làm bất cứ việc gì. Nhưng nếu có là Minh Khuê thì chắc chắn cô sẽ nói câu nói của Minh Khuê khi này. ‘đời con con quyết, sướng khổ con chịu.’ Trịnh Thanh Bằng cô chưa từng bị gò bó bởi bất cứ thứ gì. Thanh Bằng nhìn về khung cảnh phía xa xa, cô cất giọng nói trong trẻo không có cảm xúc nhưng cũng chứa vài phần tình cảm: “Cái gì nên nắm giữ thì cứ nắm cho thật chặt, muốn theo đuổi điều gì thì cứ dùng cảm mà theo đuổi, không cần bởi vì sợ hãi, tự ti hay vì gia đình ngăn cấm mà đứng mãi một chỗ.” Nói như vậy nhưng Thanh Bằng cũng hiểu nỗi lòng của Trịnh Lôi, 1 đứa con gái ra ngoài sống một cuộc sống tự lập không giống với khi ở cùng gia đình. Ông lo cho Minh Khuê, tất cả cũng vì lo lắng mà ra nhưng cuối cùng lại trở thành ràng buộc. Trí tuệ của con người trưởng thành trong tĩnh lặng, còn tính cách trưởng thành trong bão táp, Minh Khuê quen với cuộc sống thanh nhàn chưa từng hiểu qua thế giới bên ngoài là gì thì đây chính là cơ hội tốt để cô ta rèn luyện. Minh Khuê thở dài: “Chị hiểu suy nghĩ của cha, cha sợ chị gặp nguy hiểm, không cho chị theo đuổi ước mơ của mình.” Thanh Bằng nhìn Minh Khuê một lúc sau đó hỏi: “Ước mơ của chị là gì?” Minh Khuê cười nhạt: “Chị muốn trở thành người nghiên cứu chế tạo vũ khí. Định khi nghỉ hè sẽ tham gia khoá học tại FBI.” Thanh Bằng không dấu nổi sự ngạc nhiên của mình, cô không nghe lầm chứ? Một người bình thường yếu đuối như vậy mà có ước mơ không hề nhỏ bé. Nghiên cứu chế tạo vũ khí không phải là một ngành nghề bình thường nó nguy hiểm và đòi hỏi sự can đảm nhưng Minh Khuê một cô gái nhỏ lại muốn làm việc này quả thật khiến Thanh Bằng

thay đổi cách nhìn, chẳng trách Trịnh Lôi lại tức giận như vậy. “Chị thật sự muốn làm nghề này?” Minh Khuê gật đầu: “Thật ngốc đúng không, em cũng cho là sẽ không thể nào làm được đúng không.” Thanh Bằng lắc đầu: “Chị vẫn chưa hiểu nguyên tắc của thế giới này rồi. Mọi thứ trong cuộc đời đều có giá của nó. Được cái này thì phải mất cái kia, muốn nhận thì phải cho, muốn có thành công và hạnh phúc lâu bền thì phải trả giá bằng nỗ lực và cố gắng. Chị muốn theo đuổi ước mơ thì phải hy sinh sự ấm cúng của gia đình, chị muốn thành công thì phải chịu những lời bàn tán của thiên hạ, đó là cái giá.” Nếu là con chim, chiếc lá. Thì con chim phải hót, chiếc lá phải xanh, lẽ nào vay mà không có trả, sống là cho, đâu chỉ nhận riêng mình? Minh Khuê nhìn Thanh Bằng thật lâu, đứa em gái này gần đây khiến cô cảm thấy ngưỡng mộ, những lời nói của Thanh Bằng như khai sáng suy nghĩ của Minh Khuê. “Thanh Thanh, em thật sự trưởng thành rồi.” - Minh Khuê mỉm cười. Thanh Bằng mỉm cười: “Trên bước đường tương lai, nếu muốn học cách sống trưởng thành thì chị phải biết cách gánh vác trách nhiệm, gánh vác cuộc sống của chính mình, gánh vác hoài bão của bản thân, gánh vác những gánh nặng của hiện thực tàn nhẫn mà chị sắp sửa dần thân vào.” Minh Khuê vui vẻ gật đầu, hai người con gái mỉm cười nhìn nhau.

30. Chương 30 Khung Cảnh Vào Kỳ Thi

Kỳ thi cuối năm thoáng chốc cũng đã tới, vào mùa thi thì không khí hồi hộp và yên ắng lạ thường bao trùm khuôn viên trường học, ai cũng tìm ình một chỗ để biến thành ‘con mọt sách’.

Thanh Bằng tuy rằng đã học qua nhưng cũng giết thời gian bằng cách cầm cuốn sách vô vị kia lên liếc vài chữ. Cô mặc đồng phục học sinh ngồi dưới ghế đá, hai chân chéo vào nhau, những bông tuyết thấp thoáng rơi xuống điểm tô thêm dung mạo tuyệt mỹ của cô, đẹp không tả xiết.

Đài Phong từ xa đi tới đột nhiên dừng lại sau đó mỉm cười đi tới bên cạnh Thanh Bằng ngồi xuống đưa cốc café nóng cho cô.

“Em định làm mọt sách mùa đông à?” - Đài Phong mỉm cười nhìn Thanh Bằng.

Thanh Bằng nhận lấy ly café uống một ngụm sau đó nở một nụ cười đẹp đến mê hồn. Cô rất ít khi cười, nhưng khi cười lại đẹp đến khiến người ta như nghẹt thở. Giây phút Thanh Bằng nở nụ cười Đài Phong mới nghiệm ra được một chân lí.

Thì ra... hạnh phúc chính là như vậy. Nhìn cô ấy cười, lòng liền cảm thấy an yên.

Thanh Bằng tự nhiên dựa vào lòng Đài Phong, cô hít một hơi thật sâu sau đó thở ra: “Thật dễ chịu, đã rất lâu rồi không dễ chịu như vậy.”

Đài Phong ôm Thanh Bằng, dịu dàng hôn lên trán cô. Người con gái này chính là định mệnh của đời anh, đối với người khác cô băng lãnh là thế nhưng khi ở trước mặt anh cô lại không khác gì một đứa trẻ. Điều này làm Đài Phong rất vui, như vậy có nghĩa là cô đã hoàn toàn chấp nhận anh, đặt anh vào thế giới của bản thân mình. Đối với Đài Phong, Thanh Bằng là một tảng băng mà phải thật chậm rãi mới có thể cảm nhận được.

“Sao, tự tin là qua được cuộc thi không?” - Đài Phong nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

Thanh Bằng mỉm cười ngược lên nhìn Đài Phong, cô làm ra bộ dáng ta đây là nhất cao ngạo nói: “Trịnh Thanh Bằng em nói em đứng thứ hai không ai dám nói là mình đứng thứ nhất.”

Màn ‘tự luyện’ của cô khiến Đài Phong bật cười: “Anh sẽ xem là em đang tự kỷ đó.”

Thanh Bằng mỉm cười, hai người cứ như thế ngồi dưới sân trường nhìn vào những cuốn sách lý thuyết đến nhàm chán tạo nên một khung cảnh hoàn mỹ mà tuyệt vời.

Thanh Bằng và Đài Phong vốn không nói những câu như anh yêu em hay em yêu anh gì đó quá nhiều, một phần là vì cả hai đều là người không thích bộc lộ cảm xúc ra bên ngoài, thứ hai là vì hai người đã ăn ý đến mức Chân tình anh, em vốn thấu hiểu. Tâm tình em, anh vốn đã biết.

———— Phòng Thi ————

1 căn phòng có 20 học sinh mà tận 4 giám thị gác, đây phải chăng là các thầy cô quá ‘đề cao’ năng lực của học sinh rồi?

Phòng thi yên lặng đến mức có thể nghe thấy cả tiếng tim đập của học sinh, tiếng thở dài nói chung là những âm thanh bình thường bị sao lãng thì bây giờ nó lại trở thành cực kì rõ ràng mà không thể bỏ qua được trong phòng thi.

Thanh Băng làm xong bài trong thời gian nửa tiếng, cô vẫn ngồi ở đó nhìn ra ngoài cửa sổ. Thản nhiên đến khiến người khác ngạc nhiên.

Giờ thi kết thúc cũng là lúc những việc Thanh Băng mong chờ nhất sắp phải thực hành, cô đi cùng Đài Phong, Minh Khuê, Hoài Minh ra khỏi ngôi trường.

Sắp đến rồi, ngày cô phải cùng với thuộc hạ tới rừng nhiệt đới Amazon, cô nhất định phải lập một thế lực riêng. Lần này sẽ là thời điểm quan trọng.

31. Chương 31 Chuyến Phiêu Lưu Tại Rừng Nhiệt Đới Amazon (1)

Không khí ở nhà họ Trịnh tấp nập, Tuấn Khải thì túm quần áo bỏ vào vali, Minh Khuê cầm cuốn sổ ngồi sofa liệt kê những món cần đem theo, Ái Linh và Văn Vĩ đi chuẩn bị hành lí. Trịnh Thanh Băng nhìn thấy cảnh này thật sự muốn hỏi là các người đi đặc huấn hay du lịch vậy hả?

Thanh Băng ngồi trên ghế sofa cầm điện thoại, vừa nghe tiếng nói của đầu dây bên kia cô đã nói: “Đến sân tập trận, chuẩn bị theo hành lí để đi 1 tuần. Đây là cái giá.”

Thanh Băng cúp máy sau đó cùng đám Tuấn Khải đi tới chỗ hẹn với Đài Phong. Bọn họ chuẩn bị đi Brasil để đến rừng Amazon như đã định, lúc đầu chỉ có cô và Tuấn Khải đi nhưng ai ngờ Minh Khuê nói là muốn đi nghỉ mát còn Ái Linh cũng học chuyên ngành bác sĩ chung với Văn Vĩ nên muốn đi theo để phòng khi có bất trắc. Thanh Băng cũng không nói gì, thôi kệ, những công tử tiểu thư này trước giờ điều sống quá an nhàn rồi, giúp họ trải nghiệm một chút cũng không sao.

Vừa rồi Thanh Băng cũng gọi cho Dương Tử Hạo để anh ta đi cùng, sau lần đánh nhau hôm đó cô phát hiện Dương Tử Hạo rất có thiên phú về khoản phóng dao, đây cũng không hẳn là người vô dụng. Đã là người hữu dụng đương nhiên phải để cô dùng.

Vốn dĩ phương tiện đi chính là phi cơ riêng của Đài Gia nhưng lại gặp trục trặc nên Thanh Băng đã ra lệnh cho Tứ Long bảo họ thu xếp máy bay quân dụng.

Đài Phong, Hoài Minh, Văn Vĩ, Tứ Long, Thiên Ân điều đã có mặt. thấy Thanh Băng đến thì lập tức khởi hành. Chuyến bay sẽ bay liên tục 24 tiếng.

Trong máy bay, Văn Vĩ và Ái Linh ngồi một hàng ghế, Đài Phong và Thanh Băng ngồi một hàng, Minh Khuê và Tuấn Khải ngồi một hàng, Tử Hạo và Thiên Ân ngồi một hàng. Tứ Long và Hoài Minh ngồi ở phía sau. Ở bên trong nhìn ra bên ngoài chỉ thấy được một màu trắng của mây, điều này làm Minh Khuê không hề hài lòng, cô ta cứ tưởng sẽ có thể nhìn thấy mọi vật từ trên cao nhìn xuống nên có đem theo cả ống nhòm thật khiến cô ta thất vọng, lần đầu đi máy bay khiến cô ta háo hức hết cỡ nào ngờ...

Tuấn Khải quay qua nhìn Thanh Băng: “Thanh Thanh, em có thể nói một chút về rừng Amazon không?”

Thanh Băng từ từ mở mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Rừng nhiệt đới Amazon, là một khu rừng lá rộng đất ẩm ở lưu vực Amazon của Nam Mỹ. Khu vực này, được gọi là Amazonia hoặc Lưu vực Amazon bao gồm một diện tích 7 triệu km². Khu vực này nằm trong lãnh thổ của 9 quốc gia: chủ yếu là Brasil (với 60% rừng mưa) Rừng mưa Amazon chiếm hơn 50% rừng mưa còn lại của Trái Đất và bao gồm một dải rừng mưa nhiệt đới lớn nhất và phong phú nhất về loài trên thế giới.”

“Em cũng từng nghe về Amazon, nghe nói nó rất rộng lớn, có lớn bằng thành phố Giang của chúng ta không nhỉ?”- Ái Linh vốn còn ngây thơ nên nghĩ gì nói đó.

Thanh Băng bị câu nói của Ái Linh làm cho suýt nữa thì bật cười: “Rừng Amazon rộng bằng liên bang mỹ và gần bằng diện tích lãnh thổ của Australia.”

Ái Linh hít một ngụm khí lạnh, rộng như thế, nếu vào chắc chắn sẽ không có đường ra.

“Sao cậu lại gọi tôi đi, khó khăn lắm mới nghĩ hè.”- Dương Tử Hạo ngáp dài ngáp ngắn.

Thanh Băng liếc Tử Hạo: “Cậu có ý kiến?” – Ngực khí của cô như kiểu muốn nói: Thử có ý kiến thử xem, tôi sẽ cho cậu tiếp đất tự do.

Dương Tử Hạo cười trừ: “Không, Không. Tôi có ơn sẽ trả mà.”

Hoài Minh liếc Tử Hạo, lòng anh ta thăm mắng, đúng là đồ đàn ông không có dũng khí. Nhưng... anh ta lại quay qua Thanh Băng cười nịnh nọt:

“Lão đại, cậu có thể nói cho tôi biết những anh bạn kia là ai không? Từ lúc gặp đến giờ hỏi gì mấy người đó vẫn không nói.”

Thanh Băng im lặng một chút, Từ Long là trợ thủ đắc lực của cô nên danh tiếng cũng vang dội không ít, nếu nói ra thì chắc chắn sẽ bại lộ.

“Bọn họ là bạn tôi mới quen, Vân Long, Hoàng Long, Ngũ Long, Đức Long.”

~Khụ Khụ~ tiếng cười của Vân Long ngồi phía sau vang lên, Thanh băng vội quay xuống liếc anh ta nhưng anh ta vẫn không nhìn được mà ôm bụng cười. Anh ta từ thuộc hạ lại trở thành bạn của Lão đại khi nào mà không biết.

Đức Long, Hoàng Long, Ngũ Long nhìn thấy ánh mắt còn hơn muốn giết người của Thanh Băng thì lập tức giữ Vân Long lại mà dùng chân đạp vào chân anh ta khiến anh ta đau đến suýt khóc mà quên cả việc cười, quay qua nghiêng răng nghiêng lợi với ba người kia.

Trừ Thanh Băng tất cả đều không hiểu chuyện gì đã xảy ra nhưng cũng không hỏi nhiều.

“Thanh Thanh, sao em lại muốn cho đám thuộc hạ đặc huấn tại đây?”- Đài Phong nhìn Thanh Băng hỏi.

Thanh Băng mỉm cười, nói ngắn gọn cho qua loa: “Đó là nơi thích hợp.”

Thanh Băng tiếp tục nhắm mắt, thật ra lí do mà cô chọn khu vực này là vì đây là nơi đánh dấu một cột mốc quan trọng trong cuộc đời của cô. Không phải trường học hay bất kì nơi nào khác mà chính là rừng rậm Amazon, là nơi ban cho cô sức mạnh, ban cho cô ý chí sinh tồn, ban cho cô sự thần phục của toàn bộ anh em. Là nơi mà cô đã từng bán mạng để bước ra.

Bầu trời nhanh chóng tối, chiếc máy bay vẫn bay trên bầu trời. Không ai nhìn thấy, nhưng khi máy bay bay vào địa phận của Brasil thì đã lọt vào rada kiểm soát không lưu của khu vực.

Sau một đêm ngủ nghỉ cuối cùng cũng nghe âm thanh cơ trưởng thông báo máy bay chuẩn bị hạ cánh tại 1 khoảng đất rộng do Đài Phong sắp xếp từ trước, chiếc máy bay đáp xuống khiến cỏ cây của mặt đất lung lay dữ dội.

Tất cả bước xuống, nhưng anh em thuộc hạ nhanh chóng ra xe về khách sạn, còn đám Minh Khuê vì hành lí quá nhiều nên khiến mọi người đi chậm theo.

Bọn họ vừa đi ra thì nghe tiếng động phía sau liền lập tức quay lại, trừ Thanh Băng và Tứ Long thì tất cả đều tròn mắt vì ngạc nhiên. Chiếc máy bay to lớn kia đang giống như là robot mà trở thành những mảnh ghép bị một số người tháo ra và đem đi, chẳng mấy chốc khoảng đất liền trở nên trống không như chưa từng việc gì xảy ra.

“Đây, đây là...”- Ái Linh và Minh Khuê lắp bắp, bọn họ tưởng tượng nếu vừa rồi bay trên à biến thành những mảnh ghép như vậy thì chắc xương cốt của bọn họ không còn được mấy phần.

“Đi thôi.”- Thanh Băng mặc kệ sự ngạc nhiên của bọn họ cô và Tứ Long nhanh chóng bước ra bên ngoài.

Ở bên ngoài, ba chiếc Bentley màu đen đã đậu vào mép đường, đám người Tuấn Khải lại ngạc nhiên thêm một lần, không phải ngạc nhiên vì nhìn thấy xe mà ngạc nhiên vì sự chu đáo của Thanh Băng, trong khi bọn họ không ai nghĩ đến phương tiện đi lại khi đến nơi.

“Mười hai người, mỗi xe 4 người. Đài Phong, Minh Khuê, Tuấn Khải ngồi chung với tôi. Còn lại tự phân ra.”- Thanh Băng nói.

Bọn họ vừa định ai về xe đó thì một cảnh sát mặc cảnh phục chạy đến:

“Đứng lại, các anh chị là ai? Sao lại tự ý sử dụng máy bay quân đội?”- Cảnh sát nói.

Tứ Long bước lên ngăn cản anh cảnh sát tới gần Thanh Băng.

Thiên Ân bước lên ho nhẹ sau đó cười dùng tiếng Brasil nói: “Sếp à, có phải có nhầm lẫn gì không?”

“Không nhầm lẫn gì hết, rõ ràng, rõ ràng hệ thống rada đã ghi lại được hình ảnh máy bay quân dụng bay vào địa điểm Brasil, rõ ràng, rõ ràng....ủa?”- Anh cảnh sát quay qua khu vực mảnh đất thì lập tức ngơ ra, vì mảnh đất trống không, nhưng rõ ràng anh ta đã thấy sao lại.... Thật không thể tin nổi, anh ta không tin vào mắt mình liên tục lấy tay dụi mắt.

Thiên Ân mắt và miệng tràn đầy ý cười, bây giờ thì rốt cục ai cũng hiểu vì sao phải ‘phi tan’ máy bay đi. Đó là vì Thanh Băng biết khi dùng máy bay quân dụng tự ý bay qua lãnh thổ một nước khác chắc chắn sẽ rơi vào hệ thống rada của khu vực đó nên để tránh phiền phức cô đã cho người phá bỏ chiếc máy bay. Nghĩ đến đây mọi người ngay cả Đài Phong cũng hít một ngụm khí lạnh nhìn Thanh Băng, cô nhóc này còn bao nhiêu tâm tư mà bọn họ chưa nhìn thấu?.

Thiên Ân mỉm cười nhìn anh chàng cảnh sát vẫn đang không hiểu chuyện gì xảy ra mà đứng ngốc ở đó: “Sếp à, đây thực sự là hiểu lầm rồi, nếu không thấy bằng chứng hy vọng sếp đừng làm mất thời gian của thân chủ tôi.”

Anh chàng cảnh sát nhìn Thiên Ân: “Thân, thân chủ? Anh là..”

Thiên Ân đưa một tấm danh thiếp cho anh cảnh sát: “Tôi là luật sư Trần Thiên Ân.”

Anh cảnh sát há to miệng nhìn tấm danh thiếp, trời đất anh ta là động vào đại luật sư? Hôm nay ra đường quên đem theo mắt kính hay sao?

Anh cảnh sát liên tục xin lỗi sau đó gơ tay chào kiểu nhà binh rồi nhanh chóng đi khỏi.

32. Chương 32 Buổi Tối Vui Vẻ

Phần lớn con người tiến hoá trong một môi trường diễm tình giữa gia đình và công việc của mình... Họ sống ở một lãnh thổ hiền hoà nằm ngoài cái xấu và cái tốt. Họ bị chấn động thực lòng trước cảnh một người khác giết người. Nhưng cùng lúc đó chỉ cần bước ra ngoài lãnh thổ êm đềm đó là họ trở thành những tên sát nhân mà không biết tại sao

__Khách sạn Eleo__

Thanh Băng đứng trước cửa sổ tay cầm một ly rượu vang đỏ, cô đang ở tầng 14 của khách sạn Eleo- Một khách sạn lớn nhất ở Brasil.

Thanh Băng, Minh Khuê và Ái Linh chung một phòng, Ái Linh ngồi chăm chú nhìn vào Ipad còn Minh Khuê đang tắm ở bên trong.

~Cộc, Cộc~ tiếng gõ cửa bên ngoài phòng, Ái Linh bỏ Ipad xuống nhìn thoáng qua Thanh Băng cô vẫn đứng không quay lưng lại, Ái Linh ra mở cửa . Văn Vĩ đứng ở bên ngoài, cửa vừa mở anh ta cầm hai túi đồ ăn đi vào.

“Ăn chút gì đi, tí nữa mới có sức vào rừng.”- Văn Vĩ tươi cười nhìn Thanh Băng: “Chị... chị Thanh Băng, chị cũng ăn đi.”

“Ra ngoài.”- Giọng nói trong trẻo không mang chút hỗn tạp nào của Thanh Băng vang lên. Cô từ từ quay lại nhìn Văn Vĩ.

Văn Vĩ đứng đờ người ra một lúc sau đó mới hiểu, trước giờ bà chị huyền thoại của anh ta không thích trong phòng mình có mùi thức ăn. Anh ta quên mất điều này vội mỉm cười sau đó kéo tay Ái Linh đi ra ngoài nhưng trước khi đi còn quay đầu lại cười cười: “Tí nữa chị với Minh Khuê cũng xuống ăn đi.”

Sau khi Văn Vĩ đi, Thanh Bằng đi tới ghế sofa ngồi xuống nhìn vào Ipad của mình.

Trên màn hình có 48 điểm sáng, trong đó 35 điểm màu xanh lần lượt hiện tên của 35 thuộc hạ, 13 điểm màu đỏ lần lượt để tên nhóm người Thanh Bằng, Đài Phong, Tuấn Khải, Minh Khuê, Ái Linh, Văn Vĩ, Hoài Minh, Tử Hạo, Thiên Ân và Tứ Long.

Đây là thiết bị định vị mà cô đã bảo Tứ Long âm thầm gắn trên phía sau lỗ tai của bọn họ. Thiết bị này định vị rất tốt cho dù gặp nước, đây là do tổ chức mafia sản xuất để theo dõi thành viên trong tổ chức, lúc trước Henry cũng ‘có lòng’ giao cho cô một lô hàng nhưng tới giờ mới sử dụng. Thanh Bằng gắn thiết bị này trên người bọn họ không phải là để xem ai gặp nguy hiểm trong lúc vào rừng Amazon thì cứu, mà là để theo dõi xem bọn họ có đi đúng lộ trình hay không, Trịnh Thanh Bằng trước giờ không cứu những kẻ vô dụng, nếu mạnh thì sau chuyến đi này sẽ sống còn không được tích sự thì chết là lẽ thường.

Trên màn hình, những chấm sáng rải rác khắp mọi nơi nhưng nhóm 13 chấm đỏ thì có 11 chấm đang tụ họp dưới vườn hoa của khách sạn chắc là đang ăn tối còn 2 chấm còn lại là cô và Minh Khuê đang ở trên phòng.

Minh Khuê đi từ bên trong ra thấy Thanh Bằng ngồi trên sofa, rồi nhìn xung quanh không thấy Ái Linh.

“Linh nhi đâu?”

“Đi ăn. Chuẩn bị đi.”

Minh Khuê gật đầu, sau đó trang điểm nhẹ rồi cùng Thanh Bằng đi xuống.

Nhóm Tuấn Khải đang nướng thịt nướng rất vui vẻ, thấy Thanh Bằng và Minh Khuê tới thì dọn hai chỗ ngồi.

Thanh Bằng vừa ngồi xuống thì Hoài Minh đã cầm một miếng thịt nướng đi tới đưa cho Thanh Bằng: “Lão đại, ăn đi là tớ nướng đấy.”

Thanh Bằng vừa định nhận lấy thì một miếng thịt khác hiện ra trước mặt, cô quay qua nhìn Đài Phong đang dùng ánh mắt rực lửa với Hoài Minh thì bật cười.

Hoài Minh cũng rất thông minh, anh ta nhanh chóng đưa miếng thịt trong tay cho Minh Khuê và ngồi kế bên, Thanh Bằng nhận lấy thịt trong tay Đài Phong rồi ăn.

“Ngày mai vào rừng rồi, nghe nói rừng Amazon nhiều thú dữ lắm.”- Ái Linh ngồi kế Văn Vĩ vừa ăn vừa nói.

“Luật sư như tôi cũng phải vào rừng cùng mọi người cơ đấy.”- Thiên Ân cầu nhào.

Đài Phong vừa cười vừa nói: “Cậu vào chung để khi đám thú dữ giở thói du côn thì có cậu đứng ra nói lý lẽ.”

Thiên Ân cầm cục đá dưới chân ném Đài Phong: “Cậu đừng có nói vậy, tớ như vậy mà đi nói lý với thú dữ à?”

Tuấn Khải cười nói: “Ai cũng biết luật sư Thiên Ân nổi tiếng năm châu, đến cảnh sát Brasil còn phải nể vài phần thì nói chi đám thú dữ kia, không chừng khi nghe cái tên Trần Thiên Ân của cậu bọn chúng sẽ sợ đến nỗi quên cả ăn thịt người.”

Thiên Ân ngẩng cao đầu có vẻ rất đắc ý: “Chứ còn gì nữa, đại danh của bốn luật sư phải nói là đến thú cũng phải sợ”

Cả đám người Tuấn Khải bật cười đến ra nước mắt, ngay cả Thanh Bằng, Đài Phong và Tứ Long thường ngày trầm tính là thế nhưng cũng bật cười thành tiếng trước sự ‘ngây thơ’ của Thiên Ân.

Thiên Ân dường như nhận ra được mình vừa bị nói xỏ thì tức đến xanh mặt, chỉ vào Đài Phong và Tuấn Khải: “Cậu, các cậu chơi tôi? Hai tên chết bầm này.”

Thiên Ân rượt đánh Tuấn Khải và Đài Phong nhưng chẳng bắt được tên nào.

“Lại đây, đại luật sư.”- Tuấn Khải vừa chạy vừa khiêu khích

“Luật sư Thiên Ân đã bắt đầu ngang hàng với thú rồi.”- Đài Phong cũng mỉm cười khiêu khích.

Rượt thì không lại Thiên Ân bắt đầu lấy đá chọi 2 người kia.

Mọi người đều cười đến nỗi suýt rụng cả răng, ba chàng trai này tài hoa là thế, lạnh lùng là thế nhưng trước mặt những người thân thì họ lại không khác gì những đứa trẻ tinh nghịch.

Nhóm người Tứ Long nhìn nhau sau đó quay qua nhìn Thanh Băng đang cười, họ theo lão đại nhiều năm như vậy nhưng đây là lần đầu tiên thấy cô cười thoải mái đến như vậy, không phải nhếch miệng hay cười lạnh mà là nụ cười của sự vui vẻ. Có lẽ.... Thiên Long Băng thật sự đã cướp đi những ngày thơ ấu mà một đứa trẻ nên có của Thanh Băng, và cũng cảm ơn ông trời khi đã cho cô sống lại một lần nữa để hoàn thành những đoạn kí ức còn đang dang dở kia.

33. Chương 33 Chuyển Phiêu Lưu Tại Rừng Nhiệt Đới Amazon (2)

Bắt đầu đi vào rừng Amazon, trước khi chuẩn bị vào rừng Trịnh Thanh Băng đã tập hợp mọi người lại.

Một người con gái hay đúng hơn là một con nhóc con, có thân hình nhỏ bé tưởng chừng như yếu đuối, mái tóc dài của cô đã được buộc đuôi gà lên trông khá lạ và nhí nhảnh, cô mặc bộ quần áo tay dài màu đen giống với đồ đám người Đài Phong mặc còn 35 người kia mặc bộ đồ màu trắng.

Thanh Băng nhìn qua đám người trước mặt mình, cô cất giọng nói trong trẻo lại lạnh lùng, tựa hồ khiến người ta không thể chạm đến, “Bây giờ chúng ta sẽ tiến hành vào rừng Amazon, đây là khu rừng nguyên sinh rộng lớn và nguy hiểm nhất. Trong đây có hơn mười ngàn loài vật có độc tố chết người ngay cả cây cỏ cũng mang một mối nguy hiểm không thể xem thường, tôi muốn hỏi lại. Các anh giờ nếu thay đổi ý định còn kịp, một khi bước vào, thứ nhất sẽ trở thành thuộc hạ của tôi, tôi đương nhiên sẽ không bạc đãi thuộc hạ của mình thứ hai, chết không thấy xác.”

Chết không thấy xác? Bốn chữ tựa hồ nặng hơn núi nhưng Thanh Băng thật bình tĩnh nói ra như đó là lẽ thường. Đám người nhìn nhau, do dự một lúc, nếu đi vào có khả năng sẽ không ra được nhưng bọn họ sinh ra đã là kiếp thuộc hạ mà đã chấp nhận làm thuộc hạ thì điều may mắn chẳng phải tìm được một vị chủ tử xứng đáng để mình nghe lời sao? Còn ở đâu xa, Trịnh Thanh Băng đứng ngay trước mặt đây này.

Cả đám người đồng thanh đáp: “Chỉ cần là lão đại, chúng tôi chết không từ.”

Tuấn Khải, Đài Phong, Hoài Minh đều trừng lớn mắt, ai cũng thầm cười khở, người của bọn họ trước giờ đi theo bọn họ chỉ trong một thời gian ngắn đã liều sống liều chết vì một người khác, hơn nữa còn là một nữ nhân. Đây phải chăng là tài năng lãnh đạo của cô khiến người ta không thể không phục.

Thanh Băng mỉm cười, đối với sự thần phục này hầu như cô cũng không còn xa lạ gì, “Tốt, bắt đầu đi vào.”

Thanh Băng cùng đoàn người tiến vào bên trong, cô và đám Đài Phong đi một hướng khác với 35 người kia.

Ánh sáng trong rừng Amazon rất yếu, hầu như các tầng lá đã che đi 90% ánh sáng của mặt trời chiếu vào nên không gian âm u này là môi trường lý tưởng để những động vật nguy hiểm phát triển.

Tuấn Khải và Hoài Minh đi trước vén lá cây sang một bên để mở đường, anh ta không hiểu, Thanh Băng sao cứ nhất quyết muốn cùng vào đây với 35 người kia.

Trên thực tế, Thanh Băng xem đây là cơ hội để cho bản thân rèn luyện, cô không chỉ muốn mạnh, mà muốn mình phải thật mạnh. Để cho tất cả mọi người thần phục chỉ có sức mạnh mới có thể quyết định.

“A” Tiếng hét của Minh Khuê vang lên ở phía sau khiến mọi người quay lại.

Thanh Băng nhíu mày quan sát sau đó lớn tiếng nói, “Leo lên chỗ cao, mau.”

Hoài Minh dìu Minh Khuê lên đến chỗ cao nhìn xuống, mọi người ai cũng đều ngạc nhiên. Dưới chỗ đứng lúc nãy của bọn họ, 1 đàn kiến có hình dạng khá lớn so với kiến bình thường đang bò qua, chúng bò theo đàn khoảng một ngàn con, tất cả còn ngạc nhiên hơn khi thấy đám kiến đang bu lại xé xác một con châu chấu.

Thanh Băng nhìn đám kiến đó, cô khẽ nhú mào, “Kiến quân đội, chủ yếu sống theo bầy đàn, khi bị nó cắn sẽ rất đau nhưng không có độc.”

Minh Khuê đau đớn đến suýt nữa khóc thành tiếng, “Thật sự đau lắm...”

Hoài Minh dìu Minh Khuê đi tiếp, quả nhiên rừng Amazon đúng là không chỉ có cái tên, ngay cả kiến cũng có thể phát triển thành hình dáng kì lạ và lợi hại như thế, cuối cùng có bao nhiêu khó khăn đang chờ họ phía trước.

34. Chương 34 Sự Xuất Hiện Của Bộ Tộc Sống Cách Biệt Với Văn Minh

Bóng tối nhanh chóng bao phủ toàn bộ khu rừng, Thanh Băng và mọi người dừng chân tại một gốc cây lớn, đốt lửa lên, thay phiên canh gác, đầu tiên là Hoài Minh và Đài Phong.

Hoài Minh và Đài Phong dựa vào một gốc cây, nhìn đám người đang ngủ cách mình không xa.

“Phong, anh nói xem, Thanh Băng sao lại lợi hại như vậy, cái gì cũng biết, cứ như là đã từng vào khu rừng này rồi vậy.” Hoài Minh nhìn về phía Thanh Băng đang ngủ.

Đài Phong mỉm cười khinh bỉ với Hoài Minh, “Cậu không biết cái gì gọi là sách vở à?”

“Tôi đương nhiên biết, nhưng thực tiễn khác với sách vở.” Hoài Minh bào chữa.

Đài Phong mỉm cười, thật ra chính anh ta cũng có cảm nghĩ giống Hoài Minh, Thanh Băng ơi Thanh Băng, đến khi nào anh mới nhìn thấu em đây? Em thâm sâu đến mức nào? Lợi hại đến mức nào? Thân phận của em lớn đến mức nào? Rốt cuộc cực điểm của em là đâu? Đến khi nào anh mới có thể hiểu rõ.

~Xoạt xoạt

~Đài Phong và Hoài Minh lập tức cảnh giác, tiếng động này là của những bước chân. Cả hai nhìn nhau cầm những thanh sắc đã mang theo lên.

~Hú..... Hú.....~ Những âm thanh ghê rợn của chó sói kéo dài khiến những người đang ngủ đều phải tỉnh giấc.

“Là chó sói đó.” Ái Linh hoảng sợ nép vào lòng Văn Vĩ.

“Suyt!..”- Văn Vĩ ra hiệu im lặng.

“Yên tâm, chó sói sợ lửa nhất.” Tử Hạo trấn an mọi người, nhưng chính anh ta cũng không hiểu sao mà hoảng sợ.

Thanh Băng đứng lên, chó sói sợ lửa? lúc trước khi cô đi vào khu rừng này cũng từng gặp cho sói và cũng nghĩ chó sói sợ lửa nhưng... hoàn toàn không, kết quả là cô suýt chút nữa là bị xơi tái. Động vật trong khu rừng này vốn có môi trường tốt để phát triển hơn những nơi khác nên ‘chỉ số IQ’ và bản năng sinh tồn luôn cao hơn những động vật khác, những kiến thức lý thuyết trong những cuốn sách khô khan kia căn bản không thể áp dụng lên chúng.

Thanh Băng đi tới bên Đài Phong đứng kế bên anh, dù anh cũng từng nhận được sự huấn luyện của tổ chức Mafia nhưng chưa bao giờ sinh tồn trong rừng, đối với cô anh rất quan trọng nên bắt giác cô nảy sinh tâm lý bảo vệ.

Nào ngờ...

Đài Phong đứng che cô lại, “Đừng sợ, có anh ở đây.” Anh tưởng rằng do cô hoảng sợ nên muốn bảo vệ cô.

Lần đầu tiên trong đời Thanh Băng muốn cười không được muốn khóc cũng không xong mà...

“Đài Phong, không phải cậu là Bạch Lang sao, mau lên, nói tụi sói đừng tới đây.” Hoài Minh sợ đến nói lắp bắp, giọng nói run run. Anh ta cũng thuộc dạng là qua nhiều bão táp nhưng không sống nổi với bão tố trong rừng.

Đài Phong liếc Hoài Minh, “Cậu mà còn nói nhảm tôi sẽ đập chết cậu.”

~Hú....Hú... xoạt, xoạt~ Những âm thanh kinh dị kia lại lần nữa vang lên, rất dễ dàng nhận ra âm thanh ngày càng gần.

“Làm sao bây giờ.”- Thiên Ân hỏi.

“Chuẩn bị đi, gặp là giết.” Sắc mặt Thanh Băng không có cảm xúc, lời nói lãnh khốc cùng băng lãnh kia khiến tất cả mọi người hít một hơi khí lạnh. Gặp là giết? Ba chữ này không phải nhẹ nhàng gì mà cô nói ra như đó là lẽ dĩ nhiên.

Bọn họ không biết, loài sói vốn có thể đánh hơi rất rõ hướng hồ đây lại là loài phát triển cao. Cho dù chạy đi đâu cũng không thể thoát, cách duy nhất là...Gặp là giết.

~Gruuu~ từ trong đám cỏ một con sói màu đen to lớn lao ra hướng về phía Tuấn Khải, sau đó 4 con sói màu đen khác như phát hiện ra con mồi hoàn hảo lao nhanh về phía đám người.

Thanh Băng tung cước đá vào bụng của con sói khiến nó văng ra xa nhưng lại vì đau đớn mà càng tức giận hơn, nhắm về phía Thanh Băng trả thù.

Đài Phong cùng Hoài Minh đánh một con trông có vẻ là lớn nhất trong đám.

Không xong rồi, đám người Văn Vĩ vừa đánh lại phải vừa bảo vệ hai cô nhóc kia nên chắc chắn không gượng được lâu.

Thanh Băng hạ được một con sói nhưng chẳng bao lâu nó lại ngồi dậy dùng sức mạnh lớn hơn lao về phía cô, không được, đánh mãi không phải là cách, Thanh Băng rút súng mà mình đã chuẩn bị.

~Pằng Pằng~ Hai phát súng vang lên, con sói kia cũng bị hạ gục, Thanh Băng tiếp tục nổ súng hạ những con còn lại, Tứ Long thấy cô dùng súng cũng rút súng ra bắn.

Những tiếng súng như xuyên thủng thời gian vang lên, từng con sói hung ác bị hạ gục.

Mọi người sau khi chấn tĩnh lại cả kinh, Thanh Băng có súng? Hơn nữa còn nhắm rất chuẩn xác... một người bình thường sao lại có súng?

~Toe....Toe....~ Từng hồi kèn vang lên, không biết là thứ gì nhưng khi những con sói nghe thấy lập tức cong đuôi bỏ chạy.

Thanh Băng nhíu chặt mày...

Đột nhiên mặt đất run lên như có động đất, cách bọn họ không xa nhưng tiếng bước chân liên tục ...

Thanh Băng nhíu miệng. Người quen tới rồi...

Từ xa, một đám người đi tới, khoảng 20 người ngồi trên đà điều và một người ngồi trên lưng voi, xem ra là chỉ huy lớn nhất.

Người đàn ông ngồi trên lưng voi cưỡi trần, toàn thân chỉ có duy nhất một bộ đồ làm bằng lá cây, nước da ngăm đen, mái tóc dài và rối, ánh mắt quét qua từng người một.

Thiên Ân thấy đây là ‘Ân nhân’ nên mỉm cười bước lên, “Xin chào.”

Ánh mắt người đàn ông dừng lại trên người Thiên Ân, nhưng không hiểu anh ta nói cái gì, “Katasarumote?”

Thiên Ân nhíu mày, không hiểu người đàn ông nói gì, thì ra đây là bộ tộc sống cách biệt với văn minh mà mình thường nghe nói.

Sau đó một đám người bước lên nhanh chóng bắt giữ toàn bộ đám người Thanh Băng, cô cũng không chống cự hay đánh trả mà ‘ngoan ngoãn’ đi theo họ.

Bọn họ đưa đám người Thanh Băng qua một con đường mòn trong rừng, đi một quãng khá xa thì ai cũng sửng sốt khi thấy một ngôi làng toàn những người ăn mặc ‘thiếu vải’, bọn người kia nhìn đám người Thanh Băng như là nhìn ‘sinh vật lạ’.

Ái Linh nhìn ngó xung quanh rồi run giọng, quay qua Thanh Băng, “Nguy rồi, đây không phải bộ tộc ăn thịt người chứ?”

Thanh Băng im lặng không trả lời.

35. Chương 35 Gặp Người Quen Cũ

“Trời ơi, sao số tôi khổ thế này, rồi đây gương mặt đẹp trai này sẽ bị xào nấu thế nào đây? Sao tôi lại chết vì bị ăn thịt chứ?” Dương Tử Hạo than trời trách đất tới nỗi khiến người khác muốn nổi điên.

Đám người Thanh Băng bị giải về rồi bị giam ở một nơi tối đen chỉ có một vài ngọn lửa lập lòe như...ma troi.

“Dương Tử Hạo, tên khốn này sao cứ than trời như đàn bà thế? Cũng chưa chắc là bị ăn thịt.” Hoài Minh liếc Tử Hạo, từ lúc vào đây không ai kêu than chỉ có mình anh chàng này than trời trách đất khiến tai của mọi người lùng bùng cả lên.

Minh Khuê rung run, giọng nói nghẹn ở cổ, “Tôi từng nghe nói có bộ tộc ăn thịt người đó.”

“Thật không? Thật đáng sợ.” Ái Linh cũng không dấu được sự sợ hãi.

“Yên tâm, bọn họ không ăn thịt người” Thanh Băng từ lúc vào nhà giam đến giờ hoàn toàn im lặng đến giờ mới lên tiếng, cô đứng dựa vào tường tuý ý chéo hai chân vào nhau.

Mọi người chưa kịp hỏi vì sao Thanh băng lại biết thì đã có tiếng động của rất nhiều tiếng bước chân từ xa đi tới.

“Nguy rồi, tới giờ ăn của bọn chúng rồi.” Tử Hạo tái mét mặt.

Người đàn ông khi nãy bước vào, nhìn từng người một trong đám người Thanh băng sao đó dùng giọng nói riêng của bộ tộc mình nói, “Các người khai mau, sao lại bước vào lãnh địa linh thiên của thần Masua?”

Chẳng ai trả lời, Tử Hạo và Đài Phong nhìn nhau, đến người thông hiểu nhiều thứ tiếng như Thiên Ân còn không biết họ đang nói gì.

Người đàn ông kia không biết điều này, ông ta cứ nghĩ là đám người này coi thường lời nói của ông ta nên rất tức giận, “Ta hỏi các người, các người là nội gián của bộ tộc Hya phải không?”

“Tộc trưởng đâu?” Lần này có giọng nói trả lời, mọi người quay về phía bức tường, Thanh Băng nhìn người đàn ông kia, cất một câu hỏi rất bình thản.

Những người còn lại điều suýt nữa té ngã, té ra cô biết tiếng của bọn họ vậy mà nãy giờ lại không thèm nói một câu bảo bọn họ thả mọi người ra.

Người đàn ông nhìn Thanh Băng nhú mày, “Cô là ai? Tìm tộc trưởng làm gì?”

“Cứ nói Trịnh Thanh Băng tới, cầm lấy.” Thanh Băng quăng trong tay một hòn đá, trên đó khắc một dòng chữ của bộ tộc, khi người đàn ông xem thì lập tức thay đổi sắc mặt từ dữ tợn thành hoảng sợ sau đó là e dè.

Chữ khắc trên hòn đá là: Hoá thân của thần Masua

“Cô là, là...” Người đàn ông không dám tin nhìn Thanh Băng.

“Đi tìm tộc trưởng đi.” Thanh Băng có vẻ như đã bắt đầu khó chịu khi phải nói đi nói lại nhiều lần.

Người đàn ông gật đầu sau đó đi ra ngoài, sau khi người đàn ông đi thì mọi người bu lại chỗ Thanh Băng, đứng xung quanh cô.

“Lão đại, chị đưa gì cho gã đó vậy?” Hoài Minh hỏi.

“Phải đó Thanh băng, sao cậu lại không nói sớm là quen biết bọn họ?” Dương Tử Hạo nói

“Thanh Thanh, sao em biết được tiếng của bộ tộc bọn họ thế?” Tuấn Khải nhú mày.

Thanh Băng đối mặt với hàng loạt câu hỏi khiến không biết trả lời cái nào trước. Cô chọn cách im lặng, nói gì đây?

Lần trước khi vào Amazon cô cũng không phải từ đầu tới cuối thuận tiện ra khỏi, cô phải đối mặt với dã thú còn có cả 999 người muốn giết chết mình. Lần đó cả người cô toàn những vết thương, tựa như người không ra người ma không ra ma, cô bị một con báo đuổi giết khiến vô tình chạy vào lãnh địa linh thiên của thần linh Masua của bộ tộc Hkla, cô ngất trước tượng thần Masua và trùng hợp vào đêm mưa gió bão tố kia Roy- tộc trưởng của bộ tộc lúc này bằng tuổi cô cùng với thần dân trong tộc đi thỉnh thần thì phát hiện cô ngất. Roy đưa cô về, chăm sóc cô rất chu đáo, anh ta nghĩ cô là hoá thân của thần linh Masua mà bọn họ tôn thờ nên tất cả người dân ở đây đều kính trọng cô. Khi Thanh Băng khỏi hẳn cũng là lúc phải rời đi, tuy Roy không muốn cô đi nhưng không cản được cô nên anh ta đã đưa cho Thanh Băng một hòn đá, cô chỉ nghe anh ta nói đó là bảo vật trấn tộc của bọn họ, rất quan trọng. Lần này vào đây, Thanh Băng định tới trả ơn bọn họ đã cứu cô nên cô đã đem theo, chỉ là... sự việc đã qua 8 năm rồi, không biết Roy còn nhớ không.

Tiếng bước chân từ xa vọng tới, chưa thấy người đã nghe một giọng nói của một người đàn ông hết sức vui vẻ: “Tiểu Sua, Tiểu Sua...”

Thanh Băng nhíu mày, người này là người đầu tiên dám gọi cô bằng cái tên khó nghe như thế, anh ta nghĩ cô là hóa thân của Masua nên từ lúc quen biết đến giờ luôn gọi cô là Tiểu Sua.

Từ ngoài cửa, xuất hiện một người đàn ông, ăn mặc cũng theo phong cách ‘thiếu vải’, mái tóc dài và rối nhưng được cái anh ta ‘có nhan sắc’ hơn người đàn ông kia.

“Tiểu Sua...” vừa thấy Thanh Băng anh ta liền nhào vào ôm, tuy rằng nhìn cô hơi lạ với tám năm trước nhưng người ai chẳng thay đổi? Thanh Băng nhíu mày, tuy rằng cô quen với thói quen tùy tiện con nít của anh chàng này nhưng mà bị ôm như thế này thật khó chịu với lại... Thanh Băng cảm nhận được phía sau có một đôi mắt cơ hồ muốn thiêu sống người khác đang nhìn về phía cô.

Roy nhìn Thanh Băng, anh ta rất vui vẻ cơ hồ sắp khóc, “Tiểu Sua, cô, sao cô nói là sẽ mau chóng quay lại rồi cục đến tám năm mới quay lại đây. Cô có biết tôi sắp trở thành hòn vọng phu rồi không?”

Hòn, hòn vọng phu? Thanh Băng dở khóc dở cười nhìn Roy, “Không biết cách dùng từ thì đừng dùng, hòn vọng phu? Anh thật chẳng tiến bộ.” Thanh Băng biết, Roy từ nhỏ đã sống cách biệt với văn minh nên tư duy chắc chắn không theo logic của người bình thường, anh ta cũng vốn không biết dùng những chữ hoa hoè lá cành nên... đôi lúc khiến cô rơi vào tình trạng kêu trời không thấu.

Roy gãi đầu, cười trừ, “Tiểu Sua, sao cô bị nhốt thế? Là tên khốn nào nhốt cô vào đây?”

Người đàn ông khi này bước lên, lấp bắp, “Tộc, tộc trưởng, Tiểu, Tiểu Sua xông vào thánh địa của thần linh Hkla chúng ta nên, nên...”

Thanh Băng nhíu mày, cô tự nhủ, nếu không phải nể tình những người của bộ tộc Hkla đã cứu cô một mạng thì với cái tên mà họ gọi cô thì đủ để cô giết bọn họ không biết bao nhiêu lần, cũng may, đám người phía sau cô không biết tiếng Hkla nếu không... Thanh danh cả đời Trịnh lão đại không phải là bị huỷ hết rồi sao?

“Cái gì mà xông vào? Cô ấy chính là hoá thân của Masua.” Roy nhíu mày.

“Dạ, dạ... Nhưng mà... sao hoá thân của thần linh nhiều người thế?” Người đàn ông khi liên tục cuối người nhìn về phía đám người phía sau Thanh Băng.

Lúc này, Roy mới nhìn về phía những người như ‘bị lãng quên kia’, “Tiểu Sua, bọn họ là ai thế?”

“Bạn tôi.” Thanh Băng trả lời.

“Bạn? Bạn là gì?” Roy hứng thú hỏi.

Thanh băng nhíu mày, cô không có hứng thú giải thích, “Là bạn.”

Roy gật đầu có vẻ hiểu rồi, anh ta quay qua người đàn ông kia, “Chuẩn bị phòng, để xem...” anh ta chỉ ngón tay vào từng người một, miệng lẩm bẩm, “3,1,5,6... công lại nhân rồi chia... là bao nhiêu nhỉ?” Roy giơ bàn tay lên lẩm bẩm tính toán.

Cảnh tượng này làm Thanh Băng suýt muốn bật cười, tuy mọi người phía sau cô không hiểu tiếng Hkla nhưng vẫn biết anh ta đang làm gì nên cũng cười khúc khích.

“Là mười hai người.” Thanh Bằng tốt bụng nhắc nhở.

“À, đúng rồi, mau chuẩn bị phòng ười hai người.” Roy quay qua người đàn ông.

Tuy người đàn ông không biết ‘mười hai’ là gì nhưng vẫn hiểu rõ là chuẩn bị ồi người một phòng, lập tức đi làm.

Đám người Tuấn Khải có thể nói là ‘không hiểu chuyện gì xảy ra’ nhưng thấy Thanh bằng không có phản ứng gì nên chắc cũng không có gì nguy hiểm họ liền đi theo sự chỉ dẫn của người đàn ông kia.

36. Chương 36 Tôi Là Trịnh Thanh Bằng

Thanh Bằng và mọi người nhanh chóng được sắp xếp một căn phòng, nói là phòng thì hơi khoá trượng vì đây cũng chỉ là những vách đá cũ kĩ, hay nói đúng hơn là một cái hang đá.

Thanh Bằng ngồi cạnh Đài Phong, Văn Vĩ ngồi cạnh Ái Linh, Tử Hạo và Hoài Minh ngồi cạnh Minh Khuê, Tứ Long và thiên Ân ngồi một bên. Tất cả dùng ánh mắt không tin nổi nhìn bữa ăn mà Roy chuẩn bị.

Trước mặt bọn họ, một tô nước nóng có vài cọng cỏ nổi ở trên và một đĩa toàn...lá cây.

“Giờ đây, lão đại hôm nay chúng ta ăn chay hả?” Hoài Minh tròn mắt nhìn Thanh Bằng.

Dương Tử Hạo chóng cảm thở dài, “Bây giờ mong bọn họ ăn thịt, chúng ta đâu phải trâu bò.”

“Tiểu thư...ăn vậy làm sao có sức” Đến ngay cả Tứ Long thường ngày nghiêm chỉnh cũng không chịu nổi mà than thở, Thanh Bằng giới thiệu bọn họ là bạn cô nên bọn họ không thể gọi cô là lão đại, lại càng không dám gọi thẳng tên cô nên đành gọi là Tiểu Thư.

Đối mặt với những lời than còn hơn sinh linh đồ thần kia Thanh Bằng cũng không kiềm được mà thở dài, “Bộ tộc Hlka trước giờ không ăn thịt, hổ chỉ ăn cỏ hoặc lá cây, mọi người chịu khó đi.”

“Tiểu Sua, xem tôi đem gì đến này.” Từ bên ngoài giọng nói của Roy đã vang lên đủ để cả bộ tộc nghe.

Tiểu Sua, Tiểu Sua? Thật khó nghe chết được.

Roy bước vào, chạy lại chỗ Thanh Bằng đưa một vật trong tay ra, là một chiếc đồng hồ màu vàng, “Cô làm rơi khi chuẩn bị rồi đi, có vẻ như rất quan trọng.”

Thanh Bằng nhíu mày, giật cái đồng hồ kia như tìm được bảo vật cô mở ra, bên trong là một bức hình, trong hình là một người phụ nữ có gương mặt hiền hậu ôm một cô bé khoảng 7 tuổi, đây là bức hình đầu tiên cũng là cuối cùng Thanh Bằng và mẹ chụp chung.

Cầm vật xưa trên tay, Thanh Bằng đắm chìm trong hồi ức cho đến khi tiếng nói của thuộc hạ của Roy gấp gáp chạy vào, “Tộc, tộc trưởng nguy rồi”

“Có chuyện gì?” Roy nhíu mày.

“Người của Hya lại tới nữa.” Tên lính nói.

Sắc mặt Roy thoáng chốc trở nên nặng nề, khi anh ta nhìn thấy sự nghi vấn trên mặt Thanh Bằng thì liền giải thích, “Hya là bộ tộc anh em của Hlka chúng tôi, cùng sinh ra trong Amazon này nhưng gần đây Hya cứ xâm chiếm Hlka, chúng tôi đã phải dọn sâu vào sơn động nhưng bọn chúng vẫn không tha.”

Thanh bằng tiếp tục dịch lại lời của Roy ọi người phía sau nghe, cô cũng thấy hơi ‘tội nghiệp’ bọn họ, từ lúc tới đây hoàn toàn là người ‘mù’ không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Người của bộ tộc Hlka trước giờ tuy rất mạnh nhưng vẫn sống rất hiền, không như Hya luôn ý mình bắt nạt người khác.

“Nếu tôi xử lý được chuyện này, nhưng lại đem lại hậu quả lớn cậu có đồng ý không?” Thanh Bằng nhìn Roy.

Roy gật đầu, nhưng nhanh chóng hỏi, “Là hậu quả lớn gì?”

“Giết hết bộ tộc Hlka.” Thanh Băng thản nhiên nhìn Roy.

Roy hoảng hồn, “Cái gì? Tiểu Súa cái này...”

“Nhân từ với kẻ thù chính là tàn ác với bản thân, cậu không giết họ bọn họ sẽ giết cậu, đây là quy luật sinh tồn.” Thanh băng cắt ngang lời Roy, ngữ khí lạnh khốc, lạnh như băng.

Cô là như thế, sống như mộ con quỷ hoặc chết như một người tốt, đây là câu nói cô luôn tôn thờ.

Roy chần chờ một lúc nhưng vẫn khẽ gật đầu, bọn họ cũng hiểu những gì Thanh Băng nói, bị chèn ép như thế quả thật không thể để người khác muốn làm gì thì làm.

Thanh Băng nhìn sang Tứ Long, Tứ Long hiểu cô muốn gì nên lập tức đi làm, Thanh băng nhìn Roy, “Tôi giúp cậu một việc cậu cứu tôi một mạng, tôi không thể ở đây nữa, chút nữa sẽ đi.”

“Tiểu Súa, cô lại phải đi sao?” Roy tiếc nuối, giọng nói buồn rười rượi.

Thanh băng gật đầu, quay qua đám người Đài Phong, “Đi thôi.”

Bọn họ cần phải ra khỏi khu rừng này, xem 35 người kia có những ai qua được cuộc khảo nghiệm.

~ Đoàn~ Tiếng nổ rền trời vang lên, khiến tất cả đều hoảng hồn, mặt đất rung liên tục tựa như đảo lộn trời đất.

Thanh Băng cũng lao đảo vài bước, cô nhíu mày, thật không ngờ Tứ Long đem theo cả thuốc nổ, cô vốn chỉ định bảo họ dùng súng thôi, làm kiểu này định cho rada theo dõi Amazon thu lại à? Không được, bọn cảnh sát kia đến thì lại thêm phiền phức không đáng có.

Thanh băng quay qua mọi người, “Đi thôi.” Con đường từ đây ra khỏi rừng rất gần, cô vẫn còn nhớ.

“Tiểu Súa, tôi đi theo cô có được không?” Roy nín áo Thanh Băng, trông anh ta như một đứa trẻ sắp bị bỏ rơi vậy.

Thanh băng nhíu mày, định từ chối thì Minh Khuê bên cạnh lên tiếng, “Thanh Thanh, xem ra anh ta không muốn chúng ta đi thì phải.”

Thanh Băng trả lời, “Anh ta muốn đi theo.”

“Cái gì?” tất cả đồng thanh kinh ngạc.

“Tộc trưởng, sao người lại...” Những thuộc hạ của bộ tộc cũng hoảng hốt.

Roy lớn tiếng cắt ngang, “Bộ tộc Hya cũng giải quyết xong rồi, chuyện trong tộc giao cho Loni quản.”

“Nhưng mà...”

“Thôi, ta quyết định rồi, đi theo thần linh, làm nhiệm vụ cao cả, cũng là giúp đỡ Hlka rồi.” Roy tỏ ra rất chắc chắn.

Hoài Minh tuy rằng không hiểu Roy nói gì nhưng cũng nhìn thấy sự chắc chắn của Roy, anh ta đi lên nói nhỏ với Thanh Băng, “Lão đại, hay cho anh ta đi cùng đi, dù sao anh ta cũng lớn lên trong rừng nên chắc chắn sẽ rất mạnh.”

Thanh Băng đương nhiên biết, nhưng mà...một người không biết gì về xã hội khó mà hoà nhập với xã hội, nhưng mà Hoài Minh nói cũng đúng, thôi kệ, từ từ rồi tính sao, cô bây giờ cần có những người mạnh mà Roy thì phù hợp, tội gì bỏ qua.

Thanh Băng gật đầu, Roy nhìn thấy liền hết sức vui mừng lập tức đi chuẩn bị, Thanh Băng và mọi người ngồi nghỉ ngơi, ai cũng đói rã rời nhưng...không ăn được.

Bọn họ tưởng rằng rừng Amazon cũng không nguy hiểm gì nhiều nhưng nào ngờ, chuyến đi này quá nguy hiểm, suýt chết bao nhiêu đó lần, lại có thể gặp được bộ tộc mà ít người biết đến quả thật là học hỏi rất nhiều điều.

Nửa tiếng sau, mọi người đi theo Thanh Băng ven theo con đường mòn ra khỏi rừng, vừa nhìn thấy thành phố Brasil sắc mặt người nào cũng như vừa được thoát tù, tràn đầy sự rạng rỡ.

“Ra khỏi rồi, cuối cùng cũng ra khỏi, lạy trời.” Tử Hạo và Tuấn Khải mừng rỡ, Văn Vĩ mỉm cười, bây giờ anh ta mới hiểu sự nguy hiểm và cực khổ của Thanh Băng khi ở trong rừng năm đó, càng thêm khâm phục cô.

“Hoài Minh, Tử Hạo, hai người đưa Minh Khuê về khách sạn chữa vết thương, những người còn lại đi theo tôi.”

Thanh băng liếc qua Roy, anh ta đứng nhìn thành phố Brasil như nhìn một hành tinh lạ, không hiểu và cũng không biết gì, bộ dạng cứ như một đứa trẻ mới lớn vậy.. Thanh băng cũng không biết phải cười hay khóc.

“Văn Vĩ, Ái Linh, giao anh ta cho hai người.” Thanh Băng nhìn Đài Phong, “Đài Phong, Thiên Ân, hai người cũng về nghỉ đi.”

Thanh Băng và Tứ long đi kiểm tra những người qua ải, 35 người, có 16 người qua ải, những người còn lại đều bị thú dữ ăn, hoặc trúng độc nằm chờ chết trong rừng, Thanh Băng đứng giữa những người giỏi nhất trong số những người giỏi kia, cô cố tình di tản đám người Đài Phong đi hết chỉ vì phải nói ra bí mật này.

“Các cậu biết Thiên Long chứ?” Giọng nói trong trẻo, lạnh lùng, không mang chút cảm xúc.

Đám thuộc hạ nhìn nhau rồi gật đầu, thấy thế Thanh băng tiếp tục hỏi, “Các cậu biết gì về nó?”

1 người đàn ông bước lên nói, “Là một bang phái lớn và mạnh của thế giới ngầm, Bang phái do Trịnh Gia làm chủ, lão đại là....là...” Lúc này anh ta như phát hiện ra một đại bí mật, những người khác cũng được khai thông, trừng lớn mắt nhìn Thanh Băng.

Thanh Băng hài lòng gật đầu, “Tôi chính là Trịnh Thanh Băng.”

Gương mặt của 16 người đàn ông như bị xẹt keo, cứng đến nỗi không nhúc nhích, một lúc sao bọn họ mới dần bình tĩnh lại lắp bắp trong miệng, “Trịnh, Trịnh lão đại...”

Đứng trước bọn họ đây sao? Cô gái nhỏ bé 17 tuổi này, là Băng Long mà mọi người xưng tụng, là huyền thoại của thế giới ngầm? Thật không ngờ, quá sức tưởng tượng rồi...

“Các cậu đã qua ải, từ giờ chính thức là thuộc hạ của tôi, anh em của Thiên Long.” Thanh Băng lớn tiếng tuyên bố.

16 người thoáng chốc như không còn mệt mỏi, anh em của Thiên Long Bang? Bọn họ có tu mười kiếp cũng chưa chắc được vinh dự này, chỉ qua một cuộc khảo nghiệm đã có thể trở thành người của một thế lực mạnh nhất, thuộc hạ của một lão đại tài giỏi, đây là thật hay là mơ?.

16 thuộc hạ đồng thanh nói lớn, “Chúng tôi quyết trung thành với Thiên Long, trung thành với Lão Đại.”

Thanh Băng gật đầu, cô mỉm cười nhạt, trò chơi... bắt đầu rồi, Trần Lâm, Trịnh Thanh băng trở lại rồi.

37. Chương 37 Cuộc Sống Bình Thường

Bóng tối bao phủ, tại một căn biệt thự được sắp xếp theo lối kiến trúc Châu Âu nguy nga và quý phái, bóng dáng những thuộc hạ của Thiên Long đã xếp thành hàng canh gác căn biệt thự này.

Từ lúc trở về, Thanh Băng không về khách sạn, cũng không liên lạc với đám người Đài Phong, cô và Tứ Long đến ngôi biệt thự mà Tứ Long đã chuẩn bị trước.

Trong căn phòng, Thanh Băng tay cầm ly rượu vang đỏ đứng trước cửa sổ, tạo nên một khung cảnh mộng ảo, đáng vẻ băng lãnh cùng uy nghiêm của cô tựa hồ có thể tranh nhau soi sáng với ánh trăng ngoài kia.

Trên người Thanh băng cũng có một số vết thương do bị gai cửa vào khi ở trong rừng nhưng cô không hề lên tiếng kêu la, đối với một số người khi bị đau do gai cửa chắc chắn sẽ hoảng sợ và đau đớn, nhưng đối với Trịnh Thanh Băng cô những vết thương này vốn chẳng đáng là gì.

“Tình hình Trần Gia thế nào?” Giọng nói băng lãnh nhưng cũng rất nguy nghiêm của Thanh băng vang lên.

Đức Long cung kính trả lời, “Lão đại, thời gian vừa rồi bên Trần Gia khá yên lặng nhưng....chúng tôi vừa mới nhận được tình báo khẩn cấp từ Thiên Long, trong đó nói...nói..” Đức Long ngập ngừng.

Sự ngập ngừng này của Đức Long khiến Thanh Băng không vui mà nhúu mày, cô từ từ quay lại đối mặt với Đức Long, giọng điệu uy nghiêm khiến người khác không thể không nghe theo, “Nói.”

Đức Long thoáng chốc hoảng hốt, sau đó dần lấy lại bình tĩnh rất nhanh, “Tình báo nói, người của Trần Gia vừa tấn công căn cứ Thiên Long, vì quá bất ngờ nên anh em trong bang không ứng chiến nổi, lô hàng dự trữ của Thiên Long đã bị Trần Gia lấy đi.”

“Cái gì?” Trịnh Thanh băng lần này đã bắt đầu có cảm xúc hơn, giọng nói của cô không còn băng lãnh mà thay vào đó là sự cả kinh hiềm có, kèm theo một sự tức giận mà không ai có thể gánh nổi.

“Lão đại, lần này Trần Lâm đã bắt đầu hành động rồi, lô vũ khí mà hần ta lấy đi có sức công phá rất lớn, nếu rơi vào tay kẻ khác thật đúng là không tưởng tượng nổi hậu quả.” Hoàng Long nhúu mày.

Thanh Băng đương nhiên biết, trong Thiên Long cô luôn cho dự trữ một lô vũ khí có sức công phá lớn và đặc biệt lợi hại để có thể phòng vệ lúc nguy cấp, chỉ là không ngờ, thông tin cơ mật này Trần Gia lại có thể biết được.

Thanh Băng chậm rãi đi tới sofa ngồi xuống , cô im lặng, sắc mặt không hề lộ ra một chút cảm xúc khiến người khác không biết cô đang tính toán điều gì.

Không gian trong phòng dần rơi vào tình trạng yên lặng đến ngạt thở, nhưng rất nhanh, thanh âm của cô lại vang lên xoá tan bầu không khí áp bức này, “Trần Lâm không phải đối thủ lợi hại nhất.”

Vân Long nhúu mày, “Lão đại, ý của người là... Trần Lâm còn có kẻ khác chống lưng?”

Thanh Băng gật đầu, thật ra suy nghĩ này của cô có từ lúc cô bị ám sát bằng thuốc nổ, tuy trong lúc đau đớn tột cùng của cái chết nhưng cô vẫn nhận diện ra, loại thuốc nổ này là loại thuốc nổ quân dụng của quân đội, Trần gia thuộc về thế giới ngầm tuyệt đối không thể có được loại thuốc nổ tối tân này, cộng thêm việc từ trước tới giờ Trần Lâm luôn luôn e dè trước Thiên Long nhưng đột nhiên lại có sự to gan đến kinh ngạc như vậy, chỉ có thể là có một thế lực không đơn giản phía sau.

“Nếu như vậy, lão đại, số vũ khí hần lấy của chúng ta là để cung cấp cho thế lực phía sau mà người nói.” Ngũ Long nói.

Thanh Băng gật đầu, “Âm thầm theo dõi, xem số vũ khí đó hần sẽ vận chuyển tới đâu.”

“Dạ” Cả bốn người đồng thanh.

Ngũ Long bước lên, nói thêm, “Lão Đại, còn một việc nữa.”

“Việc gì?” Thanh băng mặt mày xoa mi tâm, thời gian không có cô, Thiên Long quả thật xảy ra quá nhiều chuyện.

“Các nguyên thủ quốc gia đang yêu cầu chúng ta vận chuyển số vũ khí như đã định cho họ, nhưng hiện giờ số hàng này cũng đã bị Trần Gia lấy đi.” Ngũ Long nói.

Thanh Băng nhúu chặt mày, vũ khí chính là bảo vật trấn quốc của các cường quốc trên thế giới, vấn đề này rất hệ trọng nên chắc chắn các lão nguyên thủ quốc gia kia không thể lơ là, Thiên Long càng không thể sơ sót, “Nhanh chóng mở cuộc họp với các nguyên thủ, tôi cần thông báo một số tình hình.”

Thân là người dẫn đầu, Thanh băng nhất định phải có một lời nói cho việc chậm trễ này.

“Da.” Ngũ Long cung kính.

Giải quyết xong tất cả mọi việc, Thanh Băng về khách sạn cũng là 10 giờ đêm, cô mệt mỏi đến thân xác lẫn tinh thần như muốn tách ra làm hai. Vốn nghĩ là giờ này tất cả điều đã ngủ, nào ngờ vừa về phòng thì chứng kiến một cảnh tượng rất ‘náo nhiệt’

Hoài Minh ngồi một góc, Văn Vĩ nằm dài lên bàn, Ái Linh ‘Giảng bài’ cho Roy nghe, Minh Khuê đang băng bó vết thương ở chân do bị kiến cắn, Đài Phong, Tuấn Khải, Thiên Ân, Tử Hạo thì vừa ăn Sanwich vừa uống cocktail vừa nói chuyện.

Thanh Băng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô trở ra nhìn lại số phòng, 126! Đây đúng là phòng của cô mà, Thanh băng nhũm mày, đã mệt mỏi định về ngủ một giấc nào ngờ....

Cô bỏ áo khoát xuống ghế sofa, đứng đó nhìn mọi việc diễn ra trong phòng cô một cách vô cùng tự nhiên, mọi người thấy cô vào chỉ nhìn một cái rồi tiếp tục hoạt động của mình.

Gì đây? Đã vào phòng cô lại còn lờ đi cô? Tức chết cô mà.

Thanh Băng gằng từng chữ một, “Các người mở party hả?”

Tử Hạo vừa ăn sandwich vừa ngược lên nói với cô, “Thanh Băng, cậu không biết đầu này giờ vui lắm, Roy không biết gì hết, Ái Linh đang dạy cho cậu ấy đọc chữ và nói tiếng của chúng ta.”

“Ah!” Thanh Băng ra bộ dáng đã hiểu sau đó nhìn Tử Hạo, “Vậy có phải là tôi về quá sớm không? Có cần tôi đi ra ngoài ọi người tự nhiên không?”

Tử Hạo vung tay, mỉm cười, “Đâu có, cậu cứ ở đây, chúng tôi ấy da.” Văn Vĩ đá mạnh chân của Tử Hạo, ý bảo không nên nói nữa.

“Cậu làm cái khỉ gì vậy? Đau chết tôi rồi...” Tử Hạo nào biết nỗi khổ của Văn Vĩ, anh ta nổi cáu.

Văn Vĩ liếc Tử Hạo sao đó cười làm hoà, “Chị...Thanh Băng, em về phòng đây, này giờ cũng mệt mỏi quá rồi.”

Văn Vĩ mau chóng rời đi, Hoài Minh thấy mắt trái giật giật đoán sắp có điềm chẳng lành nên cũng đứng lên mỉm cười, “Lão đại, cậu xem tôi đã mệt lả người rồi, về trước đây.”

“À, Thanh Thanh, à.... Anh cũng rất mệt, cũng muốn về ngủ, ngủ ngon nha.” Tuấn Khải cũng nhanh chóng bấm nút biến.

Thiên Ân chu môi, làm bộ dạng không biết gì đến trước mặt Thanh băng, “Thanh Băng, cô nói xem trông tôi đang hoàng như thế này, nếu Đài Phong không rủ tôi cũng không vào phòng con gái”

Thanh băng gật đầu, “Tôi hiểu anh mà.”

Một câu nói của cô khiến Thiên Ân không biết hiểu như thế nào mới đúng.

Nhìn đồng bọn lần lượt rút quân, lúc này Tử Hạo mới ý thức được là nguy hiểm đang kề cận sau lưng, đột nhiên anh ta thấy người đứng phía sau mình quá...nguy hiểm, anh ta quay lại, mở mồm cười còn khó coi hơn cả khóc, “Thanh Băng, đại mỹ nhân, à không đại nhân, tôi thật sự không cố ý, điều tại Đài Phong lôi tôi vào, tôi đi trước đây”

Vừa đi được vài bước, giọng nói của Thanh Băng lại vang lên, “Lần sau nếu muốn vui chơi cứ tự nhiên, nhưng chỉ cần nói trước một tiếng để tôi dừng về không đúng lúc.”

Tử Hạo không biết khóc hay cười vội vàng đi khỏi, Đài Phong cũng đứng dậy, đi đến trước mặt Thanh Băng, “Ăn gì chưa?”

Thanh Băng lắc đầu, “không đói, chỉ muốn ngủ thôi”

Đài Phong mỉm cười, định đi thì nhìn thấy trên tay Thanh Băng có những vết xước rất dài vì bị gai quết qua, anh nhũm mày cầm tay cô lên xem, “Lúc ở rừng?”

Thanh Băng gật đầu, không rút tay lại cũng không nói gì.

“Tại sao không nói?” Đài Phong nghiêm túc nhìn Thanh Băng.

“Chỉ là vết thương nhỏ, cần gì phải bận tâm.” Thanh Băng buông lỏng người một cách tự nhiên ngồi xuống sofa.

“Ái Linh, đi lấy hộp thuốc.” Đài Phong quay sang Ái Linh.

Hộp thuốc nhanh chóng đưa tới, Đài Phong ngồi xuống thoa thuốc lên vết thương của Thanh Băng, thoa thuốc vừa cẩn thận, “Lần sau, bị thương không được giấu.”

“Biết rồi.”

“Không được bỏ ăn, chút nữa phải kiểm gì đó mà ăn vào rồi mới ngủ.”

“Biết rồi.”

“Không được về trễ như hôm nay, đúng 9 giờ phải có mặt ở nhà.”

“Biết rồi.” Giọng Thanh Băng kéo dài ra, cô mỉm cười nhìn Đài Phong, “Anh càng lúc càng giống ông cụ non, cái gì cũng nói nhiều như vậy.”

Đài Phong rõ nhẹ lên đầu cô, “Còn không phải tại em? Nếu em biết tự lo mình thì anh cần gì phải nói nhiều.”

Thanh Băng tự nhiên dựa vào lòng Đài Phong, “Không lo gì nhưng chẳng phải cũng sống đến mười bảy năm rồi sao?”

Đài Phong mỉm cười ôm Thanh Băng vào lòng, cả hai đang lúc ngọt ngào thì bị những lời ‘dạy dỗ’ của Ái Linh làm cho phân tán sự chú ý.

“A- B- C, đọc đi.” Ái Linh chỉ vào bảng chữ cái.

Roy bập bẹ đọc theo, cách đọc nửa tây nửa ta của anh khiến người khác cơ hồ muốn bật cười lăn lộn.

Thanh Băng mỉm cười, hoá ra đây là cuộc sống của những người bình thường, vô lo vô nghĩ, bình yên mà không chút sóng gió, một cuộc sống cực kì bình thường.

38. Chương 38 Quyết Định Nói Ra

Lần đi thì dùng máy bay quân dụng nhưng lần về thì cả đoàn người dùng phi cơ riêng của Đài Gia cho đỡ phiền phức, Văn vị trí đó, ai cũng có chỗ ngồi của mình, người thì đeo mp3, người thì nhắm mắt dưỡng thần, có vẻ sau chuyến đi mọi người học thêm được nhiều điều, biết thêm được nhiều thứ, trưởng thành hơn và mạnh mẽ hơn nhưng cái giá để đổi lại là một cơn mệt mỏi đến tận tâm hồn, có vẻ như ai cũng khá là đuối sức. Roy lần đầu tiên được lên máy bay cứ nhảy lung tung vì hoảng sợ, sau đó lại thích thú nhìn những đám mây còn luôn miệng hỏi ‘có khi nào cái thùng này rớt xuống không’, để tránh anh ta có những phát ngôn không may mắn Thanh Băng đã ra lệnh cho Văn Vĩ tiêm một liều thuốc ngủ cho anh ta, hiện giờ anh ta đang ngủ say nên trong khoang cũng yên lặng được một tí.

Thanh Băng nhìn ra khung cửa sổ nhỏ, một màu trắng xóa hoàn toàn không có sự trộn lẫn của những màu sắc khác, khung cảnh đơn giản nhưng khiến người ta có một cảm giác phiêu diêu và thoải mái lạ thường. Thanh Băng đang tận hưởng cảm giác bình yên hiếm có thì giọng nói trầm thấp có phần lười biếng kể bên cô vang lên.

“Nhìn gì vậy?” Đài Phong dựa vào ghế nhìn Thanh Băng.

“Phong, nếu có một ngày anh phát hiện em không đơn giản chút nào như vậy anh sẽ làm sao?” Thanh Băng nhìn Đài Phong.

Đài Phong mỉm cười vuốt đầu cô, “Từ lúc đầu anh gặp em, em vốn không hề đơn giản.”

Thanh Băng liếc Đài Phong một cái rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, “Em không đùa đâu.”

“Được rồi, được rồi.” Đài Phong kéo cô vào lòng như dỗ dành một đứa trẻ đang dỗi, “Băng nhi, có một lời trợn đời anh vẫn muốn nói với em, anh yêu em.”

Thanh Băng mỉm cười, cô chỉ cần bao nhiêu đó thôi, một lời nói của anh chỉ cần ba chữ ‘anh yêu em’ của anh, cô có thể bỏ hết tất cả muộn phiền trong lòng mình.

Tự vào ngực Đài Phong, Thanh Băng dần chìm vào giấc ngủ, một giấc ngủ thật sâu, đã một tuần nay cô chưa từng ngủ ngon như vậy.

Máy bay đáp cánh tại một mảnh đất thuộc khu bất động sản của Đài Gia, Từng người lê cái thân xác đã rã rời xuống, nhìn thấy cảnh vật quen thuộc tất cả đều cảm thấy bình yên và ấm áp.

Mọi người ai về nhà nấy nghỉ ngơi dưỡng sức lại, hai vị trưởng bối ở Trịnh gia khi thấy con mình trên người không trầy thì xốt thì như muốn lật tung cả nhà họ Trịnh lên.

Về đến nhà là tốt nhất, có người hầu kẻ hạ, không phải lo dã thú cũng không phải lo trùng độc...

Thanh Băng lên phòng, cô thả mình tự do xuống giường, so với không gian náo nhiệt dưới nhà thì cô thích không gian yên tĩnh này hơn nhưng....lại nữa, mỗi lần muốn yên tĩnh thì lại có kẻ quấy phá...

~Reng...Reng...

~Thanh Băng nhú mày cầm điện thoại lên, thì ra là Vân Long, Thanh Băng nhấn nút nghe, chưa nói gì thì Vân Long đã lên tiếng, “Lão đại, có tin tức.”

Hình như đầu dây bên kia đang mở lo lớn nên cô nghe cả giọng Đức Long truyền vào, Thanh Băng nhú mày sau đó ngồi vậy nghiêm túc hẳn lên, “Nói.”

Đức Long nhanh chóng thông báo, “Lão đại, thông tin từ Thiên Long cho hay, lô hàng mà Trần Gia lấy hiện đang chuẩn bị vận chuyển qua vùng biển Thái Bình Dương.”

“Thái Bình Dương? Nơi này không thuộc phạm vi quản lý của Trần Gia.” Thanh Băng nhú mày

“Đúng vậy, đây là địa phận của Bạch Đạo, Đài Gia thường xuyên khai thác một số đá quý tại đây.” Vân Long bước lên.

Thanh Băng nhú mày, trong lòng đột nhiên có một sự hoảng hốt, Đài Gia? Xem ra những chuyện người khác càng muốn giấu thì lại không giấu được.

“Lão đại, chúng ta nên làm gì?” Ngũ Long hỏi

Thanh Băng im lặng một lúc lâu, sau đó nói, “Tuyệt đối không thể để Trần Gia vượt qua được Thái Bình Dương, thời gian là khi nào?” Qua khỏi địa phận thái Bình Dương là Nam Cực, đến lúc đó mọi chuyện rất khó giải quyết.

“Khoảng tháng sau thưa lão đại.”

Dừng một lúc Thanh Băng nói tiếp, “Xem ra... chúng ta phải đến Đài Gia một chuyến”

Tắt máy điện thoại, cô nhìn về phía cửa sổ xa xăm ngoài kia, giấu diếm cũng không thể duy trì lâu, thôi thì thẳng thắn nói ra, hiện giờ những người bọn Tuần Khải xem như cũng có điểm để cô trọng dụng, nếu họ quyết định đi theo cô thì ngày cô phục hưng Thiên Long không còn xa nữa.

Sự thật phơi bày, mọi chuyện sẽ thế nào đây?

39. Chương 39 Huyền Thoại Của Thế Giới Ngầm

Mỗi một người luôn có một định mệnh riêng, có một số người sẽ được an bài một định mệnh giản dị nhưng ấm cúng, lại có một số người sẽ phải đi theo một lối kiếm sắc bén đầy sức mạnh nhưng lại lạnh lẽo.

Cứ như thế, ai cũng có cuộc đời của mình....

Tại một căn biệt thự lớn và lộng lẫy, một ông lão khoảng 60 tuổi, ngồi trên xe lăn, nói chuyện điện thoại, không biết đầu dây bên kia nói gì nhưng chỉ nghe ông lão có vẻ rất thận trọng trong lời nói:

“Vâng, đương nhiên, đây là vinh hạnh của Đài Gia.”

“....”

“Không, không hề khách sáo, được một nhân vật tầm cỡ đến thăm, chúng tôi cũng rất vui mừng.”

“....”

“Được, hy vọng có thể sớm được diện kiến một nhân vật trong huyền thoại, xin chào.”

Đài Phong ngồi tại một ghế sofa khá gần đó, khó hiểu nhìn ông lão, “Cha, đó là ai mà khiến cha e dè như vậy?”

Ông lão này chính là Đài Lạc- Chủ tịch tập đoàn Đài Thị tầm cỡ thế giới, một nhân vật có thể nói là tầm cỡ nhưng hôm nay lại trong có vẻ rất thận trọng

và dùng giọng điệu không dám mạo phạm đối với nhân vật vừa nói chuyện trong điện thoại này, thì chắc chắn người này không hề tầm thường.

“Cha? Có sao?” – Đài Lạc làm ra vẻ không biết gì.

“Đương nhiên là có, hiếm khi thấy cha hạ giọng tới như vậy, người đó là ai?”- Đài Phong mỉm cười.

Ông lão cầm điều thuốc lên chậm rãi châm lửa, “Đài Phong, con biết Thiên Long không?”

Đài Phong im lặng một chút, cố moi thông tin trong đầu vì từ nay sau đó nhớ ra, “Lúc ở Mafia có nghe qua, hình như có quan hệ khá tốt với thiếu chủ Henry.”

Đài Lạc gật đầu, tiếp tục nói tiếp, “Hôm nay nhân vật lớn nhất Thiên Long sẽ đến đây.”

Đài Phong nhíu mày, “Họ đến đây làm gì?”

Đài Lạc lắc đầu, “Cha cũng không rõ, Thiên Long là bang phái lớn nhất thế giới ngầm, bọn họ và chúng ta vốn không cùng đường đi, cha không rõ là có chuyện gì nhưng mà cô lão đại này cũng không phải người có thể xem thường.”

Đài Phong cơ hồ suýt bật cười nhìn Đài Lạc, “Cha, gạt người à? Lão đại một bang phái lớn như thế sao có thể là con gái?”

“Phong, con không nên coi thường nhân vật này, rồi con sẽ thấy người được xưng tụng là huyền thoại của thế giới ngầm không chỉ hữu danh vô thực.” Đài Lạc mỉm cười nhìn con trai

“Vậy cô ta là ai?” Đài Phong bỗng nhiên chẳng cười nổi, không hiểu vì sao, trực giác báo cho anh biết anh sắp biết một chuyện quan trọng.

Đài Lạc hít một hơi thuốc thật sâu sau đó từ từ nhả ra, khói trắng lơ lửng trong không khí, “Băng Long của thế giới ngầm, Trịnh Thanh Băng.”

Ba chữ tượng trưng cho cái tên đẹp như thế nhưng lại làm Đài Phong như không thể kham nổi sự bất ngờ này, Trịnh Thanh Băng? Không phải, cô nhóc đó chỉ mới 17 tuổi thôi, làm sao có thể? Đúng vậy, là trùng tên mà thôi.. là trùng tên.

Đài Phong tự biện ra một lý do để mình bình tĩnh hơn, nhưng tận sâu trong cõi lòng vẫn chất chứa sự kinh ngạc.

“Phong, tại sao anh không hề thắc mắc về thân phận của em? Là không thắc mắc hay không quan tâm?”

“Phong, nếu có một ngày anh phát hiện em không hề đơn giản chút nào, như vậy anh sẽ làm sao?”

“Chuẩn bị đi, gặp là giết.”

“Dưới tay Trịnh Thanh Băng tôi, tuyệt đối không có phế vật.”

Từng câu, từ chữ cô nói trước kia lần lượt ủa về trong tâm trí Đài Phong, anh thừa nhận cô quả thật rất có khí chất của một lão đại lãnh khốc nhưng...Nếu đây là sự thật thì anh quả thật chỉ có thể dùng từ kinh ngạc đến tột độ để miêu tả trạng thái cảm xúc.

Gạt bỏ đi những trạng thái cảm xúc quá mức bùng nổ kia, Đài Phong tự nhủ, tối nay sẽ biết... tối nay anh sẽ đích thân đón tiếp vị lão đại kia.

Bầu trời mùa đông vốn dĩ rất mau tối, chỉ vài tiếng ngắn ngủi bầu trời đã bao trùm bởi một màu đen lạnh lẽo, trước cửa biệt thự Đài Gia phải nói là toàn nhân vật có gia thế khá giả, không ai khác chính là Tuấn Khải, Minh Khuê, Ái Linh, ba cô cậu của nhà họ Trịnh này khi nghe Đài Phong nói có nhân vật lớn hơn

nữa từ lâu Tuấn Khải đã nghe danh của Băng Long lão đại lạnh lùng lãnh khốc kia, vị lão đại huyền thoại mà có tên trùng với em gái mình, vừa mới nghe tin anh ta đã kéo hai đứa em gái ra xem đại nhân vật, Hoài Minh và Tử Hạo cũng không biết chuyện gì bị Tuấn Khải kéo ra đây, một lúc sau mới biết rõ mọi chuyện.

Đã có mặt đầy đủ nhưng...Đài Phong nhìn qua nhìn lại cũng không thấy hình bóng nhỏ bé kia, tâm trạng của anh cũng theo đó mà run lên, chẳng lẽ...

Không đợi Đài Phong nghĩ hết, từ đằng xa những chiếc xe Lamborghini màu đen sang trọng như những con báo nguy hiểm và vô tình, dần dần chạy đến đậu thành một hàng dài trước cửa biệt thự của Đài Gia.

Tuấn Khải tròn mắt, quả không hổ là người anh ta thần tượng, ngay cả xuất hiện cũng hoành tráng như vậy.

từ đằng xa những chiếc xe Lamborghini màu đen sang trọng như những con báo đen dần dần chạy đến đậu thành một hàng dài trước cửa biệt thự của Đài Gia.

Tuấn Khải tròn mắt, quả không hổ là người anh ta thần tượng, ngay cả xuất hiện cũng hoành tráng như vậy.

Hơn 20 người đàn ông mặc áo vest đen với gương mặt không chút cảm xúc đồng loạt bước xuống xe, nghiêm chỉnh đứng thành một hàng dài, bọn họ là tinh anh của tinh anh, là thuộc hạ của một nhân vật huyền thoại đây sao? Nếu thuộc hạ thôi đã khiến người khác cảm thấy như bị áp bức đến ngạt thở như vậy thì Băng Long, người có thể để bọn họ cung kính mà nghe lệnh sẽ bằng lãnh đến mức nào?

Một chiếc xe từ từ chạy đến, chiếc xe vừa dừng lại, Tứ Long đã bước ra, nhìn thoáng qua mọi người như chưa từng quen biết.

Hoài Minh ngạc nhiên quay qua Tuấn Khải nói nhỏ, “Mấy anh bạn của lão đại đây mà... sao lại xuất hiện ở đây?”

Đài Phong cố gắng giữ bình tĩnh hết sức có thể, anh đi đến gần chiếc xe màu đen kia, giọng nói khách sáo, “Trịnh lão đại, chào mừng ngài đến Đài Gia, cha tôi tuổi cao không tiện đi lại, xin lão đại bỏ qua, tôi sẽ thay mặt cha tiếp đón lão đại.”

Người trong xe im lặng, tựa hồ không có gì để nói hoặc là không biết nói gì hơn, bỗng nhiên ai kia cảm thấy trong tim mình có một chút cảm giác tội lỗi vì đã lừa dối người quan tâm mình, nhưng nhanh chóng lại trở về trạng thái vô cảm.

Đức Long bước tới, mở cửa xe cho đại nhân vật bên trong xuống, một đôi chân nhỏ bé nhưng rất chắc chắn tựa hồ như có thể chống đỡ mọi việc trên đời này bước xuống. Tiếp đó, điều khiển tất cả hút một ngụm khí lạnh và rơi vào trạng thái như bị sét đánh khi gương mặt xinh đẹp như thiên thần nhưng khí chất lại lạnh như ác quỷ kia xuất hiện.

“Thanh, Thanh Thanh...” Tuấn Khải không tin nổi vào mắt mình

“Sao, sao lại như vậy...” Minh Khuê và Ái Linh cũng á khẩu.

“Trời ơi...lão đại là, là...” Hoài Minh như bị chết đứng

“Thật khủng khiếp.” Tử Hạo thường ngày cà lơ phất phơ cũng không dấu nổi sự kinh ngạc.

Đài Phong tuy là cũng có sự chuẩn bị nhưng cô gái trước mặt thật sự làm anh kinh ngạc đến không thể nào kinh ngạc hơn...quả nhiên cô chính là Trịnh Thanh băng mà cha anh nói.

“Lão đại.” hai mươi thuộc hạ của Thanh Băng đồng thanh, cung kính cúi người.

Tiếng hô của những người đàn ông kia khiến đám người Tuấn Khải hoàn hồn nhưng vẫn như tượng mà đứng tại đó, không động đậy cũng không nói năng.

Đài Phong cố gắng mỉm cười, hiện giờ trước mặt nhiều người như vậy thật không tiện nói chuyện riêng, thôi thì cứ tạm để sang một bên vậy, “Trịnh lão đại, mời vào.”

Thanh Băng gật đầu, thoáng nhìn qua đám người Tuấn Khải ý bảo bọn họ ở đây chờ cô rồi cùng Đài Phong vào trong.

Trên thực tế, hiện giờ năm người bọn họ thật sự không còn sức để đi đâu nữa.

Đây, là huyền thoại của thế giới ngầm mà giới hắc đạo kính sợ sao?

Thật quá sức tưởng tượng...

40. Chương 40 Cuộc Giao Dịch Giữa Hắc Đạo Và Bạch Đạo

Tiến vào Đài Gia Thanh Bằng nhìn thấy Đài Lạc đang ngồi trên chiếc xe lăn, Thiên Ân đang đứng một bên nhìn Thanh Bằng như thể nhìn thấy người hành tinh.

Đài Lạc mỉm cười, nhìn về phía cô, “Trịnh lão đại đến thăm quả là vinh hạnh, thật ngại quá, tôi không đi lại thuận tiện.”

Thanh Bằng nhìn Đài Lạc, ông ta có gương mặt hiền hậu nhưng trên đó cũng có những dấu vết của sự khắc khổ của một người tuổi xế chiều.

Thanh Bằng vốn dĩ trước giờ rất kính trọng người lớn tuổi, giọng nói cô cũng bớt đi một vài phần băng lãnh, “Đài lão gia không cần khách sáo.”

Đài Lạc mỉm cười, “Mời ngồi.” nghe danh cô gái này đã lâu thật không ngờ quả là có khí chất của một người ngồi ở vị trí tối cao.

“Không biết hôm nay Trịnh lão đại đến đây có việc gì?”

“Chúng tôi muốn xin phép Đài lão gia một việc, sắp tới có một số việc quan trọng cần sử dụng đường biển ở khu vực vùng biển của Thái Bình Dương, tôi đến đây là mong ngài có thể cho thuộc hạ tạm thời ngừng khai thác khoáng sản ở biển đông vài ngày.” Thanh Bằng thẳng thắn nói ra điều mình muốn.

Sự hài lòng của Đài Lạc với Thanh Bằng lại tăng thêm một bậc, tuổi còn trẻ nhưng rất biết cách nói chuyện, không vòng vo, đây mới đúng là người làm việc lớn.

“Nếu Thiên Long muốn sử dụng thì đương nhiên tôi không từ chối, nhưng hiện giờ tiến trình khai thác ở Biển Đông vẫn chưa hoàn thành, không thể cắt ngang được.”

“Không sao, chúng tôi cũng không dùng vội.”

“Trịnh lão đại, tôi vẫn có một yêu cầu.” Đài Lạc nói, tuy nói rằng giúp đỡ Thiên Long là một điều vinh dự nhưng cả hai ở hai giới khác nhau, nếu hợp tác chẳng qua chỉ là lấy lợi ích làm điểm chung.

Thanh Bằng đương nhiên biết điều này, cô gật đầu im lặng chờ Đài Lạc nói tiếp.

“Hiện chúng tôi đang tập trung khai thác dầu khí ở xa bờ nếu có thể mong rằng lão đại có thể ột số thuộc hạ của tôi đi theo.”

“Không thành vấn đề.” Thanh Bằng lập tức gật đầu, sau đó nói tiếp, “Tôi cũng có một thỉnh cầu nho nhỏ, hiện nay cũng có một số việc tôi cần sự giúp đỡ của luật sư Thiên Ân, Đài lão gia có thể tạm thời giao người của mình cho tôi một thời gian?”

“Được.” Đài Lạc cười sảng khoái.

Cuộc nói chuyện diễn ra rất thuận lợi, Thanh Bằng hoàn toàn không có tâm lý theo kiểu ‘đang nói chuyện với cha chồng tương lai’ cô chỉ thêm vài phần kính trọng với Đài Lạc, trong thế giới tình yêu của cô và Đài Phong chỉ cần hai người yêu nhau, sự xuất hiện của người khác điều là đồ thừa.

Thanh Bằng vừa ra khỏi căn biệt thự, đôi mắt cô liền dừng trên một đám người đứng cách đó không xa.

Đám người Tuấn Khải hoang mang nhìn cô, nhìn không chớp mắt như đang chiêm ngưỡng một vật thể lạ.

Đài Phong và Thiên Ân cũng đi theo Thanh Bằng ra ngoài, cô chỉ lãnh đạm nói, “Lên xe.”

Không ai dám nói hai lời như thể sợ bị ‘xử bắn’...

41. Chương 41 Hắc Đạo Và Côn Đồ

Chiếc xe không đi về hướng nhà họ Trịnh, nó dừng lại ở một căn biệt thự xa hoa nhưng vô cùng vắng vẻ.

Thanh Băng xuống xe đi vào trong, những thuộc hạ của cô phân chia đứng gác xung quanh.

Bên trong căn biệt thự khá đơn giản, bài trí cũng chỉ có một cái bàn và những chiếc ghế, có lẽ Thanh Băng không thường xuyên đến đây.

“Ngồi đi.”- Thanh băng nhìn Đài Phong.

Từ đầu tới cuối cô nói gì mọi người đều làm theo, có thể là sợ cũng có thể đang chờ một lời giải thích.

“Băng nhi, nói đi, chuyện này là thế nào.” Đài Phong nhíu mày nhìn Thanh Băng.

Thanh Băng nhún vai, “Hôm nay em sẽ nói thật, tin hay không tùy mọi người.” Cô nhìn Tuấn Khải, “Em gái mọi người đã chết rồi, tôi không phải Trịnh Thanh Băng em gái các người...”

Thanh Băng kể lại tất cả mọi việc, từ lúc cô xuyên không cho đến bây giờ không sót một chi tiết.

“Không thể nào...” Ái Linh ghen ngào quay qua Văn Vĩ “Sao chị ấy lại tự tử chứ?”

“Rõ ràng Thanh Thanh rất tốt mà...” Minh Khuê cũng ghen ngào, những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống.

Thanh băng thở dài, tiếp tục nói, “Thật ra động cơ để cô ta tự tử có thể là do Yến Chi gây ra.”

“Yến Chi?” Tuấn Khải nhíu mày.

“Cô gái mà cứ đeo theo tôi đó hả?” Tử Hạo hỏi.

“Yến Chi thích cậu nhưng Thanh Băng của nhà họ Trịnh kia cũng thích cậu, cô ta đã ra lệnh cho Đại Ngọc ép cô thân thể này uống thuốc ngủ, tôi đã phát hiện vào đêm đó khi gặp Đại Ngọc ở nhà họ Trịnh sắc mặt cô ta rất lạ.” Thanh Băng giải thích.

“Anh phải giết hai con nhỏ đó.” Tuấn Khải dậm mạnh xuống bàn.

“Họ hiện giờ đang bị tôi giam ở Kịch Vãn lao, muốn chém muốn giết tới chừng đó rồi tính, tôi hy vọng chuyện này không để cho hai vị trưởng bối ở nhà biết”

Tuấn Khải, Minh Khuê và Ái Linh gật đầu.

Đau buồn thì chuyện cũng đã xảy ra, bây giờ bọn họ có một Thanh Băng mới, tuy rằng không phải đứa em gái nhút nhát của bọn họ nhưng bọn họ cũng được an ủi phần nào. Còn về chuyện không nói cho Mộc Cát và Trịnh Lôi biết bọn họ cũng hiểu, hai người này đều đã có tuổi, nếu để họ biết những chuyện này chắc chắn không kham được

Hoài Minh nhìn Thanh Băng, “Lão đại, hắc đạo và côn đồ khác gì nhau?”

“Côn đồ là những kẻ cặn bã của xã hội, hà hiếp kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, làm việc không có nguyên tắc. Nói thẳng ra bọn hắn là một đồng phế vật tạp nham. Còn hắc đạo chúng tôi làm việc cũng phải theo quy tắc, chúng tôi có tổ chức, có sản nghiệp, có những luật lệ cho riêng mình. Nếu nói côn đồ là hắc đạo thì đó là một sự sỉ nhục chúng tôi.” Thanh Băng nói.

“ Có biết vì sao Italy lại có thể khiến nhiều nước khác nhượng bộ không?”

Tất cả lắc đầu, Thanh băng nói tiếp, “Không phải vì bộ máy nhà nước của Italy mạnh mà là vì hệ thống hắc đạo nơi đây cực kì lớn, có thể nói nơi đây là bóng tối đại diện cho ánh sáng, Mafia là một ví dụ điển hình. Hắc đạo có thể giải quyết được những vấn đề mà bạch đạo không làm được trực tiếp, như loại bỏ đối thủ chính trị, buôn bán vũ khí, rửa tiền,... Với một thế giới mà pháp luật thống trị thì cậu nghĩ bạch đạo có thể làm được những việc đó sao? Không, chỉ có hắc đạo mới có thể. Hắc, bạch hai đường tuy đối nghịch lẫn nhau nhưng cũng có liên quan chặt chẽ, tương tác lẫn nhau. Không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn mà thôi.”

Thanh âm trong trẻo của Thanh băng tiếp tục vang lên, “Những nguyên tắc trong hắc đạo nói lên những ‘nguyên lý ngầm’ tạo nên cơ cấu chính trị, kinh tế thế giới mà ít người biết tới. Chúng ta không sống trong một thế giới ‘dân chủ, hòa bình, công bằng, bất ái’ mà chỉ sử dụng những từ ngữ đó để tự an ủi, đánh lừa bản thân. Thực chất, một vị tổng thống, một vị nguyên thủ quốc gia lên ngôi đều nhờ những bộ đồ. Diễn biến cổ phiếu và giá dầu thô chịu tác động không ít bởi thế giới ngầm.”

Tất cả điều yên lặng lắng nghe từng câu từng chữ cô nói, bọn họ không biết thì ra hắc đạo và bạch đạo lại còn có một mối quan hệ tương tác ngầm với nhau.

“Vậy thì Băng nhi, tại sao em lại muốn dùng đường thủy ở Biển Đông?” Đài Phong hỏi.

“Có một số vũ khí em dự trữ trong Thiên Long bị đánh cắp, đây là những vũ khí đặc biệt có sức công phá rất mạnh, tuyệt đối không thể để rơi vào tay người khác, em nhất định phải mau chóng lấy lại.”

“Thanh Thanh, vậy có nguy hiểm không?” Tuấn Khải hỏi.

Thanh Băng gật đầu, nói không nguy hiểm là giả, Trần gia cũng là thế lực không thể xem thường.

“anh có thể đi không?”

“Đúng vậy, chị cũng muốn đi.”

“Em cũng muốn đi, em là bác sĩ có thể dự phòng.” Ái Linh nói.

Thanh Băng ngạc nhiên, cô đã nói cô không phải em gái bọn họ vậy mà bọn họ vẫn sống chết cùng cô? Phải chăng đây chính là tình thân?.

Thanh Băng gật đầu, “Nhưng trước tiên mọi người phải rèn luyện thêm, Hoài Minh và Tử Hạo các cậu đi đến Mafia luyện tập kỹ năng của mình.”

“Mafia?” Cả hai trờ mắt, có mơ bọn họ cũng không nghĩ tới.

Thanh Băng gật đầu, “Dưới tay thiếu chủ Henry là những tình anh hiểm thấy, các anh phải cố gắng học hỏi.” Thanh Băng tiếp tục quay qua Tuấn Khải, “Tuấn Khải, Minh Khuê, hai người đến Thiên Long đi, ở đó có những loại vũ khí tối tân nhất thế giới có thể thuận lợi cho việc nghiên cứu.” Nếu FBI là những vũ khí ngoài ánh sáng còn có chút ‘tình người’ thì Thiên Long chỉ tập trung những loại vũ khí mà ở bạch đạo bị xem là hàng cấm.

“Ái Linh, Văn Vĩ cả hai người chú ý tên Roy.”

Thiên Ân bước lên, “Mới nãy cô nói có việc cần tôi giúp, là việc gì.”

Thanh Băng gật đầu nhìn Thiên Ân, “Sắp tới nguyên thủ quốc gia các nước sẽ mở cuộc họp về một vài vấn đề liên quan đến chuyện này, tôi hy vọng anh có thể đứng ra nói chuyện.”

“Nguyên thủ quốc gia? Gồm những nước nào.”

“Chủ yếu ở khu vực châu Á, không cần áp lực, thật ra cũng chỉ là mấy lão hồ ly, rất dễ đối phó.”

“Băng nhi, còn anh nữa.” Đài Phong nhìn Thanh Băng.

“Anh? Chẳng phải anh đã có nhiệm vụ rồi sao? Khu vực đó do Đài Thị quản lý, anh biết phải làm thế nào mà.”

Đài Phong mỉm cười gật đầu.

“Một tháng sau mọi người sẽ tập trung.”

“Dạ.”

Mọi người ai cũng có công việc của riêng mình, Thanh băng hài lòng gật đầu. Xem ra trận chiến này ngày càng rơi vào quỹ đạo rồi.

42. Chương 42 Sói Cô Độc

Hôm nay Thanh Băng đặc biệt có tâm trạng, cô đột nhiên muốn...đi dạo phố, nhà họ Trịnh bây giờ cũng vắng vẻ, ai nấy đều đi làm việc mình nên làm cho nên trong vòng thời gian một tháng chắc không khí sẽ rất buồn, cô muốn đi một mình nhưng Roy cứ kiên quyết đi theo, thời gian qua nhờ công sức của Ái Linh và Văn Vĩ mà Roy đã có thể nói được một số từ ngữ thông dụng, nhưng trong anh ta cứ như con nít tập nói,phát âm cực kì buồn cười.

Đi đến một con đường vắng, cô và Roy một trước một sau, Roy vừa mua được mấy que cá viên chiên nên cũng tập trung ăn mà không lái nhai nữa.

~Xoạt~ tiếng động làm Thanh Băng cảnh giác, cô có thể nhận thấy có khoảng ba người ngoài cô và Roy, Thanh Băng nhíu miệng nhìn xung quanh, những người này cũng thuộc hàng cao thủ, rất giỏi dấu hơi thở cùng tiếng bước chân.

~Đoàng~ như phát hiện được sự cảnh giác của cô, từ trong một góc khuất, ba thân ảnh phi ra hướng về phía Thanh Băng, cô nắm lấy cánh tay của Roy sau đó đẩy mạnh, khiến Roy ngã mạnh xuống đất đồng thời cũng cứu anh ta tránh một viên đạn, Thanh băng lăn vài dòng trên đất,cô đứng phía sau bức tường để tránh đạn đồng thời nhìn qua Roy, anh ta đang nấp ở một chỗ xem như là an toàn.

Bọn chúng có đem súng theo? Xem ra là muốn giết cô cho bằng được.

~Xẹt~ Đột nhiên Thanh Băng nghe thấy tiếng la lớn của ba tên sát thủ kia, cô quay đầu ra nhìn, ba tên đó đã nằm dưới đất, mi tâm mỗi tên đều có một lỗ nhỏ, máu trào ra không ngừng, chưa kịp giãy dụa đã chết, là ai? Thanh Băng nhìn xung quanh đầy cảnh giác, sau đó từ từ tiến tới ba tên kia, cô nhặt một viên đạn bắn ra từ cây súng thần bí kia, chỉ kịp nhìn kiểu dáng viên đạn, Thanh Băng đã không tin vào mắt mình, đạn của tổ chức W – tổ chức bí ẩn đã giết cha và ông cô.

Thanh Băng cảnh giác nhìn xung quanh nhưng vẫn không thấy bóng dáng ai khả nghi, rốt cục là ai? Là ai lại có thể có đạn của tổ chức W kia? Là người của bọn chúng sao? Nếu vậy sao lại bắn chết người của mình mà lại không giết cô? ...

Lúc này Roy mới đi ra, anh ta đi tới chỗ Thanh Băng, “Tiểu Sua, hình như khi nãy bên đó có người.”

Thanh Băng nắm lấy cánh tay của Roy, “Là ai? Người đó đâu? Nói mau.”

Roy bị Thanh Băng làm cho hoảng sợ, “đi rồi...”

“Sao lại không chịu để ý hả?” Thanh Băng gằng từng tiếng một.

Thanh Băng trong trạng thái đầy câu hỏi trở về nhà, vừa về tới nhà cô nhìn thấy Đài Phong đứng dựa vào xe nhìn về phía cô. Thanh Băng lại kể bên Đài Phong, cô không nói gì...

“Em sao vậy?” Đài Phong nhìn cô, anh cảm thấy cô đang có chuyện.

Thanh Băng nhìn Đài Phong, “Em vừa mới tin tức của kẻ thù giết cha nhưng lại mất dấu.”

“Kẻ thù của em là ai?”

“Em điều tra bao năm cũng không có tin tức của hắn nhưng trước khi cha mất có nói với em là do tổ chức W làm.” Thanh băng nhíu mày sao đó thở dài, “Thôi bỏ đi, anh tìm em có chuyện gì?”

“Đi dạo một vòng đi.”

Thanh Băng gật đầu, cô lên chiếc xe mui trần của Đài Phong, chiếc xe màu đen lăn bánh, từng ngọn gió nhẹ nhàng lướt trong không khí như muốn xoa dịu đi cõi lòng của con người.

Đài Phong dừng xe tại bờ biển, Thanh Băng xuống xe, hương vị gió biển thật tuyệt, gió mang theo mùi của muối không khí lại trong lành dễ chịu.

“Sao lại đưa em đến đây?” Thanh Băng nhìn Đài Phong

“Giải toả tâm trạng, đừng xem thường nơi này, mỗi lần anh gặp chuyện buồn anh thường đến nơi này, nhìn bãi biển rộng lớn kia mà tự nói với mình, hoá ra mình vẫn còn một không gian rộng lớn để chất chứa nỗi buồn.” Đài Phong nhìn về phía biển xa xa...

Thanh Bằng nhìn Đài Phong, “Anh thì có gì buồn? Bạch Lang trên thương trường, tiếng tăm lớn đến thế...”

Đài Phong bật cười, “Bạch Lang gì chứ? Anh là người thừa kế hợp pháp của Đài Thị, từ nhỏ, anh đã phải sống theo một khuôn khổ nhất định, nó rất nghiêm khắc, không có sự tự do, anh phải học tất cả những gì của thương giới, làm tất cả để bảo vệ Đài Thị... có đôi khi, anh còn nghĩ rằng, bản thân mình là một cái máy, chỉ biết làm việc, muốn chia sẻ nhưng lại không có bất kì ai đáng tin tưởng...”

Thanh Bằng nhìn Đài Phong, ánh mắt cô mang một sự thông cảm của một người cùng số phận, Thanh Bằng dựa vào xe, nhìn về phía biển rộng, “Thật ra em cũng vậy, từ nhỏ cho tới lớn, nếu không phải những đợt đặc huấn đau đớn như chết đi sống lại thì cũng phải đối mặt với những kẻ muốn giết mình, em luôn phải nghĩ mọi cách để bảo vệ Thiên Long, người ngoài nhìn vào, có lẽ em sẽ là một người không bao giờ biết đến hai chữ ‘đường cùng’ nhưng thật ra không phải, có nhiều lúc, em tựa như bất lực, và kiệt sức.” Kiệt sức, cô kiệt sức về tâm hồn lẫn sức lực.

Đài Phong nhìn Thanh Bằng, hoá ra sự lãnh khốc của cô chỉ là một bức tường để ngăn cách với tâm hồn cô, anh hiểu điều đó, thật ra cả hai người đều là người đứng đầu, đã là người đứng đầu thì phải hứng chịu rất nhiều áp lực và phải biết che dấu cảm xúc, bọn họ muốn khóc nhưng phải nhịn, muốn cười lại phải tỏ ra mình lạnh lùng, muốn đùa giỡn lại sợ mình trẻ con.

Cả hai đều là những con sói, những con sói cô độc giữa bầy đàn của mình, là những con sói không có niềm vui tuyệt đối vì chúng không có bầy đàn...

Cả hai đứng đó, nhìn về phía đại dương...

43. Chương 43 Em Không Hoàn Hảo

-Tổ chức Mafia của Italy-

4:00 AM...

~Reng...~ Tiếng chuông tập họp vang lên, trên khoảng đất tập luyện vắng vẻ thoảng chốc lại đông người đến lạ thường.

Khoảng hơn bốn mươi người đàn ông đứng sắp thành bốn hàng ngang, động tác rất đều và nhuần nhuyễn, đứng giữa đám người là một người đàn ông khoảng 30 tuổi, nghiêm nghị dùng tiếng Italy nói, “Chào buổi sáng.”

Hơn bốn mươi người đàn ông đồng thanh, “Chào buổi sáng, phó chủ.”

Người đàn ông gật đầu, “Hôm nay, chúng ta sẽ tiến hành tháo gỡ mìn, đây là loại mìn thật, có sức công phá trong phạm vi bán kính một trăm mét, các cậu phải tiến hành tháo gỡ, nếu gỡ không được, đồng nghĩa với việc bỏ mạng.”

Đám người hoang mang nhìn nhau, Hoài Minh và Tử Hạo cũng nhìn nhau, nghe đồn danh tiếng Mafia đã lâu, quả thật những trận đặc huấn mà bọn họ tham gia từ lúc đến đây tới giờ cực kì nguy hiểm, nếu không phải bọn họ cũng có chút bản lĩnh thì chắc cũng đã không còn mạng đứng ở đây rồi.

Người đàn ông cầm bản danh sách tên thành viên lên sau đó cất giọng nói thông báo, “Người đầu tiên, Phạm Mạnh Đức.”

Từ phía đầu hàng, một chàng trai cao to lực lưỡng đứng dậy, trong tư thế khá hiên ngang mà đi vào chỗ có bom.

Ở bên ngoài, mọi người hồi hộp từng phút từng giây, chỉ mới năm phút mọi người đã cả kinh vì đột nhiên có một luồng khói trắng từ chỗ có bom phát ra sau đó một tiếng nổ lớn như sấm làm rung chuyển cả mặt đất vang lên. Chỉ trong chớp nhoáng, con đường xinh đẹp đã trở thành con đường tan hoang.

Không cần nói cũng biết, anh chàng vừa rồi chắc chắn đến cả xương cốt cũng khó giữ được, sắc mặt vị phó chủ vẫn vô cảm, ông ta tiếp tục nhìn vào danh sách, sau đó lớn tiếng đọc, “Dương Tử Hạo, Hoài Minh.”

Lúc Thanh Băng cho hai người qua Mafia cũng có dặn dò Thiếu Chủ Henry phải cho bọn họ ở chung một chỗ, thế nên trong những người cùng đặc huấn....ai cũng có suy nghĩ bất chính về mối quan hệ hết sức trong sáng của bọn họ. Thật khổ.

Hai người nhìn nhau rồi đứng lên, tiến vào bên trong dưới ánh mắt theo dõi của những người phía sau, từng bước, từng bước trên con đường khắp khếnh, từng bước tiến vào bên trong...

~Tít-tít-tít~ Những âm thanh tuy nhỏ nhưng ẩn chứa mùi vị nguy hiểm vang lên khiến người nghe dựng tóc gáy, cả hai cảnh giác nhìn bốn phía cho đến khi phát hiện một trái mìn màu xanh đang nằm tại một góc nhỏ, mìn có ba ống, trong đó có hai ống là dây nguội và một ống là dây nóng cũng là ống quan trọng nhất.

Hoài Minh và Tử Hạo nhìn số thời gian trên đồng hồ đếm giờ...

Một phút? Bọn họ chỉ có một phút để quyết định sống chết của mình?

Hoài Minh và Tử Hạo cẩn thận mở từng ống ra, cho đến khi nhìn thấy một ống có hai sợi dây màu xanh, suy nghĩ một lúc rồi liều mạng mà cùng kiểm cắt cắt một trong hai sợi...

Không gian như ngừng trôi, chỉ nghe thấy hơi thở và nhịp tim đập của hai người con trai...

~tít tít tít tít tít~ đột nhiên chữ số trên màn hình giảm liên tục và sau đó dừng hẳn.

Bọn họ....thành công rồi...

Cả hai vui mừng nhìn nhau.

-Thiên Long...-

8:00 PM.

“Cái này...không phải....cái này, cũng không phải.” Minh Khuê ngồi trong một căn phòng, tập trung vào những viên đạn.

Tuấn Khải ngồi đối diện cũng đang đau đầu về phương pháp võ thuật mới, bị cô lăm bắm nên không tập trung được, “Tiểu Khuê, em đang tìm gì vậy?”

Minh Khuê hình như tập trung đến nỗi không nghe thấy Tuấn Khải hỏi, liên tục lăm nhăm những thuật ngữ chuyên dụng về vũ khí, “7.92x57mm Mauser, không phải, 9x19mm Parabellum cũng không phải, rốt cục là cái nào chứ?”

“Em tìm gì?”

“Một loại đạn dành cho súng hạng nặng, nhưng mà tìm mãi vẫn không thấy, vừa định quay người ra ngoài, mắt Minh Khuê vô tình lướt qua một vật trên bàn, sau đó như là gặp được báu vật, cô nhanh chóng cầm viên đạn nhỏ bé trên bàn, “7.62x51mm, đúng rồi...là nó rồi.” Minh Khuê vui mừng đến nhảy cẫng lên.

Tuấn Khải thật không nói nổi đứa em này của mình, vì một viên đạn mà vui đến thế? Song anh ta cũng không suy nghĩ nhiều, tập trung vào những chiêu thức vừa học được.

Thành phố Giang vào mùa đông không khí khá lạnh vì đây nằm ở vị trí cao, Thanh Băng nằm trên giường, cơ thể được bao trùm bên trong chiếc chăn ấm áp, cô ngủ say đến quên cả trời đất. Ngay cả Đài Phong đi vào ngồi bên cạnh cô lúc nào cũng không biết.

Đài Phong nhẹ nhàng vuốt tóc cô, hiếm khi anh nhìn thấy cô mệt mỏi đến ngủ say như thế, trong dáng vẻ lúc cô ngủ rất an tĩnh, hoàn toàn đối lập với cuộc sống đầy sóng gió ngoài kia.

Lúc đầu, khi anh gặp cô, anh nghĩ rằng cô thật hoàn hảo, cô hoàn hảo từng centimet, nhưng qua khoảng thời gian ở bên nhau, anh lại hiểu ra một chuyện, thật ra cô không hoàn hảo như vậy, khi ngủ, cô sẽ lăn qua lăn lại toàn bộ diện tích cái giường, thậm chí Đài Phong còn phải dùng gối chặn lại để cô không Rớt xuống đất. Cô không hề có khái niệm ăn uống đầy đủ dinh dưỡng, vì thức ăn mà cô ghét nhất là rau xanh,

mỗi lần đi ăn chung, phần cơm của cô chỉ cần có một cọng rau nhỏ thì ngay lập tức cô sẽ gọi phần khác và không đụng đến phần cơm đó.

Còn nữa, rất nhiều... Nghĩ đến đây, Đài Phong bật cười, ôn nhu nhìn gương mặt đang say ngủ kia, “Băng nhi, anh đã thấy rằng em thật hoàn hảo và thế là anh yêu em. Rồi anh lại thấy rằng em không hoàn hảo như vậy, và thế là...anh lại yêu em nhiều hơn”

Con người không ai là hoàn hảo, không gì có thể đảm bảo bạn sẽ tìm được một người giống như những gì mà bạn đã vẽ ra cho nửa kia của mình. Vì vậy khi thật sự yêu thương một ai đó...Hãy biết trân trọng khi bạn còn có thể. Hãy làm cho họ hiểu và ở bên cạnh bạn. Dù có thành công hay không, thì bạn cũng không có gì phải hối hận vì đã...dám sống và yêu hết mình...

44. Chương 44 Hơn Cả Tình Yêu

Một tháng rất nhanh đã qua đi, hôm nay đã là ngày cuối cùng của tháng mười một, tuyết cũng đã rơi nhuộm trắng hết con đường dài, ngoài đường lúc này rất vắng, chỉ nghe thấy tiếng gió lao xao.

Thanh Băng đứng tại cửa sổ sát đất trong nhà, cô nhìn tuyết rơi ở bên ngoài, Thanh Băng vốn dĩ rất sợ mùa đông và rất ghét tuyết rơi, vì cũng chính vào mùa đông năm đó, cha và ông cô đã rời bỏ cô, lúc đó một đứa bé 7 tuổi đã quỳ giữa trời tuyết suốt một ngày, tuyết phủ người cô bé, từng cơn gió lạnh cứ thổi tới...

Sau đó, mỗi năm, năm nào Thanh Băng cũng nhìn thấy tuyết rơi trong sự cô đơn, mà mùa nào thì cô không cô đơn nhỉ?.

Từ lúc đám người Tuấn Khải rời đi, nhà họ Trịnh rất vắng vẻ, hai vị trưởng bối ở nhà cũng đầu tắt mặt tối tại công ty nên Thanh Băng hầu như ở nhà một mình, Đài Phong lại không an tâm sợ cô không ăn đúng lúc không ngủ đúng giờ nên cứ đến đây như là về nhà của mình, anh làm đến nỗi quản gia và người làm không cần hỏi cô cũng mở cửa cho anh, họ thật sự xem Đài Phong là “người một nhà” rồi.

Quản gia từ bên ngoài đi vào, vui mừng nói, “Tam đại tiểu thư, đại thiếu gia và nhị tiểu thư cùng với các cô cậu đã về rồi.”

Thanh Băng mỉm cười, không nói lời nào đi nhanh ra ngoài, cô cũng không thể phủ nhận, khi nghe tin hai người kia và mọi người đã về, trong lòng cô tự nhiên lại có cảm giác đã đợi được người thân về vậy. Có lẽ...đám nhóc này đã trở nên quan trọng với cô rồi.

Thanh Băng bước xuống cầu thang, cô thấy mọi người đang xách vali vào thì mỉm cười nhưng ngay sau đó sắc mặt lại trở về trạng thái lạnh nhạt.

“Lão đại...” Hoài Minh vừa nhìn thấy Thanh Băng thì như tìm được mẹ, định nhào vào ôm thì cô né sang một bên, anh ta cũng chỉ gãi đầu rồi cười trừ, “Lão đại, chúng tôi nhớ cậu lắm.”

“Phải đó...” Minh Khuê như muốn khóc ôm Thanh Băng.

Thanh Băng mỉm cười, “Mọi người nghỉ ngơi đi.” Cô quay sang quản gia Kim, “Dì Kim, phiền dì chuẩn bị phòng cho bọn họ.”

Quản gia Kim lập tức đi làm, cả nhóm ngồi xuống sofa, người nào người nấy điều không còn nước da trắng của công tử tiểu thư nữa, mà thay vào đó là màu da khá ngăm của sự từng trải, sắc mặt cũng xanh xao và ồm ồm hơn rất nhiều, điều này đủ để Thanh Băng hiểu, chỉ trong một tháng bọn họ đã phải cực khổ thế nào.

Tử Hạo như là vừa qua thời kì hạn hán, anh ta cứ cầm lấy chai nước uống không thôi.

“Mọi người đã học hỏi được những gì?” Thanh Băng dựa vào ghế sofa, nghỉ ngơi đủ rồi, bây giờ phải ‘trả bài’ đám nhóc này thôi.

Tử Hạo ngừng uống nước, anh ta đưa tay lau miệng rồi nói, “Học được cách quý trọng mạng sống của bản thân.”

Thanh Băng tức tối chỉ muốn cầm chai nước phang thẳng vào mặt anh ta, cô nghĩ rằng, “Lúc trước anh không quý trọng nó sao?” lúc ở trong rừng là ai sợ chết đến không đứng nổi.

Tử Hạo cười làm hoà, lúc Đại Phong đi vào, Minh Khuê, Tuấn Khải và Ái Linh nhìn thấy Đại Phong liền nghi ngờ mà đồng loạt nhìn sang Thanh Băng.

Đại Phong sao lại không cần đợi mở cửa mà vào thẳng nhà như vậy? Ai đưa anh chìa khoá?

Thanh Băng dựa vào ghế nhìn về phía Roy.

Roy dùng giọng nói chưa chuẩn của mình giải thích, “Là, là anh ta bảo tôi đưa chìa khoá nhà...”

Thanh Băng nhú mày, định nói gì thì Đại Phong đã ngồi xuống bên cạnh cô từ lúc nào, “Không cần tức giận, hôm qua anh về trễ.”

“Hả? Về trễ?” tất cả đồng thanh, mắt chữ A mồm chữ O mà nhìn.

Thanh băng nhú mày nhưng cũng không thêm giải thích, Đại Phong cũng nghĩ rằng lời mình vừa nói rất bình thường, nên cũng gật đầu.

Mọi người ai cũng cứng đơ mặt, Tử Hạo và Hoài Minh thì cười nham hiểm...

Thanh Băng cũng không buồn giải thích, thật ra cô cũng không hay giải thích chuyện của mình với người khác, trước giờ chưa ai dám bảo cô giải thích về chuyện mình đã làm... Thật khổ quá, chả là hôm qua cô bị cảm nhẹ nên ngủ sớm, lúc tỉnh lại thì nghe quản gia báo Đại Phong đến rồi ngồi chăm sóc cô đến tận bốn giờ sáng mới đi.

“Các cô cậu, tôi chuẩn bị phòng rồi, mọi người nghỉ ngơi đi.” Ôi thật may mắn cho Thanh Băng, quản gia Kim xuống thật đúng lúc.

Tất cả đi lên phòng mình nghỉ ngơi, trước khi đi ai nấy đều để lại hai sắc thái trên mặt, một là hoang mang còn lại là ranh ma.

Nhìn trên bàn thấy một cuốn sách, hình như là Minh Khuê để quên lại, Thanh Băng cũng thuận tay cầm lên xem, tựa đề cuốn sách khá là hấp dẫn ‘hơn cả tình yêu.’ Tưởng là cái gì thú vị, hoá ra cũng chỉ là những loại sách trẻ con.

Thanh Băng không mấy hiểu ý nghĩa của cuốn sách, cô quay qua Đại Phong, “Hơn cả tình yêu là gì?”

Đại Phong nhìn cuốn sách rồi lại nhìn Thanh Băng mỉm cười ôm cô vào lòng, “Là em.”

Thanh băng ngơ ngác, sao đối với chuyện tình cảm cô lại chậm tiêu như vậy? nhất thời không hiểu được ẩn ý trong lời nói của Đại Phong.

45. Chương 45 Quyết Định Mạo Hiểm

Buổi sáng mùa đông không khí se lạnh nhưng rất trong lành, ánh nắng vào buổi sáng khá yếu nhưng vẫn đủ để sưởi ấm trái tim bất kì ai.

Chiếc máy bay xuyên qua những tầng mây trắng xoá kia, chỉ trong phòng nửa tiếng đã đáp cánh tại sân bay Hoà Minh của thành phố Giang, tối hôm qua cả nhóm người Thanh Băng đã lên máy bay đến Thiên Long để chuẩn bị ột chuyến đi nguy hiểm.

Bước ra từ khu vực VIP của sân bay, Thanh Băng nhìn cảnh vật xung quanh, một năm đã trôi qua nhưng vẫn không có bất kì thay đổi nào... một năm tựa hồ như mười năm vậy, cuối cùng cô cũng có thể về cội nguồn của mình, về nơi mình nên về.

Mọi người không ai nói ai, nhanh chóng dọn hành lý lên xe, thật ra không phải họ không muốn đứng ngắm cảnh mà là bốn anh chàng của tứ long ăn mặt quá...ngầu khiến cảnh vệ sân bay chú ý đề phòng bọn họ như kẻ gian vậy.

Nhanh chóng lên xe rời khỏi sân bay, chiếc xe chạy khá nhanh và lâu trên đường cao tốc sau đó dừng lại trước một khách sạn lớn, khách sạn này được thiết kế theo lối kiến trúc hiện đại, nhìn rất sang trọng. Nhìn thấy mọi người không hiểu tại sao lại đưa họ đến đây, Thanh Băng lên tiếng giải thích, “ Đây là nơi mà Thiên Long và các bang phái khác dùng để nguy trang khi thực hiện các vụ giao dịch, nơi đây thường xuyên

có các sự xuất hiện của các nhân vật lớn đứng đầu các quốc gia và cũng là một chi nhánh nhỏ của Thiên Long.”

Tất cả tiến vào bên trong, dùng thang máy riêng dành cho thành viên trong hội đồng dùng, lên thẳng tầng cao nhất.

Khác với lối kiến trúc ở những tầng thấp hơn, tầng cao nhất khá vắng vẻ, chỉ có một vài anh em của Thiên Long đứng gác không thấy khách hàng, cách bài trí cũng đơn giản, chỉ kết hợp hai màu chính là màu trắng và đen khiến không gian tầng này tinh tế lại sang trọng.

Thanh Băng bước vào một căn phòng lớn ở cuối dãy hành lang, những người phía sau cô tròn mắt, khác với trí tưởng tượng của bọn họ, căn phòng này chỉ toàn các lô vũ khí đã được phân loại, ở đây họ có thể nhìn thấy những loại vũ khí có sức công phá lớn hơn bình thường.

Trong phòng cũng còn một cái bàn dài thường dùng để hội họp, Thanh Băng ngồi xuống dãy đầu bàn, “Ngồi đi.”

Tất cả ngồi xuống, nhìn về phía bức tường trống kia, một màn hình lớn được thả xuống, Vân Long điều khiển máy tính, trên màn hình liên hiện lên bản đồ toàn bộ khu vực biển đông, những tuyến đường thủy từ quan trọng đến không quan trọng đều có thể nhìn thấy rất rõ ràng, đây là bản đồ thường dùng trong quân đội.

Hoàng Long chỉ từng điểm trên bản đồ, “Khu vực cần tránh là hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa vì đây có đông dân cư, lại là nơi hệ thống rada giám sát khá cao, theo mật báo thì khu vực mà Trần Gia di chuyển là từ đảo Hải Nam của Trung Quốc đến Đài Bắc thuộc Đài Loan, vì vậy lần này chúng ta sẽ đi tới khu vực này.”

Mọi người tập trung nhìn khu vực mà Hoàng Long chỉ trên bản đồ, Đài Phong nói, “Gần đây thời tiết không tốt nên những ngư dân trong khu vực không ra khơi, điều này cũng là một điểm mạnh nhưng...nếu chúng ta khởi hành vào thời điểm này sẽ rất nguy hiểm”

“Chúng ta không còn thời gian, chỉ có thể mạo hiểm một lần.” Đức Long nói.

“Đúng vậy, phải nhanh chóng lấy lại hàng, nếu không sẽ khó ăn nói bên phía mấy lão nguyên thủ quốc gia đó, chưa kể còn phải ăn nói với các bang phái con.”

Thanh Băng vẫn im lặng nhìn bản đồ nhưng thật ra cô cũng nghe cuộc tranh luận của mọi người nhưng lần này phải mạo hiểm đã là chuyện nhất định rồi, không thay đổi được, “Đừng nói nữa.”

Thanh Băng đi ra ngoài, Đài Phong cũng rất nhanh đã đi theo sau, cả hai một trước một sau đi đến cửa sổ Đài Phong nhìn Thanh Băng, “Em muốn mạo hiểm?”

“Đúng vậy.” Sắc mặt Thanh Băng không chút cảm xúc nhìn ra bên ngoài.

“Tại sao chứ? Những chuyện này vốn dĩ em cũng không cần tham gia, cứ để thuộc hạ làm không phải tốt hơn sao?”

“Em là người đứng đầu, không thể chuyện gì cũng trông cậy vào thuộc hạ, đây cũng không phải một việc tầm thường, em nhất định phải tham gia.”

“Tại sao em không biết quý trọng bản thân mình? Từ trước đến giờ em vẫn như vậy, bản thân bị thương cũng xem như không có chuyện gì, em thật sự không sợ mất mạng sao?”

“Trong từ điển của em không có hai từ sợ hãi, trong thế giới của em cũng không có khái niệm an toàn.”

Đài Phong nhíu mày nhìn Thanh Băng, “Vậy trong trái tim của em cũng không có cảm giác đau lòng sao?” Đài Phong bỏ đi để lại một mình cô đứng nhìn theo bóng lưng đã xa dần của anh, “Đau lòng...” Thanh băng tự lẩm nhẩm, tự nói với chính mình.

46. Chương 46 Chiến Đấu Trên Biển Đông (1)

Sáng sớm, Thanh Bằng đã tập hợp tất cả lại, trước khởi hành một chuyến đi nguy hiểm cô cũng cần cho bọn họ có được một quyết định của chính mình, dù sao thì đây cũng chỉ là những cô cậu nhóc 18 tuổi vẫn còn ngồi trên ghế nhà trường...

Thanh Bằng đứng trước mặt mọi người, “Chuyến đi này rất nguy hiểm, vì vậy mọi người hãy suy nghĩ kĩ xem có đi hay không. Tôi không muốn sau này có người nói đến hai chữ hối hận, nếu các cậu quyết định ở lại tôi vẫn sẽ tôn trọng quyết định của các cậu.”

Tất cả lưỡng lự nhìn nhau, không nói lời nào... trên thực tế bọn họ rất khó để có thể nói không.

Thanh Bằng nhìn thái độ của mọi người cũng đã biết được cậu trả lời, còn một tiếng nữa thôi là phải khởi hành, cô quay đi về hướng sân bay...

Tất cả đứng lại, nhìn theo bóng dáng cô đơn của cô...

“Lão đại, chúng ta bắt đầu ở bên nhau, vậy thì hãy ở bên nhau đến cùng” Hoài Minh nói lớn về phía Thanh Bằng.

“Đúng vậy, Thanh Thanh, anh cũng không phải kẻ sợ chết”

Tất cả mọi người đều đồng ý, Thanh Bằng quay lại nhìn từng người một, cho đến khi cô nhìn đến Đài Phong từ này giờ vẫn im lặng...

“Vậy còn anh.” Thanh Bằng nói.

Đài Phong bước từng bước đến trước mặt cô, “Em nghĩ anh sẽ để một đứa con gái không có khái niệm an toàn như em đi một mình sao? Lỡ em chết thì ai đến bặt gái cho anh?”

Giọng nói tám phần trách móc hai phần yêu chiều của anh khiến Thanh Bằng muốn bật cười nhưng lại không cười nổi, “Xui xẻo.”

“À, thì ra em cũng biết sợ những từ xui xẻo đó.”

“Anh...”

“Anh nói rồi, em là người con gái anh yêu, vì vậy nếu phải bắt anh lựa chọn thì anh sẽ bắt chấp tất cả để có thể bảo vệ em.”

Thanh Bằng mỉm cười, hoá ra đây là tình thân, tình bạn và tình yêu...

Chuyến bay tới khu vực biển đông rất nhanh đã kết thúc, lúc đến nơi đã là bốn giờ chiều... Thanh Bằng và mọi người tức tốc về khách sạn, cô vừa nhận được tin báo, đám người Trần Gia đột nhiên giả trò đi chuyển sớm hơn dự định một ngày nên làm đám người Thanh Bằng phải thay đổi kế hoạch.

Tất cả lập tức di chuyển đến nơi đã định, chiếc du thuyền rộng và dường như là dùng để chiến đấu trong quân đội đã được chuẩn bị sẵn, loại tàu này có thể không tiếng động mà áp sát được tàu đối phương. Trong quân đội Hoa Kỳ cũng chỉ có SEAL mới có thể sử dụng được loại tàu này. không gian bên trong cũng rộng rãi, có màn hình rada theo dõi, chiếc tàu bắt đầu di chuyển rời biển khơi mệnh mông, Mọi người đi tới bên thành tàu thích thú ngắm cảnh, đây quả thật giống bọn họ đang đi nghỉ mát hơn là đi mạo hiểm...

“Cá heo kìa.” Minh Khuê reo lên.

Những chú cá heo thỉnh thoảng lại ngoi lên mặt nước thở trông chúng vô cùng đáng yêu, tự do tự tại mà phóng lên mặt nước rồi lại lặn xuống, khung cảnh này quả thật quá yên bình.

Thanh Bằng mỉm cười nhìn Minh Khuê, đám nhóc này chắc là lần đầu tiên thấy cá heo nên mới phấn khích như vậy.

“Lão đại.”

Tiếng Vân Long vang lên trong khoang điều khiển, Thanh Bằng và mọi người nhanh chóng chạy vào.

Khoảng điều khiển có rất nhiều màn hình chiếu nhiều cảnh khác nhau, Thanh Bằng nhìn lên màn hình chính, con tàu của Trần Gia chỉ cách bọn họ mười sáu hải lý.

Chiếc tàu trong rada rất hoành tráng, có thể thấy đây thuộc loại tàu chiến cao cấp, một du thuyền lớn được bọn hắn trang bị khá kỹ, hoàn toàn có thể qua mặt được lực lượng tuần tra biển của các quốc gia. Bên boong tàu thỉnh thoảng lại có một tên lâu la cầm AK đi tuần tra.

Thanh Bằng nhìn trong rada, “Tăng vận tốc.”

“Dạ” Hoàng Long điều khiển tàu.

Mặt biển êm ả, bốn bề yên tĩnh xung quanh chỉ có tiếng sóng biển từng đợt vỗ vào mạn tàu làm bắn tung bọt nước, mũi tàu lặng lẽ rẽ sóng đuổi theo mục tiêu theo hướng chỉ của rada.

Thanh Bằng mở cửa khoang sau, nói chính xác thì nó không phải là một khoang mà là một căn phòng to lớn, chỉ là bên trong chỉ có từng hàng dài giá súng và trang thiết bị quân sự mà thôi. Thanh Bằng cởi bộ quần áo trên người ra lộ ra những đường cong mềm mại trắng muốt mà bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy cũng phải si mê, nhưng rất nhanh cảnh xuân đó đã được thay thế bởi một bộ quần áo lặn bó sát đáng người đẩy dạn của cô. Đột kích không thể mang nhiều vật dụng, sẽ rất cồng kềnh. Thanh Bằng chỉ chọn một khẩu FN Five – seven bọc ở hông, vai đeo một khẩu tiểu liên Heckler & Koch Mp7 có giảm thanh và ba băng đạn, thêm hai quả lựu đạn choáng, một lưỡi lê Extrema Ratio nữa là đủ.

Trang bị vừa chuẩn bị xong thì bên ngoài có tiếng Đức Long vang lên. “Lão đại, mọi thứ đã chuẩn bị xong.”

“Tôi ra liền.” Thanh Bằng vừa mở cửa đã thấy Đài Phong đang đứng, trên người anh không biết từ bao giờ đã trang bị bộ đồ lặn giống cô, Thanh Bằng nhú mày, “Không được.”

“Không được cũng phải được.” Đài Phong không do dự đáp lại.

Thanh Bằng nhìn Đài Phong, “Rất nguy hiểm đó.”

“Chính vì như vậy anh mới phải đi theo em.”

Vừa định nói gì đó thì Vân Long lại nói, “Lão đại, gần tiếp cận rồi.”

Không còn thời gian tranh cãi, Thanh Bằng đành để Đài Phong theo cô. Tàu ngầm mini dần dần được hạ xuống dòng nước lạnh lẽo, đây là loại tàu ngầm hiện đại và có lớp vỏ chống đạn tiên tiến nên tuyệt đối an toàn.

Thanh Bằng và Đài Phong đi vào bên trong khoang tàu, nói là tàu ngầm nhưng không gian bên trong lại rất rộng và sáng, Thanh Bằng nhìn Đài Phong, “Phong, anh điều khiển đi.”

Đài Phong gạt đầu ngồi vào ghế điều khiển tàu, anh gạt cần số tăng tốc con tàu về phía trước, chấm đỏ trên rada biểu thị khoảng cách giữa hai bên ngày càng thu hẹp. Bên trên mặt biển sóng lớn thật ồn ào, nhưng dưới lòng đại dương mọi thứ thật yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng vang lên tiếng tíc tíc của sóng siêu âm phản hồi lại. Cứ như thế 30 phút trôi qua tàu ngầm mini cũng tiếp cận được thuyền của Trần Lâm. Gần tiếp cận được tàu của đối phương, cả hai cho tàu của mình chạy thật chậm lại sau đó không ai nói ai cùng lặn ra bên ngoài, dòng nước lạnh lẽo, đại dương tối đen như mực chỉ có bóng dáng ai con người đang từng bước tiếp cận con thuyền to lớn kia.

Cả hai vừa đến bên thành tàu của đối phương thì tên lính của Trần Gia cũng vừa đi đến, Thanh Bằng và Đài Phong nấp bên dưới thân tàu chờ tên lính gác đi qua liền móc lên thành boong một sợi dây rồi cứ thế mà leo lên. Tất cả được làm trong yên lặng, đám người trên tàu không hề biết tử thần đang theo màn đêm đến gạt hái tính mạng của bọn chúng...

“Đức Long, anh nghe rõ không?” Thanh Bằng tháo chân vịt bên dưới ra, tay vỗ vỗ vào bộ đàm bên tai nói khẽ.

“Nghe rõ lão đại.” Bên kia đầu dây cũng vang lại giọng nói Đức Long rất rõ ràng. Tay nâng lên khẩu Mp7 Thanh Bằng cảnh giác bốn phía, trầm giọng nói. “Trên tàu này có bao nhiêu người?”

“Lão đại chờ chút, thuộc hạ đang thâm nhập vào hệ thống điện tử trên tàu. Được rồi, trên tàu có tổng cộng 9 người, ba người ở trên phòng lái, trong đó có cả Trần Lâm, 6 người còn lại chia thành ba trạm gác trên du thuyền.”

Đức Long nhanh chóng thông báo vị trí của từng người trên tàu. Thanh Băng khẽ gật đầu lạnh giọng nói. “Đã rõ”

~Xoạt xoạt~ tiếng bước chân vang lên, Thanh Băng và Đài Phong cảnh giác lui lại quan sát,

phía trước một tên cầm AK lững thững đi đến, có lẽ hẳn cho rằng giữa biển rộng như thế này thì cần gì phải cảnh giới, không phải chỉ cần có tàu đến gần thì sẽ phát hiện ra sao. Nhưng hẳn sai rồi, vừa đi qua góc khuất cổ họng của hắn đã mát lạnh, hắn muốn kêu lên nhưng lại không thể phát ra âm thanh nào. Cổ họng hắn từ khi nào đã có một lưỡi lê đâm xuyên qua, hắn ngã gục xuống bất động.

Thanh Băng vút cây dao đầy máu trong tay xuống biển, tính ra thì đây là lần đầu tiên cô giết người kể từ sau khi cô sống lại.

“Băng nhi.” Tiếng gọi khẽ của Đài Phong vang lên, Thanh Băng đến bên cạnh anh, cửa ở đây vẫn chưa khép kĩ nên cả hai có thể nhìn vào bên trong buồng lái.

Ở bên trong, Trần Lâm đang đứng trước mặt một người đàn ông, người đàn ông này không nhìn rõ mặt vì hắn ngồi quay ngược lại hướng Thanh Băng...

47. Chương 47 Chiến Đấu Trên Biển Đông (2)

“Đài Phong, anh cứ đi xử lý các tên ở ba trạm gác kia.” Thanh Băng nói nhỏ với Đài Phong

Đài Phong gật đầu, “Cẩn thận.” sau đó rời đi.

Thanh băng nói vào bộ đàm, “Vân Long, quan sát toàn bộ con tàu này, tôi nghi ngờ gã Trần Lâm đặt thuốc nổ.” Trần Lâm là một người quý kẻ đa đoan tuyệt đối không có việc sơ hở cho dù là trong hoàn cảnh an toàn tuyệt đối.

“Dạ.” Tiếng đánh máy liên tục bên phía Vân Long vang lên, “Lão đại, an toàn.”

Thanh Băng gật đầu sau đó tắt bộ đàm, tiếp tục quan sát bên trong.

Người đàn ông ngồi sofa, chân chéo vào nhau, tuy không nhìn thấy mặt hắn nhưng có thể nhận thấy hắn có một bóng lưng rất đẹp, đến khi hắn cất lời nói thì lại lộ ra thanh âm trầm thấp và ảm áp đến lạ thường, “Lâm, anh cũng rất to gan, dám âm thầm nghe lệnh cha tôi để đả kích tôi.”

Trần Lâm cuối đầu, giọng nói run run, “Thiên chủ, tôi chỉ nghe lệnh Thiên lão đại.”

“Anh, nhất định phải trả giá cho những gì anh làm, lần này tôi vâng lệnh cha đến đây để trợ giúp anh, một khi vụ này thành công cũng sẽ là ngày chết của anh.”

“Thiên chủ...” Trần Lâm quỳ một chân xuống sàn, “Lần này tôi đã thành công vận chuyển hàng chẳng lẽ không thể lấy công chuộc tội?”

“Lấy công chuộc tội?” tiếng cười lạnh của hắn khiến cả căn phòng càng chìm xuống âm độ, hắn cứ im lặng, không nói gì khiến không ai biết hắn đang nghĩ gì...

“Lão đại, bị mất liên lạc với các trạm gác rồi.” Tên thuyền phó một hồi không liên lạc được với bên ngoài vội thông báo với Trần Lâm làm hắn giật nảy mình. Bên ngoài là ba trạm gác có đến sáu người làm sao có thể mất liên lạc cùng lúc được.

Thanh băng cười lạnh, xem ra Đài Phong đã ra tay rồi, bây giờ đến lượt cô...

Thanh Băng giờ bộ đàm trong tay lên, “Tiếp cận con tàu, bảo đảm người Hoài Minh không chế các tên nhãi ở khoang sau.”

“Người, đi ra ngoài xem thử đi.” Trần Lâm chỉ tên thuyền phó nói. Tên đó dạ một tiếng cầm khẩu AK đi ra ngoài xem xét.

~Chú~ Cửa buồng vừa mở ra viên đạn đã lao thẳng đến giữa trán tên thuyền phó, thân thể hắn ngã ồm xuống boong tàu, trước khi chết thậm chí còn không biết việc gì xảy ra. Ngay tiếp sau đó là một loạt đạn bắn phá về phía buồng lái. Tiếng thủy tinh vỡ vang lên thanh thúy cùng tiếng hét thảm trong buồng lái.

Thanh Bằng thay băng đạn mới chậm rãi tiến dần đến buồng lái, Trần Lâm lập tức bắn trả, Thanh Bằng lặn dưới đất nấp sau bức tường bắn lại...

...

Hai chiếc tàu ngày càng áp sát vào nhau, rất nhanh đám người Tuấn Khải đã phóng lên con tàu này không chế những tên tép rêu phía sau khoang sau đó giải bọn chúng về tàu.

.....

Thanh Bằng không ngờ Trần Lâm lại cả gan sử dụng số vũ khí hãn lấy của Thiên Long, số vũ khí đó quá mạnh, súng trong tay cô không thể chống lại, cô bị Trần Lâm dồn đến bên thành tàu lúc nào cũng không hay...

“Con nhãi, mày cũng gan lắm.” Trần Lâm giơ súng về phía Thanh Bằng, cô hiện giờ đã đứng bên thành tàu, chỉ còn một chút nữa là có thể rơi xuống biển.

Thanh Bằng mặt không biến sắc nhìn Trần Lâm, “Dám gài bom tao, xem ra mày cũng gan không kém.”

“Cái gì...” Tay cầm súng của Trần Lâm run lên, ánh mắt không tin nổi nhìn Thanh Bằng...

“A...” Tiếng kêu thất thanh của Trần Lâm vang lên, thoáng chốc hắn đã bị Đài Phong một cước đá văng ra xa, nhưng trước khi ngã, Trần Lâm lại cố tình va phải Thanh Bằng, khiến cô mất thăng bằng mà ngã xuống biển.

“Bằng nhi” Đài Phong cả kinh hét lớn, anh chạy thật nhanh đến thành tàu kéo tay cô, Đài Phong và Thanh Bằng một người kéo còn một người lại lơ lững giữa mặt biển bao la...

~Xoạt...xoạt...~ Nghe tiếng động, Thanh Bằng quay xuống biển,... là cá mập, một đàn cá mập đang ngoi lên mặt biển như đang chờ món ăn...

“A...” Chưa kịp định thần lại cô đã nghe tiếng hét của Đài Phong, Thanh Bằng nhìn thấy phía bờ vai bên tay phải của anh có một dòng chất lỏng màu đỏ từ từ chảy xuống dọc theo cánh tay... Thanh Bằng không tin nổi nhìn Đài Phong, “Phong anh...”

“Bằng nhi, nắm chắc vào.” Nếu là bình thường, với sức lực của Đài Phong, kéo cô lên chỉ là chuyện nhỏ nhưng bây giờ anh lại bị Trần Lâm bắn lén ngay tay, muốn kéo cô lên trở nên rất khó khăn.

Thanh Bằng nhìn máu trên tay anh ngày càng chảy nhiều, đây là lần đầu tiên cô thấy sợ máu đến như vậy, cô nhìn Đài Phong gằng từng chữ, “Buông em ra, anh muốn chết hả?”

Đài Phong không nói gì, bàn tay càng dùng sức hơn..

Thanh Bằng thấy anh nhất quyết không buông, lại nhìn thấy cánh tay anh đã nhuộm lên màu đỏ của máu... Cô buông tay, Thanh Bằng buông lỏng bàn tay đang nắm lấy mình... Nhưng không, bàn tay của người kia dường như phát hiện được sự bất lực của cô, anh càng nắm chặt hơn, dùng hết sức quất, “Cái đồ ngu ngốc chết tiệt này, nắm chặt tay anh.”

Trần Lâm đứng phía sau, giơ súng về phía lưng của Đài Phong, hắn cười lạnh, “Tội bây tình thâm quá thì xuống dưới âm phủ mà tiếp tục sống chết.” Ngón tay trở của hắn từ từ bóp cô...

~Phăng~ ...

Tiếng súng xuyên qua da thịt, tiếng đạn xuyên qua không khí cùng với mùi máu tanh xuyên qua từng lớp phổi của con người vang lên...

Trần Lâm ngã gục xuống đất, cây súng trong tay cũng bị văng ra một chỗ xa, chân của hắn máu chảy không ngừng, nhưng một điều kì lạ là... hắn không thấy người bắn là ai...

Đài Phong cố gắng hết sức, bắt chấp sự đau đớn ở cánh tay kéo được Thanh băng lên, vừa kéo được cô anh không nói lời nào ngã xuống đất, Thanh Băng hoảng hốt chạy đến bên Đài Phong, “Phong...Phong, anh, sao anh lại điên tới như vậy chứ?”

“Chết tiệt, anh vẫn còn chưa mắng em em lại dám mắng anh...” Đài Phong nghiến răng từng chữ.

“Ha ha” Tiếng cười gian xảo của Trần Lâm vang lên, khiến cả hai người quay lại, Trần Lâm đang cố hết sức đi đến buồng điều khiển, “Nếu như ta chết, ta cũng phải lôi các hai người theo cùng...” Trần Lâm nhún một cái nút màu đỏ trên buồng điều khiển...

~Tít tít tít~ Tiếng kêu liên hồi vang lên, chẳng để cả hai định hình xem đó là gì thì một tiếng đoàn lớn rồi cả con tàu phát nổ, lửa rực trước biển khơi...

“Lão Đại.”

“Đài Phong”

“Thanh Thanh...”

Người bên chiếc tàu bên kia thấy cảnh nổ tung này thì cả kinh mà reo lên...

“Không thể nào.. tôi phải đi cứu lão đại.” Vân Long mất bình tĩnh đi về hướng chiếc tàu nhưng bị Tử Hạo cản lại, “Không được, lửa lớn như thế đi vào là chết.”

“Chúng tôi mặc kệ, tránh ra.” Đức Long, Hoàng Long và Ngũ Long đồng thanh lên tiếng.

“Thanh Thanh, Đài Phong...” Minh Khuê khóc nghẹn ngào...

“Chị hai, chị đừng chơi xấu như vậy chứ, bỏ em đi một lần lần này lại như vậy...” Văn Vĩ cũng rơi nước mắt

Tất cả mọi người như ngã khụy xuống nhưng rồi lại tỉnh táo lên khi nhìn thấy từ trong con tàu lửa đỏ kia, hai bóng dáng quen thuộc xuất hiện.

“Lão Đại.” Tứ Long vui mừng, lập tức dìu Thanh Băng về tàu, người cô bây giờ đã trầy xước đủ chỗ nhưng... Đài Phong còn nặng hơn cô gấp mấy lần.

“Phong, Phong, tỉnh lại đi....Phong.” Thanh Băng lay lay người Đài Phong nhưng mắt của anh vẫn nhắm nghiền...

Thanh Băng cảm thấy mặt của mình mát mát, cô đưa tay lên sờ...những giọt nước mắt không nghe theo sự điều khiển của cô mà rơi xuống, Thanh Băng nhìn người con trai đang bất tỉnh kia...hoá ra, đây chính là đau lòng, cái cảm giác mà người ta vẫn thường nói là xé nát tâm can người khác, cô biết rồi, bây giờ cô đã biết đau lòng là như thế nào rồi...

“Cho tàu chạy nhanh lên. Mau!” Thanh Băng gồng từng chữ.

Khi này lúc những tiếng tít tít vang lên Đài Phong đã nắm tay cô chạy ra khỏi tàu nhưng không kịp, vừa chạy gần tới cửa tàu thì bom nổ, trước khi anh ngã xuống đã dùng chút sức lực còn sót lại để đẩy cô ra khỏi nơi nguy hiểm, còn bản thân thì lại nặng hơn cô...

Thanh Băng ngồi dưới đất, ôm Đài Phong vào lòng, thật chắc, Cô thật sợ, sợ cái cảm giác mất người thân năm nào lại ủa về, sợ người cô yêu rời xa cô...Thanh Băng nói thì thầm bên tai Đài Phong, “Tại sao đến lúc nguy hiểm nhất anh vẫn muốn cho em được an toàn? Anh là đồ ngốc, ai lại không lo cho bản thân...anh phải tỉnh lại, em muốn mắng anh một trận.”

48. Chương 48 Ân Huệ Được Khóc

“Mau lên..”

“Chuẩn bị máu, bệnh nhân mất máu quá nhiều.”

Những âm thanh cấp cứu liên tục vang lên, Thanh Băng ở bên ngoài cánh cửa đứng ngồi không yên...

Đài Phong đã vào bên trong hai tiếng rồi nhưng vẫn chưa có động tĩnh, có thể thấy vết thương của anh rất nặng, Phong, anh tuyệt đối không được xảy ra chuyện...

Văn Vĩ và Ái Linh thấy Thanh Băng cứ lo lắng nên đã đích thân hội chẩn với các bác sĩ ở đây và hiện đang tham gia chữa trị vết thương cho Đài Phong ở bên trong.

~Két~ Cánh cửa màu xanh từ từ mở ra, Văn Vĩ và Ái Linh cùng một vị trưởng khoa bước ra, Thanh Băng chạy đến trước mặt vị bác sĩ, “Bác sĩ, anh ấy như thế nào, nói mau.”

Vị bác sĩ trưởng bị cô lắc đến không phân biệt được trời đất, “Cô à, bình tĩnh một chút.”

“Chị hai.” Văn Vĩ bước lên nắm lấy tay Thanh Băng.

Sau khi được trả tự do, vị bác sĩ ho nhẹ một tiếng rồi nói, “Vết thương bệnh nhân mắc phải quá nặng, hơn nữa còn mất quá nhiều máu, cánh tay phải và đầu bị tổn thương nghiêm trọng e là...”

“E là cái gì?” Thanh Băng dùng giọng điệu hâm dọa, ánh mắt cô đầy sát khí nhìn chăm chăm vào vị bác sĩ kia khiến ông ta thoáng chốc run lên.

Vị bác sĩ nói tiếp lời nói còn đang dang dở kia, “E là cậu ta nếu không mất mạng cũng khó có thể tỉnh lại.”

Thế giới như đổ sập trước mặt Thanh Băng, cô nhìn bác sĩ rồi gồng từng tiếng, “Nếu không cứu được anh ấy thì ngày mai, đầu tất cả bác sĩ ở đây sẽ được treo trên tượng Nữ Thần Tự Do.”

Vị bác sĩ run lên, không dám nhìn thẳng vào mắt cô, thật ra tất cả điều đã cố gắng hết sức nhưng...

Văn Vĩ đứng kế bên cũng lên tiếng giải thích, “Chị hai, não của anh Phong bị tổn thương rất nghiêm trọng, máu trên não nhất thời không thể lưu thông đều nên anh ấy sẽ không tỉnh lại được, bộ phận phổi cũng bị va chạm mạnh gây ra tình trạng khó hô hấp, chúng em đã cố gắng hết sức nhưng...”

“Cái gì là đã cố gắng hết sức? Tôi muốn tất cả phải làm bằng mọi cách cứu anh ấy.” Thanh Băng gồng từng chữ, tất cả điều sợ hãi mà im lặng thậm chí không ai dám thở mạnh, đôi mắt Thanh Băng như vô hồn, thân thể cô kiệt sức mà dựa vào tường...

Mọi thứ im lặng đến có thể nghe thấy tiếng tim đập...

Một không gian yên ắng đến nghẹt thở...

Qua một lúc lâu, Thanh Băng dường như đã lấy lại được bình tĩnh, giọng nói của cô trở lại vẻ lạnh lùng và vô cảm thường ngày, “Hoàng Long, gọi cho Peter, bảo anh ấy đến đây ngay lập tức.”

“Dạ.” Hoàng Long cúi đầu sau đó lấy điện thoại gọi điện, Peter là bác sĩ khoa não nổi tiếng trên thế giới, lúc trước anh ta đã cứu cô khỏi cơn hôn mê một lần.

Thanh Băng kiệt sức rồi, cô đi xung quanh bệnh viện, không có mục đích không có điểm dừng, cứ như người vô hồn mà đi mọi ngõ ngách, cho đến khi tới một khu vườn vắng vẻ, Thanh Băng ngồi xuống những bậc thềm...

Ánh mắt Thanh Băng trống rỗng cô không hề muốn khóc, nhưng mắt của cô lại xuất hiện một màn nước mờ ảo...

“Em nghĩ anh có thể để một đứa con gái không có khái niệm an toàn đi một mình sao? Lỡ em chết thì ai đền bạn gái cho anh.”

“Hơn cả tình yêu là gì?”

“là em..”

“Băng nhi, có một lời trọn đời anh vẫn muốn nói với em, anh yêu em.”

Những câu nói của anh liên tục tràn về trong suy nghĩ của cô Thanh Băng bắt lực dựa vào tường, đột nhiên cô cảm giác có người đi tới ngồi bên cạnh mình, Thanh Băng đưa mắt nhìn, nhưng mắt của cô đã sớm bị

nước mắt đọng lại đến mờ ảo, chỉ có thể nhìn thấy một gương mặt đàn ông khá quen thuộc nhưng lại rất xa lạ...

Người đàn ông vuốt đầu cô, anh ta cất giọng nói trầm nhưng lại khiến người khác ảm áp, “Khóc đi, em có quyền khóc nhưng không có quyền để bản thân gục ngã như bây giờ.”

Gục ngã như bây giờ? Đúng hiện giờ cô đã gần như sụp đổ rồi... Những lời nói của người đàn ông kia như một cây kim đâm vào một quả bóng, khiến tất cả những gì cô dồn nén bấy lâu nay vỡ oà, Thanh Băng khóc, cô khóc thật lớn, dựa vào lòng của người đàn ông đó, Thanh Băng không hề biết anh ta là ai nhưng cô lại không hề phòng bị gì đối với người này, Thanh Băng bây giờ, mặc kệ tất cả, mặc kệ xung quanh có bao nhiêu người, mặc kệ mình là ai, cô chỉ muốn khóc thật lớn để trút hết những thứ mà tám năm qua cô đã chịu đựng....

Người đàn ông không đẩy cô ra, anh ta ôm cô vào lòng, ánh mắt dường như cảm thông cũng dường như đau lòng đến thất vọng...

Thanh Băng cứ như vậy... khóc thật lớn, nước mắt dường như đã ướt đẫm khuôn mặt xinh đẹp kia, đối với người bình thường có thể khóc là một sự đau khổ nhưng đối với Thanh Băng, được khóc là một ân huệ rất lớn, cho dù mạnh mẽ đến đâu thì cô cũng là một người con gái...

Cho đến khi Thanh Băng dần lấy lại được sự bình tĩnh thì người đàn ông bên cạnh mình đã biến mất, cô nhìn xung quanh tìm kiếm nhưng lại không có một bóng dáng, sao lại như vậy? chẳng lẽ là mơ sao? Nhưng sao mơ lại có thể thật đến như vậy...

Thanh Băng không biết người đàn ông kia là ai, nhưng cô lại không hề đề phòng hơn nữa còn có cảm giác nương tựa và tin tưởng đối với người này...

Thanh Băng dùng hết sức lực dựa vào tường để đứng lên, cô đi từng bước đến phòng của Đài Phong, vừa nhìn thấy cô trở về, mọi người lập tức lo lắng mà chạy đến.

“Thanh Thanh, suốt một buổi em đi đâu thế.” Tuấn Khải dìu cô.

“Thanh Thanh, sao mắt em lại đỏ đến như vậy? Em khóc sao?” Minh khuê tinh ý nhận ra.

Thanh Băng không nói gì, cũng không trả lời, cô định bước vào thì Văn Vĩ cùng với một người đàn ông bước ra.

Thanh Băng nhú mào, “Peter, sao rồi?”

Peter dường như có nghi hoặc trong mắt nhưng cũng trả lời câu hỏi của cô, “quả thật là thương thế rất nghiêm trọng, tôi sẽ tiến hành theo dõi và đã tiêm thuốc giúp đại não của anh ấy tan bớt máu bầm.”

Thanh Băng gật đầu, đối với sự chuẩn đoán của Peter cô chưa hề nghi ngờ, “Mọi người về trước đi.” Thanh Băng bước vào bên trong căn phòng, nhìn người con trai đang nhắm mắt nằm trên giường kia, sắc mặt anh yếu ớt đến xanh xao...

Thanh Băng ngồi xuống cạnh giường, nắm lấy bàn tay anh, “Phong, anh rất ổn phải không?”

Không có tiếng trả lời, người con trai kia vẫn cứ mặc kệ sự ồn ào của thế giới mà yên tĩnh trong giấc ngủ thật sâu.

“Phong, nói gì đi, hôm nay em đã bỏ hai bữa cơm rồi, còn nữa vết thương em cũng mặc kệ không thêm băng bó, hai ngày nay em cũng không ngủ giấc nào rồi...anh mau dậy mà cầu nhào đi...” Thanh Băng tự giác kể tội của mình, miệng cô mỉm cười khi nhớ đến những lần bị anh cầu nhào đến phiền phức nhưng những giọt nước mắt lại thay nhau lăn xuống khi cô nghĩ đến chuyện anh sẽ cứ như thế này mà rời xa cô..

“Trong từ điển của em không có hai chữ sợ hãi trong thế giới của em cũng không có khái niệm an toàn.”

“Vậy chẳng lẽ trong trái tim em cũng không có cảm giác đau lòng sao?”

Những câu nói của lần đầu tiên cả hai xảy ra mâu thuẫn, chỉ vì anh lo lắng cho cô, “Phong, em biết đau lòng rồi...thì ra anh lại phải thường xuyên phải chịu đựng cái cảm giác khó chịu đó, sao anh lại ngốc đến như vậy chứ?” cô cọ mặt vào thân thể lạnh băng của anh, nước mắt chậm chậm lăn xuống, “Em rất sợ, em

rất sợ cái cảm giác mất đi người thân đó...em sợ cái cảm giác chơi vơi khi không có mục tiêu để sống kia, em không muốn, rất không muốn một lần nữa phải chịu đựng chúng. Phong, anh tỉnh lại đi, em hứa với anh sau khi trả thù cho cha em sẽ không đi mạo hiểm nữa có được không.”

Không có tiếng đáp trả, không gian yên ắng đến bi thương...

Từ phía cửa sổ, bóng dáng một người đàn ông đứng đó, ánh mắt anh ta chứa rất nhiều tia tình cảm phức tạp, có đau đớn, có thất vọng, có thông cảm. Rồi cứ như thế, anh ta quay lưng lặng lẽ rời đi, bóng lưng anh cô đơn lạnh lẽo...

49. Chương 49 Là Anh Phải Không?

Bóng tối bao trùm cả thành phố, tiếng gió lạnh như muốn cửa vào những cội lòng cô đơn, tại một căn biệt thự lớn và có vẻ như có một nhận vật thể lực đang ở đây, hàng trăm người đàn ông áo đen đứng canh gác nghiêm ngặt.

Một ông già khoảng 60 tuổi đang ngồi trên chiếc ghế phía sau bàn làm việc, ông nhâm nhi điều thuốc trên môi, căn phòng rất tối tựa hồ cũng chỉ có ánh sáng của trăng, một người đàn ông mặc vest đen bước vào cung kính cúi đầu, “Thiên lão đại, thiên chủ đã về.”

Người đàn ông nghiêm nghị cất tiếng, “Gọi nó vào đây.”

Người đàn ông cúi đầu lui ra, khoảng chừng năm phút sau, từ phía cửa, một người đàn ông bước vào, vừa nhìn thấy ánh sáng trong căn phòng quá yếu liền giơ tay bật đèn, ánh sáng trong căn phòng rọi lên khuôn mặt của người đàn ông đứng ở cửa, anh ta có một gương mặt baby nhưng lại trưởng thành hơn rất nhiều, ánh nhìn của anh khiến người khác ảm áp, “Cha, sao không bật đèn?”

Giọng nói ảm áp và trầm thấp của hắn vang lên, hắn đi đến bên sofa ngồi xuống.

“Không dám đối mặt với tất cả, tự dưng sẽ có cảm giác sợ ánh sáng.” Ông lão nhàn nhạt trả lời.

Hắn nhìn ông lão, nhíu mày hỏi, “Không dám đối mặt? vì sao?”

Ông lão nhìn hắn, “Vì sao? Còn không phải vì con?, con vì một đứa con gái mà hai lần giết chết người của mình, vì cô ta mà con giết sát thủ đặc lực ta phái đi, cũng vì cô ta mà con giết đi con cờ mạnh của chúng ta là Trần Lâm, Thiên Nhiễm, con đang suy nghĩ cái gì trong đầu vậy?”

Thiên Nhiễm đứng lên đến bên cạnh cửa sổ, “Con đã từng nói, tất cả những người muốn làm hại Thanh Băng đều phải chết, Trần Lâm đã nghe lệnh của cha mà giết cô ấy một lần, cha nghĩ con sẽ cho hắn sống?”

~Rầm~ Ông lão đập bàn đứng dậy, chỉ tay vào Thiên Nhiễm, “Con, con nhất định phải vì một đứa con gái mà chống đối ta?”

Thiên Nhiễm quay lại, không có bất kì sự sợ hãi nào mà nhìn thẳng vào mặt cha mình, “Vì cô ấy, cho dù có chống đối với cả thế giới con cũng đồng ý.”

“Con, con...tại sao con lại cố chấp như vậy? Con cũng đã nhìn thấy rồi, lúc ở trên tàu là ai đã cùng sống cùng chết với cô ta? Cô ta đã có Đài Phong rồi, con nên chấm dứt giấc mộng của mình đi, không chiếm được thì phải hủy diệt, đó là nguyên tắc trong cuộc sống.”

Thiên Nhiễm vội cắt ngang lời, “Cha sai rồi, đó là ích kỉ không phải yêu, cả đời cha không bao giờ hiểu tình yêu là gì.”

“Con, sao ta lại có đứa con như con chứ? Cút ra ngoài, cút!..”

Thiên Nhiễm không nói hai lời mà đi thật nhanh ra ngoài, anh về phòng của mình ngồi lên lan can nhìn ra bên ngoài, ánh mắt hắn tựa hồ như chứa một nỗi buồn xa xăm...Vây đó, hắn là đã yêu người con gái đó suốt tám năm, là hắn đã đứng phía sau nhìn theo bóng dáng người con gái đó, âm thầm bảo vệ cô ấy. Hắn

không cần cô báo đáp hần hay yêu hần, hần chỉ cần cô không từ chối sự bảo vệ của hần vì đó, chính là mục tiêu sống duy nhất của cuộc đời hần, Thiên Nhiễm muốn cô hạnh phúc, cho dù...hạnh phúc của cô không có phần hần, hần vẫn mong cô hạnh phúc.

-Bệnh viện-

Hai ngày nay Thanh Băng luôn ở bệnh viện chăm sóc cho Đài Phong, Đài Lạc nghe tin con trai bị thương cũng lo lắng mà chạy đến nhưng Thanh Băng cản lại, cô chỉ nói anh chỉ bị thương nhẹ nằm viện vài ngày sẽ khỏi.

Thanh Băng ngồi cạnh giường bệnh nhìn anh, đã hai ngày nay anh vẫn chưa mở mắt một lần, đột nhiên Thanh Băng nhíu mày nhìn ra ngoài cửa sổ, “Là ai?”

~Xoạt xoạt~ tiếng bước chân như muốn tránh mặt vang lên..

Thanh Băng đứng lên đuổi theo, mấy ngày nay cô biết luôn có người theo dõi cô nhưng vì cô không cảm thấy người này muốn hại mình nên cũng để yên xem hần làm trò gì.

Thiên Nhiễm bỏ chạy thật nhanh nhưng Thanh Băng cũng không kém, cả hai một trước một sau mà đuổi theo, hai thân ảnh phi nhanh trên đường, Thanh Băng quyết xem người này là ai.

~Keng~ người ở phía trước làm rơi một vật, Thanh Băng dừng lại cầm vật đó lên xem, cô ngỡ ngàng khi nhìn thấy... đó là một chiếc nhẫn, trên đó có một kí hiệu quen thuộc đó là hình dấu X do chính cô khắc lên...

Bóng người đàn ông đã biến mất từ lúc nào, Thanh Băng cũng không còn sức để đuổi theo, ô đang nghĩ xem người này là ai? Chiếc nhẫn này... là của cô làm nhưng...cô cũng chỉ trao cho duy nhất một người, không lẽ...

Thanh Băng ngạc nhiên nhìn hướng người đàn ông đã mất bóng, cô thì thầm khẽ nói, “Chẳng lẽ là anh? Tiểu Nhiễm...”

Đứng mất hồn một lúc lâu Thanh Băng mới rời đi, cho đến khi cô đi hần, từ trong góc khuất, một người đàn ông bước ra, hần chưa rời đi, khi phát hiện mình làm rơi chiếc nhẫn đó hần đã muốn lấy lại nhưng... khi nghe cô gọi hai tiếng tiểu Nhiễm hần lại rất vui mừng mà quên cả trời đất, cô còn nhớ hần, hóa ra cô còn nhớ tới một người là hần...

Thanh Băng bước về nhà, cô ngồi trước cửa sổ, tay vẫn cầm chiếc nhẫn hình chữ X, làm sao cô quên được...

Người đó, chính người đó đã thay đổi cô...

Người đó, chính người đó đã tiếp cho cô sức mạnh...

Người đó, chẳng lẽ vẫn luôn kề cận bên cô bấy lâu nay?

Trên đời này, ngoại trừ Đài Phong, chỉ có hai người đàn ông khiến cô khắc sâu vào trong tim đó chính là cha cô và tiểu Nhiễm...

Tiểu Nhiễm, có phải anh không? Thật ra anh vẫn luôn bên em có phải không? Tại sao anh không gặp mặt em?

Thanh Băng nhìn ra khung cảnh bên ngoài, cô vẫn còn nhớ..

Tám năm trước, khi cô chỉ mới 8 tuổi...

50. Chương 50 Chuyện Xưa

Tám năm trước, vào cái ngày mà cô mất đi tất cả, mất đi gia đình, cái ngày tội tệ nhất trong lịch sử của cô...

Một đứa bé 8 tuổi bất lực ngồi trong một góc phòng thờ, nhìn tấm di ảnh của cha mình, cô không hề khóc, dù lòng rất đau nhưng không có lấy một giọt nước mắt, ánh mắt cô ảm chứa nỗi buồn nhưng kèm với đó cũng là sự quật cường hiếm thấy ở một đứa trẻ.

Đó chính là cô, Trịnh Thanh Băng, lúc đó cô nhỏ bé tưởng chừng như vô hại, nhưng không ai có thể ngờ được, chính cô lại là người làm mưa làm gió ở hắc đạo trong tương lai, vào lúc cha cô vừa mất, Thanh Băng bị các nguyên lão trong bang phái khinh thường, họ lảng mạn và xem cô như không khí chỉ vì ... cô là một đứa con gái, mà một đứa con gái thì có thể làm chuyện gì?

Thanh Băng ngồi đó, tất cả người đến cúng bái điều không mấy may quan tâm đứa nhóc là cô, họ hồ hững đến vô tâm ... Chỉ có hắc, hắc đã đến bên cạnh cô ngồi xuống, hắc lúc đó chỉ mới 12 tuổi, hắc giờ bàn tay của mình vuốt đầu cô, nhẹ nhàng hỏi, “Tại sao em không khóc không buồn sao?”

Thanh Băng ngược lên nhìn gương mặt ôn nhu của hắc, “Buồn, nhưng không khóc.”

“Vì sao?”

“Lúc họ còn sống, em đã làm tròn trách nhiệm và bổn phận một người làm con, nên lúc họ mất em không hối hận, chính vì vậy nên không khóc.” Thanh Băng trả lời một cách chắc chắn.

Dù là bằng cách nào, thì con người ta vẫn cứ phải sống tiếp. Chấp nhận làm gì những chuyện không đâu. Yêu hận khóc cười, tính là gì? Hết thấy cuối cùng cũng sẽ trở thành ngày hôm qua, cũng sẽ bị thời gian xóa mờ. Bình bình thản thản mà đi qua hết những điều ấy, vui sướng, đau khổ, hạnh phúc hay tuyệt vọng. Sau này nhìn lại, trong lòng đồng thời cũng tĩnh lặng như vậy mà thôi, như thể đang nhìn vào những câu chuyện của một người xa lạ

Câu trả lời của cô làm Thiên Nhiễm hơi bất ngờ, một cô bé lại có thể nói ra những đạo lý này? Hắc dụ dằng hỏi lại, “Bọn họ điều quan tâm em, em không buồn sao?”

Thanh Băng hướng về phía đám người kia, cô cười lạnh, “Trịnh Thanh Băng này trước giờ chưa từng nhìn sắc mặt người khác mà hành sự. Em không quan tâm.”

Thiên Nhiễm mỉm cười nhìn cô, xem ra là lúc đầu hắc đã coi thường cô bé này, “Em là Thanh Băng phải không?”

Thanh Băng dùng đôi mắt bình thản của mình nhìn hắc, cô gật đầu sau đó hỏi, “Anh là ai?”

Vốn chỉ là một câu hỏi đơn giản nhưng dường như lại quá khó khăn với Thiên Nhiễm, hắc im lặng một lúc như muốn tìm câu trả lời hợp lý, “Anh là Thiên Nhiễm.”

Đối với lời giới thiệu ngắn gọn kia, Thanh Băng cũng chỉ hồ hững gật đầu, sau đó lại nghe hắc hỏi tiếp, “Em có định báo thù cho cha em không?”

“Báo thù?” Thanh Băng cười lạnh nhìn lên di ảnh của cha và ông, “Đương nhiên là sẽ báo thù, tôi nhất định phải san bằng tổ chức W.”

Ánh mắt sát khí của Thanh Băng khiến Thiên Nhiễm thoáng chốc bất ngờ, cô bé này hoàn toàn có những thứ mà một cô gái 8 tuổi không nên có. Cô quả thật muốn trả thù...vậy anh...

Bàn tay trái của anh thoáng chốc cầm một khẩu súng, từ phía sau anh giờ súng nhắm về cô.

Một...

Hai...

“Tiểu Nhiễm, tại sao anh lại đến nói chuyện với em?” Chẳng lẽ hắc không như bọn họ... hắc không khinh thường cô sao?.

Tay cầm súng của Thiên Nhiễm run lên rồi giấu cây súng vào trong áo, cô bé này vừa mới gọi hắc là gì? Tiểu Nhiễm?, “À...anh định đến giết à không an ủi em...”

Cũng từ ngày đó, hắc luôn đến bên cạnh chơi đùa cùng cô, dạy cô cách sử dụng vũ khí...

“Thanh Băng, nếu một ngày em phải giết anh, thì em có làm không?” Thiên Nhiễm dựa vào một tảng đá nhìn thanh Băng.

Cô nhìn anh bằng đôi mắt khó hiểu, “Sao anh lại nói thế, em sao lại giết anh? Anh là người bạn đầu tiên của em, em sẽ bảo vệ anh.”

Thiên Nhiễm bật cười, nụ cười của anh cơ hồ có thể tranh nhau toả nắng với ánh mặt trời, “Em hát cho anh nghe được không? Anh trước giờ của từng nghe em hát.”

“Hát? Em chưa từng...”

“Không sao, anh đang muốn nghe.”

Thanh Băng cất giọng hát, giọng nói ô đã hay nhưng giọng hát cô lại hay hơn nữa.

Khi tuyết bắt đầu rơi,

Oi trên bầu trời đầy mây kia, tôi đã đến như những bông tuyết

Ấy và soi sáng những ngày dài trong bạn.

Đừng chờ đợi một phép màu

Trước mắt chúng ta bây giờ là một con đường đầy khó khăn.

Với rất nhiều những thử thách

Và chúng ta không thể biết trước trong tương lai

Và em cũng không có sức mạnh để thay đổi hay từ bỏ được.

.....

Cứ như thế..hai người dần trở nên thân thiết, nhưng Thanh Băng vẫn chưa từng một lần quay đầu lại để phát hiện ra, đã biết bao nhiêu lần hắn đã giơ súng về phía cô, đã bao nhiêu lần hắn tự nói phải giết cô cho bằng được...nhưng thật ra hắn lại không thể, hắn không thể làm được...

.....

Tổ chức W là một tổ chức thành lập khá lâu năm, nhưng lại không hề công khai thông tin ra ngoài, tổ chức này chủ yếu ngầm giúp đỡ cho các thế lực bên ngoài sáng, lão đại của tổ chức này chính là Thiên Nghĩa, ông ta từng một thời gây sóng gió ở thế giới ngầm.

Lần này, ông ta thực hiện một cuộc giao dịch với các bang phái khác, nhưng không may, số vũ khí mà đã được chuẩn bị lại không được thông qua bởi Thiên Long nên không thể tiến hành phi vụ. Đó cũng là lí do, ông ta giết cha và ông nội của Thanh Băng để lấy số vũ khí kia về.

Dưới lão đại chính là Thiên Chủ, mà thiên chủ của W không ai khác chính là hắn, Thiên Nhiễm con trai của lão đại tổ chức này.

~Xoảng~ Chiếc ly thủy tinh bị đập mạnh xuống sàn đá, những tiếng vỡ như xé lòng vang lên trong không gian yên tĩnh.

Trong phòng, Thiên Nghĩa tức giận chỉ về phía hắn, “Bảo con đi giết con nhãi đó, con lại không giết mà còn kết thân với nó, đúng là đồ vô dụng.”

“đó cũng chỉ là một đứa nhóc vô hại mà thôi, tại sao nhất định phải đuổi cùng giết tận?” Thiên Nhiễm nhàu mày.

“Con, được lắm... hôm nay lại dám cãi lời ta.”

“Cha biết sợ vậy tại sao còn giết họ?”

Thiên Nghĩa tức đến run người, “Được lắm, đúng là phế vật, chẳng có ai đáng để trọng dụng, ngày mai ta đưa con sang châu phi để con rèn luyện.”

“Con không đi.” Thiên Nhiễm dứt khoát từ chối.

~Gầm~ Thiên Nghĩa tức giận đập bàn, “Không đi cũng phải đi.”

Thiên Nhiễm không thể cãi lại, đành im lặng mà chấp nhận...

51. Chương 51 Chuyển Biến Của Đài Phong

Không khí buổi sáng trong lành, những cơn lạnh ủa tràn về, tiếng nhạc vào mùa noel vang lên khắp nơi ngoài đường, yên bình và dễ chịu.

Còn một tuần nữa là đến noel, ngày lễ của chúa, Thanh Băng ngồi cạnh giường bệnh, nhìn Đài Phong đã hai tuần nay vẫn chưa có chuyển biến, Peter cũng đã hội chẩn với các bác sĩ quốc tế nhưng vẫn không có tác dụng, chẳng lẽ...anh cứ như vậy, tự nhốt mình trong thế giới riêng kia, anh không còn nghị lực để có thể sống nữa sao?

Thanh Băng ngồi đó, ánh mắt đau thương nhìn gương mặt anh tuấn của anh, nếu bây giờ người khác nhìn thấy cô chắc chắn một điều rằng họ sẽ không nghĩ cô là Băng Long lãnh khốc vô tình, giờ đây, ở cạnh Đài Phong nhìn anh cứ như vậy mà hôn mê, Thanh Băng chỉ đơn thuần là một người con gái, yếu đuối, đau thương, bất lực, một người con gái bình thường, rất bình thường.

Hai tuần qua, Đài Lạc đến điều bị người của Thanh Băng cản lại, cô cũng chỉ an ủi vài câu rồi bảo người đưa ông về, nỗi lòng của người làm cha Thanh Băng cũng hiểu, sự lo lắng của Đài Lạc chắc chắn không thua gì cô bây giờ, nhưng ông cũng đã lớn tuổi, cô sợ ông không chịu được sự thật này, tốt nhất đừng để ông biết.

Không gian phòng bệnh yên ắng đến lạnh lẽo, khắp nơi tràn ngập mùi thuốc khử trùng của bệnh viện, Thanh Băng trước giờ không thích mùi thuốc này, kể cả lúc trước cô bị thương cũng điều là Peter đến chữa trị, nhưng bây giờ cô không để tâm nữa, tất cả những cảm kích của cô điều bị chính cô gạt bỏ rồi, cô chỉ mong mùi thuốc khử trùng có thể nhanh chóng khiến anh tỉnh dậy.

Thanh Băng mỉm cười nhìn anh, “Phong, Noel rồi, anh biết không, mọi năm em điều đón noel một mình, lúc trước em không có gia đình, không có bạn bè, không có người yêu, cứ buổi tối noel hàng năm em lại dừng xe trước nhà thờ, em không dám đến gần nhà thờ, chỉ đơn giản là ngồi trong xe nhìn dòng người tấp nập, một người đã giết bao nhiêu người như em thì làm sao có thể vào chốn linh thiêng đó? Em rất sợ, bản thân sẽ làm ô nhiễm nơi đó...”

“Mọi người nhìn vào, họ nghĩ rằng em đã có tất cả nhưng thật ra em chẳng có gì cả, mọi người nghĩ rằng, em tài giỏi, nhưng thật ra em lại rất vô dụng, ngày cả gia đình mình em cũng không bảo vệ được thì có thể làm được gì? Anh biết không, mỗi lần xảy ra xung đột giữa các bang phái với nhau, có rất nhiều anh em của Thiên Long vì đó mà bỏ mạng, bọn họ đều là những người luôn tin tưởng em, luôn phó thác tất cả cho em, nhưng em lại không bảo vệ được họ, cứ mỗi lần các anh em hy sinh là mỗi lần em tự trách bản thân mình, em rất vô dụng đúng không?”

Thanh Băng cười nhạt nhìn ra cửa sổ, “Phong, lúc trước em không sợ chết, nhưng bây giờ em rất sợ, em mong rằng em có thể sống, thật lâu, thật lâu, sống lâu hơn cả tình yêu anh dành cho em.”

Đột nhiên...

Một...

Hai...

Ba...

Trong ba giây ngắn ngủi, rõ ràng cô đã nhìn thấy bàn tay của Đài Phong cử động.

“Bác sĩ, bác sĩ.” Thanh Băng ngạc nhiên, ấn cái nút phía đầu giường.

Chỉ trong chốc lát, bác sĩ đã có mặt, Thanh Băng đứng lên nhường chỗ cho họ khám.

Sau khi quan sát tình hình, Peter quay qua nói với cô, “Lão đại, đó chẳng qua chỉ là một phản ứng bình thường, con người khi hôn mê quá lâu sẽ thường xuyên có những động tác như vậy để báo với đại não rằng người đó vẫn còn sống.”

“Không thể nào...” Thanh Băng như từ thiên đàng rơi xuống địa ngục.

“Lão đại, tình hình của Đài thiếu gia vẫn không có chuyển biến gì mới, nếu cứ tiếp tục như vậy e rằng sẽ không chống cự được bao lâu, ở Mỹ tôi có biết một vị bác sĩ chuyên khoa thần kinh cao cấp của bệnh viện Iloster, nếu cô đồng ý, tôi sẽ đưa thiếu gia qua đó.” Ở Mỹ nền y khoa rất phát triển, Thanh Băng không nghĩ ngợi nhiều liền gật đầu, cho dù thế nào, bằng mọi cách phải khiến anh tỉnh lại,

“Thời gian điều trị khoảng bao lâu?”

“Tuỳ theo tình hình bệnh nhân, với trường hợp đặc biệt nghiêm trọng của cậu ấy chắc khoảng hai năm.”

Hai năm? Thanh Băng nhú mày, nhưng vẫn phải gật đầu, dù sao thì còn nước còn tát.

52. Chương 52 Thế Chiến Thứ Ba Tại Nhà Bếp

Hôm nay là 24/12, chính là ngày lễ của chúa, không khí ở nhà họ Trịnh rất náo nhiệt, Tuấn Khải và Tử Hạo trang trí cây thông, Minh Khuê và Ái Linh thì vào bếp, Thiên Ân và Văn Vĩ phụ giúp quét nhện trên trần nhà, chỉ riêng hai người không biết làm việc nhà là ngồi yên vị trên sofa đó là Thanh Băng và Roy, thật là khổ mà, Thanh Băng trước giờ có làm việc nhà bao giờ đâu, cô mà bắt tay vào làm thì chỉ trong tích tắc tất cả sẽ trở thành chiến trường ngay, con Roy thì mù đường về công nghệ, đến cái bếp anh ta còn không biết sử dụng thì nói gì đến làm việc.

Cả hai ngồi ở đó, đưa mắt nhìn mọi người làm việc, Thanh Băng thật không quen cái cảm giác mình bị lơ đi như vậy, cô không cam tâm, đứng lên đi thẳng vào bếp, trong bếp, Minh Khuê đã làm rất nhiều món ngon, mùi thơm bay đầy nhà khiến ai cũng muốn ăn.

“Cần giúp gì không?” Thanh Băng đứng dựa vào cửa.

“À, Thanh Thanh vào đúng lúc lắm, em khuấy cái nồi canh này dùm chị.”

Thanh Băng cầm cái giá trong tay Minh Khuê, thật may mắn cuối cùng cô cũng có việc để làm, nhưng mà... cái thứ này là cái gì? Sao lại nhẹ như vậy, nếu lỡ có kẻ thù thì chắc chắn không cầm cự nổi.

Vừa khuấy nồi canh, Thanh Băng vừa nhìn chằm chằm vào cái giá... như muốn nói chuyện với nó vậy.

~Vo Ve~ một con muỗi bay trước mặt Thanh Băng, cô cầu nhàu, “Thật phiền phức.” sau đó cầm cái giá đuổi con muỗi nhưng cái giá kia lại bị vướng vào nồi canh thế là...

~Xoảng~ Nồi canh bay về hướng Ái Linh, cô ta né qua một bên thì vô tình đụng trúng Minh Khuê đang xào cải và thế là Minh Khuê đã ngã nhào vào những đĩa thức ăn đã làm sẵn kia...

Thấy không? Tác giả nói không hề sai chút nào, zoom máy quay vào bếp chút nhé! Khắp nền gạch đã thành một con sông do nồi canh của Thanh Băng làm đổ, Ái Linh thì té lăn dưới đất do bị trượt, Minh Khuê thì thảm hơn, cô ta té vào đồng thức ăn do mình cất công làm ra, bây giờ thức ăn không ăn được mà khắp người cô ta cũng y như là miếng thức ăn...rất hấp dẫn...

Nghe tiếng động tất cả chạy vào xem, Hoài Minh lo lắng chạy về phía Minh Khuê, “Có sao không?”

Minh Khuê gỡ mấy lá cải đang cắm trên đầu mình quăng vào Hoài Minh, “Anh nghĩ xem.”

Văn Vĩ lại đỡ Ái Linh lên, nhìn đồng lộn xộn trong bếp anh ta cũng hiểu là do bà chị huyền thoại của mình gây ra...

Tử Hạo ngơ ngác, “Gì đây? Thế chiến thứ ba hả?”

.....

Màn đêm nhanh chóng bao trùm, vào thời khắc này là thời khắc cả nhà xum họp, nhà nhà đều tràn ngập tiếng cười nhưng...tại nhà họ Trịnh lại...

Cây thông được trang trí rất hoành tráng, trong đêm Noel nó toả sắc giữa bầu trời tối, khắp cả căn nhà sạch sẽ không một chút bụi bặm, tất cả đã ngồi vào vị trí, và thật sự rất bình thường khi trên bàn không có lấy một món thức ăn.

Tất cả chóng tay lên bàn nhìn Thanh Băng, lần đầu tiên Thanh Băng thấy khó chịu khi bị người khác nhìn, cô cúi mặt xuống bàn né tránh ánh mắt của tất cả, cho đến khi...

“Được rồi, được rồi, không ăn ở nhà thì chúng ta nhà hàng đón noel cũng được mà, nào mọi người đi thay đồ đi.” Thanh Băng đứng lên mỉm cười, cô đang tưởng như mình là ‘người hùng’ xuất hiện để giải quyết nạn đói cho chúng sinh trong khi chính cô lại là ‘tội nhân’.

Tất cả vui mừng hết cỡ, nhanh chóng chuẩn bị, khoảng nửa tiếng tất cả đi ra khỏi nhà, Thanh Băng đã chuẩn bị ba chiếc xe ười hai người bọn họ, Tử Hạo, Minh Khuê, Hoài Minh và Thiên Ân ngồi một chiếc, trong xe Thiên Ân không ngừng nói bóng gió, “Không biết tin tức lão đại Thanh Băng đại chiến trong nhà bếp có đáng giá không?”

Tử Hạo hòa theo, “Đáng giá lắm đấy, tôi định ngày mai bán cho phóng viên.”

Hoài Minh nhìn Thanh Băng, “Lão đại, mình còn tưởng là cậu không gì không biết chứ.... Ai ngờ...”

Thanh Băng không nói gì, chỉ ban cho cả ba người một cái nhìn như muốn giết người khiến cả ba im lặng.

Chiếc xe chạy xuyên suốt một đoạn khá xa sau đó dừng lại tại một nhà hàng sang trọng, vừa mới nhìn thấy tên nhà hàng tất cả đã ngạc nhiên mà hô to, “Nhà hàng Tấn Phát.”

Tiếng hô làm cho người đi đường ngoài nhìn bọn họ như nhìn thấy thú lạ...

“Thật mất hình tượng.” Thanh Băng khẽ mỉm cười, cuối cùng cô cũng có dịp lấy lại được phong độ.

Không thể trách bọn họ, nhà hàng Tấn Phát là một trong những nhà hàng ‘trên mây’ vì nó nằm trong top những tòa nhà cao nhất thế giới, tại đây, không phải ai muốn vào là vào, nơi này thuộc phạm vi quản lý của Mafia và Thiên Long nên chỉ những thành viên thuộc cấp bậc thượng lưu mới có thể vào.

Trừ Thanh Băng ra, tất cả đều như là ‘hai lúa mới lên’ vậy, ngó nghiêng ngó dọc, từ bên trong, một người đàn ông bận đồ tây bước ra cung kính cúi chào, “Lão đại.”

Thanh Băng gật đầu, “Chuẩn bị một phòng VIP cho tôi, chọn tầng cao nhất.”

“Dạ.”

Rất nhanh bọn họ đã đi thang máy lên thẳng tầng 12, xung quanh căn phòng VIP là cửa trong suốt, có thể nhìn thấy tất cả bao quát thành phố, chén đĩa ở đây đều được đánh kim cương lên, nhìn thật lấp lánh, căn phòng rất rộng, có một cái bàn dài, Thanh Băng ngồi phía đầu bàn, sau đó lần lượt tất cả đều ngồi xuống, thấy nhóm tứ long còn đứng đó Thanh Băng lên tiếng, “Các cậu cũng ngồi đi, hôm nay là noel không cần câu nệ.”

Qua những gì đã trải nghiệm cô đã học ra một điều, không nên quá nghiêm khắc với những người thật lòng quan tâm đến mình.

Đồ ăn nhanh chóng được đưa lên, toàn là cao lương mỹ vị, chất đầy cả bàn mà không muốn hết, Thanh Băng nhìn mớ thức ăn được đưa lên, không phải cô tiếc tiền nhưng chỉ là ngạc nhiên vì mấy con heo này...cũng biết cách hôi của lắm.

“Hay là ăn xong tụi mình đi chơi trò chơi đi.” Ái Linh đề nghị.

“Em 17 tuổi rồi đó, còn đòi chơi trò chơi.” Văn Vĩ ngồi kế bên nhéo mũi của Ái Linh.

Minh Khuê ghen ngào, “Không biết khi em ở pháp sẽ còn được vui vẻ như bây giờ không.”

Hoài Minh ngồi kế bên gấp gáp hỏi lại, “Pháp? Em đi pháp sao?”

“À, em có đăng kí một khoá học về vũ khí bên đó, chắc khoảng một năm sẽ học xong.”

Tất cả chìm vào im lặng, bọn họ ai cũng sẽ phải có con đường riêng ình, không có cuộc vui nào không tàn cả, Tử Hạo lên tiếng, “Cha mẹ tôi cũng định đưa tôi qua Úc du học.”

“Thật ra tôi cũng không ở đây được lâu nữa...Sắp phải về Ý rồi.” Thiên Ân cũng lên tiếng.

Thanh Băng từ nãy giờ vẫn im lặng nhưng không có nghĩa là cô không quan tâm, đám nhóc này quả thật đã chiếm được vị trí trong lòng cô rồi, nhưng ai cũng có cuộc đời của riêng mình, cô cũng không thể quản hết mọi chuyện, Thanh Băng nhìn ra ngoài bầu trời rộng lớn, hai năm, nước Mỹ...nơi đó...quả thật rất lâu...

Lâu là bao lâu...sự chờ đợi này khi nào sẽ kết thúc?

53. Chương 53 Sóng Gió Ấp Tới, Thanh Băng Gặp Nạn

Mùa đông thật tuyệt vời, không khí lạnh nhưng không rét, nó trung hoà ở giữa sự ấm áp và lạnh giá khiến tâm hồn người ta cảm thấy dễ chịu tựa hồ như muốn bay lên không trung.

Nhưng...

“Các cô mau đi mua lại chén đĩa đã hỏng cho tôi, có biết bộ chén đó là đồ cổ hay không hả?” Mộc Cát đứng trong bếp lớn giọng.

Thanh Băng, Ái Linh và Minh Khuê lại phải đứng chịu trận, trong khi Tuấn Khải, Hoài Minh và Tử Hạo lại nhàn tâm ngồi...đánh bài

Thanh Băng cũng không nói gì, cùng với hai cô gái kia đi đến siêu thị mua đồ, cô vốn chẳng thường xuyên đi mua sắm cũng chẳng hề hứng thú với đề tài này nên suốt quãng đường chỉ đưa mắt nhìn, trong khi hai bà cô kia lại rất ‘ăn ý’ về việc này nên thấy thích là cứ cho vào giỏ.

Sự xuất hiện của ba cô gái xinh đẹp này khiến người trong siêu thị không thể không chú ý tới, ba cô với ba phong cách thời trang khác nhau, Minh Khuê diện đồ theo xu hướng nữ tính, dịu dàng trong khi Ái Linh lại thích những bộ đồ ngắn và sexy, Thanh Băng trước giờ luôn chuộng phong cách thời trang trẻ trung và năng động, cô thích những bộ quần áo tinh tế nhưng lại đẹp nhờ vào sự tinh tế đó.

“Các chị muốn đi ăn không? Lâu quá em không ăn kem rồi.” Ái Linh vừa đi vừa quơ tay múa chân.

“Chị lại thích uống sinh tố hơn, Thanh Thanh, em thích gì.” Minh Khuê quay qua Thanh Băng.

Thanh Băng ngẫm nghĩ một lúc sau đó trả lời, “Rượu vang.”

Ái Linh đi đến bên Thanh Băng, “Trời ơi lão đại, em biết chị là người làm việc lớn, nhưng con gái không thể uống rượu nhiều được.”

Thanh Băng không hiểu gì, nhú mày nhìn Ái Linh, “Chị vẫn uống bấy lâu nay, có gì đâu? Thế con gái thích gì?”

Một đứa con gái lại hỏi con gái thích gì? Thật là hại não cho người trả lời.

Con mắt của Ái Linh đảo từ trên xuống dưới từ đầu tới chân của Thanh Băng sau đó nở nụ cười ranh ma nhìn qua Minh Khuê, dường như cô nàng cũng hiểu ý của em gái nên cũng đáp trả lại bằng đôi mắt mờ ám.

Cả hai dẫn Thanh Băng tới quầy thức ăn, Ái Linh đi vào bên trong lựa ra một bao đồ, lựa ra sau đó đưa cho cô một cây kem dâu, Thanh Băng cầm cây kem mà nhú mày, “Cái thứ nhão nhão này ăn được sao?”

Ái Linh và Minh Khuê thật là muốn khóc mà không khóc được, “Nhão cái gì mà nhão, đây là kem ngon nhất ở đây đó, ăn thử đi.”

Thanh Băng chần chờ một lúc nhưng nhìn thấy sự nhiệt tình của Minh Khuê và Ái Linh thì cũng miến cưỡng mà nếm thử.

“Thế nào.” Ái Linh háo hức hỏi.

Thanh Băng gật đầu, “Tạm được.”

Những thứ ngọt ngọt này cô rất ít khi dùng, nhưng cũng không thể phủ nhận một điều là ăn ‘cũng được.’

Chưa ăn hết cây kem Thanh Băng đã bị hai cô nàng kia lôi đến công viên trò chơi, Ái Linh và Minh Khuê chuyển này quyết tâm ‘dạy’ cho Thanh Băng biết cuộc sống không bom đạn không thuốc súng là như thế nào.

-Công viên giải trí EA-

Công viên giải trí EA là công viên lớn với rất nhiều trò chơi mạo hiểm, có thể nói đây là công viên giải trí ra đời sớm nhất vào khoảng những năm 84, cho tới bây giờ nó đã được kết hợp giữa hai phong cách cổ đại và hiện đại, khi bước chân vào sẽ khiến người tham quan choáng ngợp với một dãy hệ thống viện bảo tàng cổ kính bên cạnh đó cũng là những trò chơi với quy mô cao và được thống nhất chặt chẽ.

Khách tham quan rất đông, đặc biệt là vào mùa giáng sinh như bây giờ, muốn có vé để vào bên trong phải xếp hàng, nhóm Thanh Băng phải đứng chen chút để xếp hàng tuy nhiên cô cũng thấy cảm giác này mới lạ vì nếu là bình thường cô chỉ cần ‘nói chuyện’ với quản lý công viên là có thể được ưu tiên mà đi vào.

Cuối cùng cũng tới lượt ba người, vừa bước vào bên trong Ái Linh như con níc mà mừng đến nhảy cẫng lên, mấy năm nay bị đưa đi Italy du học, toàn là phải nhét mớ kiến thức nhàm chán kia lâu rồi mới được đi công viên giải trí, Ái Linh không vui mới lạ.

Minh Khuê và Ái Linh kéo Thanh Băng xen qua dòng người đông đúc để đến khu tàu lượn, chạt vật mãi mới mua được ba vé. Quản lý sắp xếp chỗ cho cả ba ngồi vào một chiếc tàu hình con cá, Thanh Băng ngồi ở giữa Minh khuê và Ái Linh, cô nhíu mày nhìn hai người, “Coi chừng hư tim đó.”

“Để xem ai hư tim.” Ái Linh đầy ý khiêu khích nói lại, tuy biết Thanh băng là người mà ai cũng phải kính nhi viển chi nhưng qua thời gian sống chung đương nhiên ai cũng biết cô đối với bọn họ không phải là cách cư xử với người xa lạ nên ai cũng thoải mái, chẳng cần phải e dè.

Thanh Băng nhếch môi, đối với cô trò chơi này cũng chẳng khác gì đi máy bay, cô thì đã đi máy bay không biết bao nhiêu lần, có gì phải sợ.

Nhưng...

Rất nhanh, một chút nữa thôi, Thanh Băng sẽ biết mình sai lầm...

~Ầo~ Chiếc tàu con cá tưởng chừng như vô hại đột nhiên lao xuống đường ray với vận tốc cực kì nhanh sau tiếng chuông reo lên, tiếng la hét sợ hãi xen lẫn phần khích của hành khách vang lên rộn cả bầu không khí.

Thanh Băng cũng không kiềm được sự kinh ngạc mà thét lên, trời đất máy bay cũng phải tuân thủ luật lệ giao thông đâu có phi nhanh đến cỡ này?

Chiếc tàu đang chạy phía trên cao nhưng lại đột ngột lao xuống dốc với vận tốc kinh hồn sau đó lại lên cao, đây là hệ thống tàu lượn quy mô nhất của EA với hơn 12 vòng mạo hiểm và gây chấn.

~Reng!!!~ Tiếng chuông vang lên, cả đoàn tàu chậm rãi dừng lại ở vị trí xuất phát, hành khách tham gia người thì chân run đến đứng không nổi còn người lại nôn thốc nôn tháo vì chóng mặt, Ái Linh và Minh Khuê bám vào hai tay vịn mà đi xuống, Thanh Băng lại ‘dở’ hơn khi mặt cô dường như chẳng còn tí máu nào, hơn nữa ngực cô cũng phập phồng cố gắng lấy không khí. Trời ạ, hai đứa nhóc này rõ ràng là muốn hạ uy phong của cô đây mà, nhưng không thể phủ nhận...rất sáng khoái.

Cả ba người nhìn nhau, đột nhiên cười lớn.

Sau khi đã ‘hồi phục’ thể lực, cả ba đến khu xe điện đung, vừa đến gần cửa là nghe tiếng xe đung trong kia, bên trong, những chiếc xe đa dạng từ tạo hình cho đến màu sắc đang không ngừng tông vào nhau., Minh Khuê nhìn Thanh Băng, “Sao, dám chơi không?”

Thanh băng nhếch miệng đầy tự tin, trò chơi cũng như lái xe hơi thôi, cô cũng là tay đua xe mà những chuyên gia phải cúi đầu, xe điện đung? Trò trẻ con.

Cả ba người lên ba chiếc xe khác nhau, chiếc xe của Thanh Băng mà đỏ, chiếc của Minh khuê mà nâu và xe của Ái Linh màu vàng, cả ba chiếc xe lần lượt ‘xuất trận’

~Rầm~ chiếc xe của Thanh băng lần lượt bị tông mạnh, khiến cô không làm chủ được tay lái, trời ạ... đua xe ở thế giới ngầm cũng đâu có ‘liều’ như thế, mấy trò trẻ con này sao lại khó nuốt như vậy?

Từ phía sau, chiếc xe của Thanh Băng bị tông mạnh, cô quay lại nhìn, Ái Linh mỉm cười đầy ý khiêu chiến nhìn cô, sau đó cô nằng nằng tăng tốc ủi xe của Thanh Băng và vách tường.

Thanh Bằng nghiêng rằng điều khiển xe quay đầu lại tông lại vào Ái Linh khiến xe cô nàng tắt máy, Thanh Bằng nở một nụ cười tươi đầy thoải mái mà quay lại nhìn Ái Linh.

Đột nhiên tiếng Minh Khuê không biết ở đâu vang lên, “Thanh Thanh, coi chừng”

Nhưng đã không kịp nữa rồi, một tiếng rầm vang lên và thế là...xe của Thanh Bằng đụng trúng nhân viên phụ trách, trời ạ, anh ta nghiêng rằng, “Shit, cái quái gì thế hả?”

Ái Linh và Minh Khuê kéo Thanh Bằng chạy thụt mạng, tới một băng ghế cả ba ngồi xuống thở phì phò, sau đó nhìn nhau rồi cười, người xung quanh không biết chuyện gì, sao ba cô gái này tự nhiên cười lớn như vậy.

Mặt trời nhanh chóng nhường ặt trăng lên ngôi, cả ba người đi bộ trên phố, ánh đèn đường thật rực rỡ, những khu chợ đêm bắt đầu hoạt động.

Hôm nay Thanh Bằng quả thật rất vui, cô chưa bao giờ sản khoái đến tột cùng như vậy, nếu bây giờ có cái gương chắc chắn cô sẽ hết hồn khi nhìn thấy nụ cười tươi rói trên mặt mình, không phải một cái nhếch miệng lạnh lùng hay những nụ cười đầy ý vị thâm sâu, đây chỉ đơn giản là một nụ cười vô lo và sản khoái.

Nhưng Thanh Bằng và hai người kia không hề biết, từ phía sau lưng có sáu người đàn ông đang tiến tới gần, và đó cũng chính là sóng gió lần này họ phải đối mặt.

Đám người kia nhìn nhau ám hiệu một cái rồi đồng loạt tấn công từ phía sau, họ dùng khăn giấy bịt miệng cả ba cô gái lại, động tác của họ rất nhanh, khiến Thanh Bằng không kịp chuẩn bị.

Cả ba người cố gắng vùng vẫy, Thanh Bằng cũng cố hết sức nhưng vì không có sự phòng bị nên cô không thể chống lại, khung cảnh phía trước dần trở nên mờ ảo sau đó chìm vào bóng tối.

Sau khi không chế được ba cô gái, từ phía xa, một chiếc xe BMW màu đen chạy đến, sau người đàn ông kia đồng loạt đưa ba cô gái vào xe, chiếc xe chạy hút trong màn đêm.

Màn đêm tĩnh lặng và âm u, không một ai biết sóng gió sẽ ập tới...

54. Chương 54 Hãy Để Anh Bảo Vệ Em

Hoá ra trên đời còn có một người như thế!

Vào một ngày nào đó bạn sẽ nói câu này, có thể nó quá mơ hồ, những câu chuyện tưởng chừng như không hề có thật nhưng lại xảy ra.

Hoá ra trên đời còn có một tình yêu mà bản thân mình không biết.

Hoá ra có một người luôn bảo vệ mình vô điều kiện.

Hoá ra có một người có thể vì mình mà chống đối với cả thế giới.

Tất cả những điều ‘hoá ra’ đó sẽ khiến bạn vô thức thốt lên: Hoá ra trên đời còn có một người như thế!

Ở trong căn phòng tối, Thanh Bằng cảm nhận được hai tay mình bị trói chặt ra sau không thể cử động, đôi mắt đẹp của cô từ từ mở ra, thần trí thoát khỏi cơn hôn mê, Thanh Bằng nhìn xung quanh, đây là đâu?

Cô đang ở một căn phòng nhìn bề ngoài như là nhà giam của một tổ chức, thỉnh thoảng lại có những tên thuộc hạ đi lại canh gác, Thanh Bằng nhìn qua Minh Khuê và Ái Linh, hai cô nàng vẫn chưa tỉnh, cô dùng chân đẩy, “Minh Khuê, Ái Linh, tỉnh dậy đi.”

Nhưng vô dụng, tại sao hai người họ bị trúng thuốc cùng lúc với cô mà lại hôn mê lâu như vậy?

~Két~ cửa phòng giam mở ra, một chàng trai đi vào sau đó ánh đèn trong phòng sáng lên khiến mắt Thanh Bằng không kịp thích ứng mà nhúu lại.

“Bằng, không sao chứ?”

Tiếng gọi thẳng tên thân mật này...

Giọng nói đầy lo lắng này...

Thanh Băng mắt nhìn người đàn ông, đó là một người cực kì anh tuấn, nếu như Đài Phong có vẻ đẹp của một hot boy thì người này lại mang một vẻ đẹp từng trải hơn, gương mặt hần cương nghị nhưng đôi mắt cũng tràn ngập sự ấm áp.

Tiểu Nhiễm, là anh sao?

Câu hỏi đột nhiên vang lên trong đầu Thanh Băng, cô đứng đó bất động...

Thiên Nhiễm quay qua đám thuộc hạ đã bắt cô về đây, ngữ khí hần tràn ngập sự nguy hiểm “Ai cho các người làm việc này?”

Đám người kia vội vàng sợ hãi mà quỳ một chân xuống nền, “Thiên chủ, chúng tôi chỉ làm theo sai bảo của Thiên lão đại.”

“Tự xử đi.” Thiên Nhiễm không biểu lộ chút suy nghĩ gì, chỉ thốt ra ba chữ nhẹ nhàng nhưng lại lãnh khốc và tàn nhẫn...

“Thiên chủ tha mạng, chúng tôi...”

“Tôi nói các cậu tự xử.” Thiên Nhiễm lạnh lùng cắt ngang lời cầu xin của họ.

Đám người kia nhìn nhau, lấy từ trong người ra một cây súng sau đó đồng loạt tự chĩa vào nguyệt thái dương của mình...

“Dừng tay.” Âm thanh khàn khàn của tuổi già, nhưng lại đầy sự uy nghiêm vang lên trong căn phòng yên ắng.

Thiên Nghĩa chống gậy đi vào, nhìn qua Thanh Băng rồi nghiêm nghị nhìn Thiên Nhiễm, “Nhiễm, con vẫn chưa kế thừa sản nghiệp của ta mà đã muốn dần mất ta rồi.”

“Cha, chính cha đang làm gì cha hiểu rõ, tại sao cha lại bắt cô ấy.” Thiên Nhiễm nhíu mày đáp lại.

“Ta muốn diệt cỏ tận gốc, để cho con nhỏ này sống đúng thật là một sai lầm.” Thiên Nghĩa cười lạnh, lúc trước ông ta đã đánh giá thấp năng lực của Trịnh Thanh Băng, ông ta nghĩ cô chẳng qua chỉ là một đứa con gái không làm nên trò trống gì nên cũng tạm bỏ qua chuyện giết cô, thật không ngờ, chỉ mới mấy năm ngắn ngủi Thanh Băng đã có thể giành được quyền quản lý cục diện trong Thiên Long, còn hạ lệnh giết tất cả các nguyên lão có ý định thao túng Thiên Long, đưa bang phái lên đứng ở vị trí đầu của hắc đạo, không những vậy cô còn hạ một mật đạo với nội dung, tiêu diệt tất cả bang phái đang nắm quyền ở Châu Á, quả thật Trịnh Thanh Băng cô là người không thể xem thường, chỉ tiếc là ông ta nhận ra quá muộn.

“Cha, con sẽ không để cha đụng tới cô ấy.” Thiên Nhiễm chau mày.

Thiên Nghĩa tức giận dùng cây gậy đánh mạnh vào chân Thiên Nhiễm khiến hắn quỳ xuống, âm thanh tức giận của Thiên Nghĩa vang lên, “Con dám vì một con ranh mà chống đối ta? Thật đúng là nuôi ong tay áo mà.”

Thiên Nhiễm kiên cường nhìn ông ta, giọng hần rất nhỏ chỉ đủ cho Thiên Nghĩa nghe, hần dường như là sợ Thanh Băng nghe được, “Con nói rồi, vì cô ấy cho dù có phải chống đối với cả thế giới con cũng chấp nhận.”

“Mày, mày” Thiên Nghĩa tức giận đến run người, “Mày đúng là nghịch tử, sao tao lại sinh ra đứa con như mày chứ.”

Thiên Nhiễm bình tĩnh, đôi mắt thoảng qua vẻ đau thương, “Cha, con cũng từng tự hỏi, sao con lại là con của một người máu lạnh như cha.”

Không gian trong căn phòng lắng xuống, không ai dám thở mạnh, Thiên Nhiễm biết khi mình nói ra những lời này thì cũng chính là lúc hần và cha hần phải trở mặt, tuy nhiên trong đầu hần lại không ngừng nói: Nhất định phải trở mặt sao? Chẳng lẽ cha con lại chỉ đến mức này?

“Nhiễm, con đi về, quên nó đi.” Giọng nói của Thiên Nghĩa dường như đã bình tĩnh lại sau một lúc im lặng.

“Con nhất định phải bảo vệ cô ấy.” Thiên Nhiễm không do dự mà trả lời.

Thiên Nghĩa chau mày nhìn về phía Thanh Băng, đứa con gái này lại có thể ảnh hưởng lớn đến con trai ông ta như vậy, không được, nhất định không thể để nó sống.

Thiên Nhiễm thở dài, sau đó rời đi, nhưng thật chất ông ta chưa hề tha cho Thanh Băng.

Cuộc đối thoại của họ Thanh Băng đương nhiên nghe được, ánh mắt phức tạp của cô nhìn về phía Thiên Nhiễm, hẳn là kẻ thù giết cha cô, hẳn Lại bảo vệ cô, đây rốt cuộc là tình thế gì?

Thiên Nhiễm nhìn cô, tuy không phải dung mạo năm đó nhưng là chính là cô, chỉ có điều cô lại gầy như thế... khiến hắn đau lòng, Thiên Nhiễm từng bước tiến đến trước mặt Thanh Băng, “Em muốn hỏi gì?”

Đúng, bây giờ cô có rất nhiều câu hỏi, Thanh băng nhìn thẳng vào mắt hắn, “Anh là Tiểu Nhiễm?”

Thiên Nhiễm gật đầu.

“Anh là con trai của bang chủ W?”

Hắn lại gật đầu.

“Năm đó anh đến là muốn giết em?”

Do dự một lúc nhưng hắn vẫn gật đầu.

“Tại sao anh không làm như vậy?”

Câu hỏi này khiến Thiên Nhiễm phải suy nghĩ, đúng, đây là câu hỏi mà đã nhiều lần hắn tự hỏi mình, tại sao hắn không làm như vậy? Rõ ràng nhận lệnh của cha đến giết cô, rõ ràng là biết Thanh Băng chính là kẻ thù của mình, rõ ràng là đã giơ súng về phía cô nhưng kết quả lại chưa từng một lần nổ súng.

Tại sao lại như vậy?

“Tại vì anh yêu em.” Thiên Nhiễm suy nghĩ một lúc sau đó trả lời.

Thanh Băng vô thức lùi ra sau, “Nói vậy.”

Thiên Nhiễm cười khổ, hắn biết nếu nói ra thì kết quả cũng sẽ là như vậy, hai số phận ở hai khía cạnh khác nhau làm sao có thể dung hoà, bọn họ là kẻ thù cho dù tình cảm có mãnh liệt đến thế nào thì vẫn mãi mãi là kẻ thù không thể thay đổi được.

Đây chính là số phận...

Chính là định mệnh...

“Băng, anh không trông mong tình yêu của em, chỉ mong em có thể như vậy, an toàn và hạnh phúc để anh có thể tìm được niềm vui duy nhất của đời mình, có được không?” Lời nói như là khẩn cầu, như là quan tâm của Thiên Nhiễm khiến tim của Thanh Băng khẽ run lên.

Nhận thấy sự thay đổi của cô, Thiên Nhiễm nắm lấy tay cô, “Băng, cứ như vậy, để anh bảo vệ em có được không.”

Thanh băng im lặng gật đầu, thấy vậy Thiên Nhiễm bật cười sau đó giọng nói trong trẻo của thanh băng vang lên, “Tại sao hai người họ vẫn chưa tỉnh?”

Thiên Nhiễm nhìn Minh Khuê và Ái Linh rồi nói, “Chắc là đã bị tiêm thêm một loại thuốc mê nặng, khi này anh vừa nghe em bị bắt là chạy đến đây, cũng may còn kịp, em vẫn chưa bị tiêm.”

~Tít – Tít – Tít~ Những tiếng báo hiệu nguy hiểm đột nhiên vang lên trong căn phòng Yên tĩnh...

Thanh Băng và Thiên Nhiễm đầy cảnh giác nhìn nhau.

Là tiếng bom...

55. Chương 55 Sự Đau Thương Trên Hòn Đảo W (1)

Bầu trời cuối đông lạnh nhưng không rét, không khí lãng mạn của tháng mười hai như muốn hoà quyện vào từng cá thể, tại biệt thự Trịnh gia thì lại không như vậy...

Tuấn Khải cầm điện thoại gọi cho ba đứa em mình, nhưng từ đầu đến cuối cũng chỉ nghe thấy âm thanh thông báo của tổng đài, anh tức giận quăng mạnh điện thoại dưới đất, “Shit, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy chứ.”

Thanh Băng, Minh Khêu và Ái Linh đã mất tích một ngày một đêm rồi, ngay cả điện thoại cũng không gọi được, khiến mọi người lo lắng tột độ.

Hoài Minh cũng vừa lo lắng vừa tức giận nhìn laptop, “Chết tiệt, ngay cả thiết bị định vị trong máy Minh Khuê cũng không có tín hiệu.”

Ngay cả anh em trong Thiên Long chia nhau ra tìm nhưng vẫn không có tin tức, sự việc này khiến mọi người vô cùng hoang mang...

Tiếng tí tách của quả bom cứ thế mà vang lên đều đặn, chỉ là một âm thanh không lớn nhưng lại khiến người khác rét run, nó chính là dấu hiệu của tử thần...

Lúc này Minh Khuê và Ái Linh cũng tỉnh lại, họ hoang mang lo sợ mà nhìn bốn phía, “Thanh Thanh, có chuyện gì? Đây là đâu?”

Minh Khuê lập tức im lặng, cô ta nghiên cứu về vũ khí nên cũng tinh ý mà nhận ra dấu hiệu bất thường trong không khí, có bom! Phát hiện này khiến cô ta tròng lớn mắt.

Căn phòng giam này ngăn cách sóng âm ở bên ngoài, nên muốn dùng điện thoại liên lạc việc không thể nào, Thiên Nhiễm đương nhiên biết điều đó, hần tiến gần đến cửa ra vào, cánh cửa đã bị gài mật mã, xem ra Thiên Nghĩa muốn vì đại nghĩa diệt thân rồi... Thiên Nhiễm cười khổ, cuối cùng thì hần cũng chỉ là con cò của cha mình mà thôi

Không gian yên tĩnh độ ngọt vang lên tiếng nói của Thiên Nghĩa, chắc là ông ta đang ngồi trong phòng giám sát, “Nhiễm, con chỉ có hai lựa chọn, một là từ bỏ cô ta, ngoan ngoãn trở về kế thừa sản nghiệp của ta, hai là...” Tiếng thở dài của ông ta vang lên trong đó chứa đựng một tia sầu não, “Hai là ta sẽ cho con cùng chết với con nhãi đó.”

Thiên Nhiễm cười khổ, “Cha, con xin lỗi, cho đến bây giờ con vẫn không biết giá trị sống của con là gì?”

Ông lão như bất ngờ trước câu hỏi của hần, nhất thời cũng không biết nói gì.

Không gian chìm vào im lặng, Thiên Nhiễm cười khổ một tiếng, đôi mắt anh trống rỗng mà xa xăm, “Công cụ giết người, người kế thừa sản nghiệp, hay là một quân cờ mặc cho cha điều khiển?”

“Con...” Giọng nói ông lão run run...

Thiên Nhiễm lên tiếng cắt ngang giọng nói của cha mình, “Hai mươi tám năm qua con hầu như không tìm thấy mục tiêu để sinh tồn, nhưng bây giờ con đã tìm được giá trị sống của con trên đời này, chính là bảo vệ người con yêu... Cho nên cha không cần đưa cho con sự lựa chọn. Con sẽ không đi đâu cả.”

Trong phòng giam là một bầu không khí khó nói thành lời, ánh mắt Thanh Băng phức tạp nhìn về phía Thiên Nhiễm...

“Được, ta thành toàn cho con...” Giọng nói Thiên Nghĩa vang lên, sau đó một tiếng ‘cụp’ lập tức mất tín hiệu.

“Tiểu Nhiễm, anh ra ngoài đi... em không muốn nhận ân tình từ người khác.”

“Là anh nợ em, anh sẽ trả lại thay cha...”

“Anh cũng biết nói là ‘thay cha’ vậy thì người nợ em không phải anh, đi đi.”

Thiên Nhiễm mỉm cười nhưng ánh mắt lại chứa đựng nỗi buồn xa xăm, “Anh tình nguyện nợ em.”

“Anh...”

“Chị ba, ở đây có một cái lỗ này.” Giọng Ái Linh vang lên, Thanh Băng và mọi người lập tức hướng về phía Ái Linh.

Phía sau lưng cô nàng là một cái lỗ nhỏ, mang ánh nắng bên ngoài chiếu thẳng một đường vào không gian tối tăm trong phòng...

Cái lỗ nhỏ không qua nổi ngón tay này thì làm gì được? Thanh Băng định cho qua nhưng hình như trong giây phút ngắn ngủi cô đã nhớ ra một điều rất quan trọng.

Thanh Băng lấy điện thoại trong túi ra, bật chế độ định vị lên, đưa điện thoại vào kế bên cái lỗ, đây là cách để có thể thu sóng, không gian trong phòng vốn kính chống cao tường nên khi này điện thoại không có tín hiệu, nhưng bây giờ...

Hoài Minh đang tuyệt vọng nhìn vào màn hình laptop, anh ta phiền não định đóng máy lại nào ngờ..

Chấm đỏ trên màn hình đột nhiên xuất hiện, theo đó là tọa độ của Thanh Băng, “Có phát hiện rồi..”

Tất cả lập tức vây quanh, nhìn vào màn hình máy tính, tất cả đều không thể tin nổi vào mắt mình...

Vị trí của cô hiện giờ là trên một hòn đảo, xung quanh đều là biển rộng bao la...

Vân Long lập tức nắm được tọa độ của Thanh Băng, anh nhanh chóng lấy điện thoại, search vào Google, sau đó sắc mặt như không còn giọt máu lên tiếng, “Bọn họ đang ở căn cứ của W.”

Nhóm tứ Long rất ấn ý với nhau, bọn họ chỉ cần nhìn nhau sau đó gật đầu như là ngầm phân phó công việc cho nhau, Vân Long điều tra về địa lý qua màn hình máy tính, Đức Long gọi điện thoại thông báo cho tổng bang để chuẩn bị máy bay, Hoàng Long tổng hợp các anh em trong Thiên Long lại, Ngũ Long chuẩn bị vũ khí đối kháng.

Thiên Nhiễm và Minh Khuê cố gắng xác định vị trí quả bom nhưng vẫn không có phát hiện gì...

Ái Linh nhìn xung quanh rồi sau đó nhìn Thanh Băng đang cầm điện thoại hướng về phía cái lỗ nhỏ kia, đột nhiên hai mắt cô nàng loé sáng sau đó lớn tiếng, “Bên ngoài là không gian có nghĩa là nơi đây không ăn thông theo một hệ thống nào có đúng không?”

Thiên Nhiễm gật đầu, tuy chưa hiểu vì sao cô lại hỏi vậy nhưng vẫn lên tiếng giải thích, “Nhà giam nội bộ của W tuy được thiết kế và lắp đặt mạng lưới an toàn cực kì nghiêm ngặt nhưng lại không hề có sự liên kết với nhau giữa các phòng giam.”

Minh Khuê hình như đã hiểu được ý của Ái Linh, có lên tiếng đầy phấn khích, “Ái Linh, không lẽ em định...”

“Không được.” Thanh âm lạnh lùng của Thanh Băng vội cắt ngang lời Minh Khuê, vào thời khắc này nhưng trong cô vẫn còn đủ bình tĩnh đến vậy, đáy mắt không hề có chút lo sợ, đây chính là khí chất của lão đại.

“Tại sao?” Ái Linh hỏi lại, ý cô nàng là muốn dùng khối đá bên kia để đập nát bức tường này, vậy chẳng phải thoát rồi sao?

Thanh Băng nhìn xung quanh một lúc, “Tuyệt đối không thể đập tường, loại bom được trang bị là bom âm tường, vì vậy không có cách nào ngăn cản nó nổ, nếu chúng ta đập tường nếu đụng phải đường dây của bom sẽ làm cho nó nổ nhanh hơn.”

Minh Khuê đầy lo lắng bước lên, “Thanh Thanh, chúng ta liều một phen, còn nước còn tát.”

“Đúng vậy.” Thiên Nhiễm nhắc khối đá to hơn sau đó dùng sức đập vào bức tường kia.

Ái Linh và Minh Khuê cũng đồng loạt làm theo, cả ba người kiên trì đập tường, Thanh Băng không ngăn cản, chỉ thở dài một cái rồi cũng nhắc đá lên đập cùng bọn họ.

Bức tường chắc chắn kia cuối cùng cũng có biến chuyển, nó đã bị lủng một lỗ, tuy nhỏ nhưng vẫn có thể miêng cường nhìn ra bên ngoài, cả bốn người bán mạng đập tường, mồ hôi cũng rơi lả chả làm ướt đầm quần áo, Thanh Băng vừa đập tường vừa lên tiếng:

“Hối hận không?” Giọng nói cô nhẹ nhàng và dứt khoát, tuy chỉ có ba chữ nhưng có lý giải ra rất nhiều nghĩa.

Hối hận không khi gặp được cô, khi bị cô liên lụy vào hoàn cảnh nguy hiểm này? Khi vì cô mà mệt nhọc đến trên người đầy thương tích... Thanh Băng muốn biết, vào giây phút sinh tử này cô muốn nghe lời thật lòng của bọn họ...

Ái Linh cũng nói tiếp theo, “Trịnh Ái Linh này tuy luôn nhúc nhát nhõng nhẽo hay đeo bám người thân bên cạnh, lúc nào cũng ỷ vào người khác, luôn bày những trò cổ quái chọc tức người xung quanh nhưng trong từ điển của em chưa từng có hai từ hối hận.”

Minh Khuê mỉm cười, “Chị cũng vậy, chị lúc nào cũng yếu đuối lại không làm được việc nặng nhưng lá gan tuyệt đối không hề nhỏ, chị không hối hận, chưa hề hối hận một chút nào.”

Thanh Băng dừng động tác đập tường, ánh mắt cô bây giờ không còn sự lạnh lùng cũng hờ hững thường ngày mà hiện hữu trong đôi mắt đen kia là một sự cảm động của tình thân mãnh liệt, cô có người thân rồi...

~tít tít tít tít...!~ Những tiếng báo hiệu của quả bom đột nhiên nhanh đến khiến người khác đổ mồ hôi lạnh, không xong rồi, bọn họ đã đụng phải dây nguồn của quả bom rồi...

Thanh Băng buông tảng đá xuống, nhìn Minh Khuê và Ái Linh sau đó nhìn cái lỗ nhỏ bọn họ vừa đập được, tuy nhỏ nhưng vẫn có thể chui qua..

“Chui ra mau, chạy thật xa ra...” Thanh Băng nói, Minh Khuê và Ái Linh gật đầu sau đó lần lượt chui ra ngoài, tiếng tít ngày càng nhanh dự chừng như một khoảng thời gian nữa thôi, nơi đây sẽ phát nổ trở thành một lãnh thổ tan hoang...

~Rè...rè~ Lúc Minh Khuê và Ái Linh thoát khỏi phòng giam thì máy bay của cửa Thiên Long cũng đáp xuống, Văn Vĩ và Hoài Minh vội vàng đỡ lấy hai cô.

Trong phòng giam, không khí bắt đầu nặng mùi của khí thoát ra từ bom, Sau đó không đợi cho Thanh Băng và Thiên Nhiễm thoát ra..

~Bùm!!~ Tiếng nổ vang trời vang lên, mặt đất cũng vì thế mà rung chuyển khiến tất cả phải nằm xuống tránh những mảnh vỡ bay ra, trong buổi chiều của mùa đông, sắc trời bị nhuộm đỏ một màu lửa màu đỏ như máu người...

Tất cả mọi người cả kinh đến tuyệt vọng...

“Chị hai!”

“Lão Đại!”

Tất cả mọi người cả kinh hô lên.. nhưng từ trong ngọn lửa kia lại yên tĩnh đến lạ thường... cô không đi ra, không khí tràn ngập mùi vị của máu, sự cả kinh đến tột độ của mọi người.

Lão đại của bọn họ, Thanh băng của bọn họ? Người luôn lạnh lùng như tảng băng nhưng đôi khi lại ấm áp đến lạ thường, người luôn vì anh em mà có thể hy sinh cả mạng sống...người luôn vì Thiên Long mà phải chịu nhiều đau khổ...

Tất cả điều bị cháy rụi trong biển lửa...

Trên hòn đảo không khí của máu lan tỏa....

Bầu trời xám xịt như sắp mưa...

Vị mặn của nước mắt chan hoà vào nỗi đau thương...

Tất cả kết thúc rồi...

Thật sự kết thúc rồi sao?

Chính ngọn lửa đang cháy rực kia đã kết thúc tất cả...

Trịnh Thanh Băng.

56. Chương 56 Sự Đau Thương Trên Hòn Đảo W (2)

Mùi vị của nước mưa ngày càng dày đặc rồi sau đó một trận mưa tựa hồ muốn trút hết đau thương ập xuống, cành cây ngọn cỏ nơi đây cũng bị gió lay đến ngã xuống bất lực mà nằm dưới đất.

Vào cái thời khắc mà con người tuyệt vọng nhất, vào khoảnh khắc tất cả tưởng chừng kết thúc ấy...

Hai thân ảnh từ trong biển lửa diu nhau đi ra, khiến mọi người kinh hãi.

“Lão đại.” Tất cả mọi người chạy đến.

Thanh băng tóc tai rũ rượi, cả người cô toàn vết thương và bị nước mưa làm ướt khiến mái tóc dài dính vào cái cổ trắng nõn kia, nhưng cô không quan tâm thương thế của mình, cô dìu Thiên Nhiễm ra ngoài, mọi người chưa kịp đỡ thì Thanh Băng đã ngã khụy xuống đất, cô muốn hôn mê một lát, cô rất mệt rồi...

Nhưng không được, lý trí của Thanh Băng nhắc nhở cô tuyệt đối không được ngủ, bởi vì có lẽ...những việc sắp tới cô đối mặt sẽ là một khoảnh khắc cuối cùng mà cả đời cô không được thấy nữa...

Vài cái lúc mà quả bom nổ tung ấy, tưởng chừng như Thanh Băng lại một lần nữa chết vì bom thì một thân thể cường tráng đè lên cô, làm sao có thể?

Thiên Nhiễm làm sao có thể dùng thân thể của mình để che chắn thay cô?

Thiên Nhiễm như hôn mê, phần ngực vẫn phập phồng lên xuống, phần lưng vì che cho Thanh băng mà bị lở một khoảng rất lớn, tựa hồ có thể thấy cả sống lưng, khắp người anh đầy máu...

Thanh Băng dùng hết sức đỡ hấn dậy, giọng nói cô chứa đầy sự hốt hoảng, “Tiểu Nhiễm, anh không được ngủ, mau tỉnh lại đi...”

Hắn vẫn không trả lời, Thanh băng lo lắng tựa hồ sợ hắn sẽ ...sẽ rời khỏi cô, cô hét lên, “Tiểu Nhiễm, không cho phép anh không trả lời, mau, trả lời em đi, tiểu Nhiễm...”

“Băng, hét lớn như vậy muốn hại anh điếc à?” Giọng nói Thiên Nhiễm tựa hồ như không còn sức, khoe môi hằn thấp thoáng một nụ cười.

“Tiểu Nhiễm, anh sao rồi? sẽ không sao đâu, em sẽ gọi bác sĩ, các người đứng đó làm gì? Mau lên gọi Peter tới đây...” Thanh Băng quay sang Tứ Long.

Thiên Nhiễm nắm lấy bàn tay lạnh như băng của cô, “Không cần đâu, Băng, anh sẽ không thể ở bên cạnh em bảo vệ em nữa...”

Thanh Băng liên tục lắc đầu, “Sẽ không đâu, đừng nói bậy như vậy...”

“Băng, khi anh đi rồi, em phải sống thật tốt, mỗi khi buồn cứ khóc, không cần phải kiềm nén lại, mỗi khi vui phải cười thật tươi không cần che dấu cảm xúc, anh, sứ mệnh của anh đã kết thúc rồi... em phải sống thật tốt, phải thật hạnh phúc ...để sự hy sinh của anh xứng đáng...”

“Tiểu Nhiễm...anh sẽ không sao đâu...”

“Băng, anh rất thích em gọi anh là Tiểu Nhiễm, nó khiến anh cảm thấy rất ấm áp, em đừng bao giờ tự trách bản thân...tám năm trước anh gặp em...tám năm sau anh chết vì em...tất cả điều do anh tự nguyện, Băng...anh không cần em phải yêu anh...anh chỉ muốn đứng phía sau nhìn em ...hạnh phúc, tuy rằng, tuy rằng hạnh phúc đó hoàn toàn không có phần anh...”

Từng giọt nước mắt của Thanh băng rơi xuống, cô cho phép bản thân mình hãy yếu đuối thêm một lần nữa đi...

Giọng nói thều thào lại vang lên, “Băng, em hát cho anh nghe được không? Bài hát của tám năm trước, anh rất thích nghe em hát...”

Thanh Băng gật đầu, giọng hát cô nghẹn ngào mà run run của cô vang lên.

Khi tuyết bắt đầu rơi, ở trên bầu trời đầy mây kia, bạn đã đến như những bông tuyết

Ấy và soi sáng những ngày dài trong tôi.

Đừng chờ đợi một phép màu

Trước mắt chúng ta bây giờ là một con đường đầy khó khăn.

Với rất nhiều những thử thách

Và chúng ta không thể biết trước trong tương lai

Và ta cũng không có sức mạnh để thay đổi hay từ bỏ được.

Giữa trời mưa, một người con gái ngồi hát, giọng hát cô run lên vì đau đớn, cô ôm một chàng trai... hắt từ từ chìm vào giấc ngủ, một giấc ngủ yên tĩnh trong tiếng hát của cô...

Đôi mắt Thanh Băng trống rỗng nhìn người ôm đang dần lạnh đi, “Tiểu Nhiễm, đừng như vậy...đừng vậy chứ...”

Thanh băng lại tiếp tục mất đi một người thân, Thiên Nhiễm đã đến và cho cô hy vọng cũng cho cô sự quan tâm, ở bên cạnh anh cô cảm thấy rất ấm áp, cô không có anh trai nên vẫn luôn xem anh là người mình có thể ỷ lại...

Nhưng tình cảm của Tiểu Nhiễm đối với cô lại chệch đường ray mà rẽ sang một hướng khác, anh yêu cô, anh muốn bảo vệ cô, tình yêu của anh âm thầm mà lặng lẽ, anh chưa từng oán trách hay có điều kiện gì khác ngoài việc được ở bên cạnh bảo vệ cô...

Người cha yêu thương cô rời khỏi cô, người cô yêu hôn mê bất tỉnh, người yêu cô lại vì cô mà chết, tại sao chỉ cần là người thân của cô thì ông trời điều khiển họ phải rời xa cô như vậy? Chẳng lẽ ông trời muốn cô suốt đời này phải sống trong sự cô độc hay sao?

Trịnh Thanh băng bình tĩnh trở lại, dùng hết sức đứng lên, Vân Long tiến tới đỡ cô nhưng bị Thanh Băng gạt ra, cô muốn tự đứng lên bằng đôi chân của mình, ánh mắt đau thương khi này đã bị thay thế bằng sự lạnh khốc và vô tình, mùi vị chết chóc lan toả trong không khí, “Người đâu?”

“Lão đại” Một hàng dài những thuộc hạ của Thiên Long được điều tới đồng thanh hô to.

“Tiêu diệt toàn bộ tổ chức W, một người cũng không để thoát, tôi muốn lấy đầu của bọn họ tể cho hai người đã bị họ giết, ai dám kháng lệnh, giết không cần hỏi.” Mệnh lệnh lãnh khốc được đưa xuống khiến người người cả kinh không dám tin mắt nhìn về phía Thanh băng, cô vẫn đứng đó, đôi mắt cực kì tàn nhẫn không chứa đựng một tia tình cảm nào...

“Dạ.” Tất cả thuộc hạ đồng thanh đáp.

Phía trước một màn tối tăm, nước mưa đã hoà vào máu, tiếng thét thảm khốc kinh động trời xanh không ngừng vang lên.

Màn đêm bao phủ, tuyết rơi nhuộm trắng cả con đường, tại biệt thự Trịnh gia lại tấp nập bác sĩ riêng...

Thanh Băng trên giường đầy các vết thương nằm hôn mê trên giường, sắc mặt cô xanh xao tựa hồ không có sức sống..

Bác sĩ sau khi chuẩn bệnh thì tháo bao tay ra, ngay lập tức Tuấn Khải bước lên, “Peter, cô ấy sao rồi?”

“Vết thương khá nặng nhưng không nguy hiểm, lão đại bị nhiễm phong hàn khá nặng nên tôi đã tiêm thuốc an thần cho cô ấy để cô ấy tĩnh dưỡng. Chân của cô ấy cũng bị va chạm mạnh khiến xương bị chấn thương, tạm thời không nên để cô ấy đi lại nhiều.” Bác sĩ báo cáo bệnh tình.

Sắc mặt ai cũng tái nhợt, Minh Khuê hỏi, “Vậy là...Thanh Thanh không thể đi được nữa?”

Bác sĩ khẽ than nhẹ, “Cũng không hẳn là như vậy, chỉ cần để xương chân phục hồi sẽ có thể đi lại bình thường.”

“Thật tốt, thật tốt rồi...” Ái Linh và Minh Khuê vui mừng, trên mặt ai cũng nở phào nhẹ nhõm...

57. Chương 57 Gặp Lại

Hai năm sau...

Giữa một bầu không khí ấm áp của mùa xuân, lại xuất hiện một khung cảnh hạnh phúc.

Tại nhà hàng Predst là hình ảnh cô dâu chú rể hạnh phúc mỉm cười với nhau, Tuấn Khải đến trước mặt Văn Vĩ và Ái Linh nở nụ cười vui vẻ, “Hai người quả thật là tiểu quý, vậy mà đi trước anh một bước rồi.”

Ái Linh mỉm cười trêu lại, “Anh cũng bớt trêu hoa ghen nguyệt lại thì sớm muộn gì cũng có tình yêu thôi, Anh cả, trong em thế nào?”

“Em gái của anh là xinh nhất trên đời này rồi, này Văn Vĩ, tuy rằng tôi nể mặt Thanh Bằng nhưng tôi sẽ không tha cho cậu nếu cậu dám làm khổ em gái vàng ngọc này của tôi đâu.” Tuấn Khải nhìn Văn Vĩ như là cảnh cáo cũng nhưng đang đùa giỡn.

Văn Vĩ mỉm cười đầy hạnh phúc, “Anh yên tâm, chỉ sợ con nhóc này ăn tươi nuốt sống em thôi.”

Ái Linh nhéo Văn Vĩ một cái, “Nói gì hả?”

Bầu không khí náo nhiệt hạnh phúc khiến người ta vui vẻ không thôi.

Từ đằng xa một thanh âm có vẻ như tuổi thân lại không nghiêm túc truyền đến, “Hazz, trời thật bất công, một gương mặt đẹp trai anh tuấn lại có tài phóng dao giỏi như tôi lại phải chịu thua một thằng nhãi...”

Minh Khuê từ đằng xa đi tới liếc Tử Hạo một cái, “Tử hạo, anh và Tuấn Khải điều thuộc dạng hoa công tử, nếu bớt lăng nhăng lại thì may ra còn có người để ý.”

Tuấn Khải và Tử Hạo khá ăn ý trong vấn đề trêu chọc người khác, bọn họ một xướng một ca...

“Anh thấy em và Hoài Minh cũng ăn ý lắm đó.” Tử Hạo làm ra vẻ suy tư...

Tuấn Khải làm ra vẻ suy xét, “Hoài Minh tuy rằng đôi lúc không hơi văng tục nhưng bản chất lại rất nghĩa khí, nếu làm em rể có lẽ anh sẽ suy xét.”

“Anh...hai người...” Mặt của Minh Khuê ửng hồng, cô bối rồi quay sang chỗ khác thì đụng phải ánh mắt Hoài Minh đang đứng không xa nhìn mình...

Văn vĩ mỉm cười, “Mà nói này giờ sao không thấy chị hai đâu nhỉ?”

Hai năm nay Thanh Bằng hành tung bất thường, muốn đến là đến muốn đi là đi, thậm chí hai tháng nay cũng chẳng thấy bóng dáng đâu, Văn Vĩ đã nhận tin thông báo ngày cưới...không lẽ cô không nhận được.

“Nhìn kìa” Ái Linh nhìn về phía cửa cô vui mừng reo lên.

Từ phía cửa một người con gái có mái tóc dài được màu nâu với mái ngang được búi lên cao nhìn rất dễ thương, đôi mắt màu đen sâu như hồ nước khiến người khác bị mê hoặc, gương mặt sắc sảo ngũ quan tinh tế.

Thanh Bằng đứng ở cửa, hôm nay cô diện một bộ váy màu trắng đẹp kết hợp nhìn rất nữ tính, chiếc váy dài tới chân khiến đôi chân trắng nõn của cô lộ ra, phần ngực được cách điệu khiến cho bờ vai nhỏ của cô được phơi bày, dáng người của Thanh Bằng cơ hồ còn đẹp hơn cả siêu mẫu, không bàn cãi nhiều, đây khẳng định là một kiệt tác của thượng đế.

Bên cạnh đó, một điều khiến người khác không tin vào mắt mình đó là đôi môi đỏ chúm chúm kia lại đang...cười, cô cười rất tươi khiến gương mặt càng thêm hài hoà.

Thanh Bằng từng bước đi tới trước mắt em trai, tất cả mọi người đều dồn hết sự chú ý vào cô...đôi mắt không dám tin như muốn hỏi: Thanh Bằng à, em đổi gu thời trang hả? Thật không ngờ sẽ có một ngày bọn họ có thể nhìn thấy cô mặc váy lại còn trang điểm.

“Nhìn đủ chưa?” Thanh Âm của cô vang lên, ngoại hình thì ấm áp nhưng giọng nói thì vẫn bức người như năm nào...

“Chị, chị hai...” Văn Vĩ là người tìm được ngôn ngữ đầu tiên.

Thanh băng mỉm cười nhìn em trai mình, “Ngoan, hôm nay chị đến dự sinh nhật mấy đứa, chúc mừng sinh nhật.”

Hả??

Tất như muốn đảo lộn trời đất...

Khách mời như người đá...

Cô dâu chú rể chính thức hoá đá....

Thấy mọi người đột nhiên cứng đờ mà nhìn về phía mình Thanh Băng mới nhớ ra, cô lập tức sửa lại, “À quên, là, là đám cưới phải không? Em có gửi tin nhắn cho chị...nhất thời quên mất...”

Văn Vĩ uất ức, khóc không thành tiếng mà nhìn Thanh Băng, nghiêng giọng, “Chị hai!!”

Thanh Băng bật cười, “Đùa thôi, làm sao chị quên được ngày quan trọng của em trai chị được chứ?”

Hoài Minh đi một vòng quanh Thanh Băng, dùng ánh mắt nhìn người ngoài hành tinh, “Đùa? Lão đại, cậu biết đùa hả? Lại con cười nữa...có phải sau hai tháng mất tích đầu cậu bị chạm không?”

Tử Hạo kéo mạnh Hoài Minh, anh ta muốn chết hay sao mà dám nói chuyện với cô bằng từ ngữ bất kinh như vậy?

Ai ngờ...

Thanh băng không hề giận một chút nào mà còn bật cười, “Sao? Không thay đổi được à? Tôi bỗng nhận ra cuộc sống thật nhàm chán nên muốn đổi khẩu vị xem sao?”

Thanh Băng lúc đi lúc về, hai tháng qua cô đã đi du lịch khắp nơi, chợt nhận ra, thứ quý nhất của cuộc sống là nụ cười...

Mặc dù...

Cô không quen cười một chút nào, nó khiến cho quai hàm thật mỏi...không biết có gì thú vị nữa.

Cô bắt đầu nghi ngờ cái quyển sách ‘hơn cả tình yêu’ kia...

Trong khuôn viên khách sạn, con Thanh Băng, và nhóm Minh Khuê ngồi nói chuyện, đột nhiên một quả bóng lăn tới đụng chân cô, sau đó một gái chạy đến, rất lễ phép nhìn cô rồi cúi đầu chào, “Dì xinh đẹp, dì cho con xin lại quả bóng được không?”

Thanh Băng mỉm cười nhìn nhặt quả bóng lên, ngồi xổm xuống trước mặt đứa bé, “Của con à?”

“Dạ.” Bé gái ngoan ngoãn gật đầu.

Nụ cười trên môi Thanh Băng càng nở rộ, cô xoa đầu đứa bé, hành động cử chỉ dịu dàng giống như một người mẹ quan tâm con mình của cô khiến đám Tuấn Khải mở to mắt...

“Con tên gì?” Thanh băng dịu dàng hỏi.

“Con tên Hoà Y” Giọng nói của con nít thật dễ thương, Thanh băng rất thích con nít...

“Tiểu Y, con nhỏ đã xinh đẹp như thế này rồi.” Thanh Băng nhẹ giọng xoa đầu con bé.

Hoà Y nhào vào lòng Thanh Băng, con bé thật ngây thơ... “Dì xinh đẹp, dì thơm quá...”

Thanh Băng bật cười, ôm cô bé ngồi lên đùi mình, “Sao lại chơi đến mồ hôi ra ướt thế này.”

Thanh Băng cầm khăn giấy lau mặt Hoà Y.

Một người đẹp còn hơn thiên tiên giáng trần như Thanh Băng đương nhiên sẽ có nhiều tên đàn ông không đứng đắn mà đến gần, và sự thật chứng minh...

“Người đẹp, làm quen được không?” Thanh Băng quay lại nhìn, đó là một người đàn ông châu Âu nhìn rất lãng tử.

Cô mỉm cười với Hoà Y, “Tiểu Y, con đi chơi đi.”

Nụ cười của cô khiến cho tim gã đàn ông kia đập mạnh, một sắc đẹp vô hạn...

Sau khi Hoà Y rời đi, Thanh Bằng đứng lên, sắc mặt nhu hoà và mỉm cười vừa rồi của cô hoàn toàn tan biến, cô lạnh lùng nhìn vào người đàn ông.

Hoài Minh và mọi người nói thầm trong lòng, cuối cùng cô cũng quay về là Trịnh Lão Đại lạnh lùng rồi...

“Biến đi.” Thanh Âm trong trẻo lạnh lùng không chút tình cảm.

“Người đẹp, em đã từng nghe câu gặp một lần đã say không?”

“Đã từng nghe, nhưng có vẻ nó sẽ không thích hợp dùng cho anh nói.” Thanh Bằng vô tình đáp trả.

Sự lãnh khốc của cô khiến cho gã khá hoảng sợ nhưng vì lòng tự cao của người đàn ông gã không thể để thu, xung quanh bây giờ có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn gã nếu bây giờ bỏ đi chẳng khác nào làm trò cười?

Gã người châu Âu mỉm cười, “Tôi thật sự say em rồi...”

Thanh bằng vừa định nói thì đã bị một thanh âm trầm thấp cản lại, “Nếu anh không tránh ra thì tôi sẽ cho anh say đòn ngay bây giờ.”

Gã ta nhú mày quay lại, sau lưng gã là một người đàn ông cao hãn hơn gã một cái đầu, sắc mặt anh lạnh lùng đến không chút cảm xúc...

Thanh bằng Kinh Hỷ

Mọi người cũng không kịp xử lý thông tin...

Đài Phong đi đến bên cạnh Thanh Bằng, quàng tay qua vai cô, “Cô ấy là người của tôi, thiết nghĩ anh nên điều tra khi chuẩn bị làm điều gì đó...”

Gã đàn ông kia tức tối bỏ đi, Thanh bằng nhìn người đứng kế bên mình không chớp mắt tựa như sợ rằng chỉ một cái nháy mắt sẽ khiến cô tỉnh mộng...

Đài Phong nhìn dáng vẻ ngơ ngác của cô thì bị chọc cười, anh đặt hai tay lên vai cô, “Bằng nhi, là anh, không phải quên rồi chứ?”

Bằng Nhi!! Một tiếng gọi của anh khiến nước mắt Thanh Bằng không kiềm được mà chảy ra...

Hai năm, sau trăm đêm cô điều nằm mơ thấy cảnh tượng này, nhưng khi tỉnh lại thì thứ vây quanh cô chỉ là màn đêm tĩnh lặng và sự cô độc đến đáng sợ...

Giọng nói Thanh Bằng run run, “phong, là anh sao? Thật sự là anh sao?”

Đài Phong mỉm cười ôm cô vào lòng, “Là anh, anh là Đài Phong, người yêu em nhất chính là anh.”

Nước mắt vui mừng của Thanh bằng tuôn rơi không ngừng, cô có thể chạm vào anh, vậy không phải là mơ rồi, anh đã trở về rồi...thật sự đã về bên cô...

“Bằng nhi, anh rất nhớ em...” Một câu nói ngắn như thế lại chất chứa tình cảm sâu nặng, anh ôm thật chặt cô vào lòng.

“Anh, cái đồ ngốc này, sao lâu như vậy mới trở về, anh có biết là em nhớ anh đến phát điên rồi hay không? Không đợi em điên rồi hay về?”

Đài Phong mỉm cười, mới hai năm không ngờ là Bằng nhi của anh thay đổi nhiều đến thế, cô đẹp hơn nhưng lại trẻ con hơn, Bằng nhi cứ thế khiến anh mãi mãi cũng không buông ra được.

58. Chương 57 Gặp Lại

Hai năm sau...

Giữa một bầu không khí ấm áp của mùa xuân, lại xuất hiện một khung cảnh hạnh phúc.

Tại nhà hàng Predst là hình ảnh cô dâu chú rể hạnh phúc mỉm cười với nhau, Tuấn Khải đến trước mặt Văn Vĩ và Ái Linh nở nụ cười vui vẻ, “Hai người quả thật là tiểu quý, vậy mà đi trước anh một bước rồi.”

Ái Linh mỉm cười trêu lại, “Anh cũng bớt trêu hoa ghẹo nguyệt lại thì sớm muộn gì cũng có tình yêu thôi, Anh cả, trong em thế nào?”

“Em gái của anh là xinh nhất trên đời này rồi, này Văn Vĩ, tuy rằng tôi nể mặt Thanh Bằng nhưng tôi sẽ không tha cho cậu nếu cậu dám làm khổ em gái vàng ngọc này của tôi đâu.” Tuấn Khải nhìn Văn Vĩ như là cảnh cáo cũng nhưng đang đùa giỡn.

Văn Vĩ mỉm cười đầy hạnh phúc, “Anh yên tâm, chỉ sợ con nhóc này ăn tươi nuốt sống em thôi.”

Ái Linh nhéo Văn Vĩ một cái, “Nói gì hả?”

Bầu không khí náo nhiệt hạnh phúc khiến người ta vui vẻ không thôi.

Từ đằng xa một thanh âm có vẻ như tuổi thân lại không nghiêm túc truyền đến, “Hazz, trời thật bất công, một gương mặt đẹp trai anh tuấn lại có tài phóng dao giỏi như tôi lại phải chịu thua một thằng nhãi...”

Minh Khuê từ đằng xa đi tới liếc Tử Hạo một cái, “Tử hạo, anh và Tuấn Khải điều thuộc dạng hoa công tử, nếu bớt lăng nhăng lại thì may ra còn có người để ý.”

Tuấn Khải và Tử Hạo khá ăn ý trong vấn đề trêu chọc người khác, bọn họ một xướng một ca...

“Anh thấy em và Hoài Minh cũng ăn ý lắm đó.” Tử Hạo làm ra vẻ suy tư...

Tuấn Khải làm ra vẻ suy xét, “Hoài Minh tuy rằng đôi lúc không hơi văng tục nhưng bản chất lại rất nghĩa khí, nếu làm em rể có lẽ anh sẽ suy xét.”

“Anh...hai người...” Mặt của Minh Khuê ửng hồng, cô bối rồi quay sang chỗ khác thì đụng phải ánh mắt Hoài Minh đang đứng không xa nhìn mình...

Văn vĩ mỉm cười, “Mà nói này giờ sao không thấy chị hai đâu nhỉ?”

Hai năm nay Thanh Bằng hành tung bất thường, muốn đến là đến muốn đi là đi, thậm chí hai tháng nay cũng chẳng thấy bóng dáng đâu, Văn Vĩ đã nhận tin thông báo ngày cưới...không lẽ cô không nhận được.

“Nhìn kìa” Ái Linh nhìn về phía cửa cô vui mừng reo lên.

Từ phía cửa một người con gái có mái tóc dài được màu nâu với mái ngang được búi lên cao nhìn rất dễ thương, đôi mắt màu đen sâu như hồ nước khiến người khác bị mê hoặc, gương mặt sắc sảo ngũ quan tinh tế.

Thanh Bằng đứng ở cửa, hôm nay cô diện một bộ váy màu trắng đẹp kết hợp nhìn rất nữ tính, chiếc váy dài tới chân khiến đôi chân trắng nõn của cô lộ ra, phần ngực được cách điệu khiến cho bờ vai nhỏ của cô được phơi bày, dáng người của Thanh Bằng cơ hồ còn đẹp hơn cả siêu mẫu, không bàn cãi nhiều, đây khẳng định là một kiệt tác của thượng đế.

Bên cạnh đó, một điều khiến người khác không tin vào mắt mình đó là đôi môi đỏ chúm chúm kia lại đang...cười, cô cười rất tươi khiến gương mặt càng thêm hài hoà.

Thanh Bằng từng bước đi tới trước mắt em trai, tất cả mọi người đều dồn hết sự chú ý vào cô...đôi mắt không dám tin như muốn hỏi: Thanh Bằng à, em đổi gu thời trang hả? Thật không ngờ sẽ có một ngày bọn họ có thể nhìn thấy cô mặc váy lại còn trang điểm.

“Nhìn đủ chưa?” Thanh Âm của cô vang lên, ngoại hình thì ảm áp nhưng giọng nói thì vẫn bức người như năm nào...

“Chị, chị hai...” Văn Vĩ là người tìm được ngôn ngữ đầu tiên.

Thanh bằng mỉm cười nhìn em trai mình, “Ngoan, hôm nay chị đến dự sinh nhật mấy đứa, chúc mừng sinh nhật.”

Hả??

Tất như muốn đảo lộn trời đất...

Khách mời như người đá...

Cô dâu chú rể chính thức hoá đá....

Thấy mọi người đột nhiên cứng đờ mà nhìn về phía mình Thanh Bằng mới nhớ ra, cô lập tức sửa lại, “À quên, là, là đám cưới phải không? Em có gửi tin nhắn cho chị...nhất thời quên mất...”

Văn Vĩ uất ức, khóc không thành tiếng mà nhìn Thanh Bằng, nghiêng giọng, “Chị hai!!”

Thanh Bằng bật cười, “Đùa thôi, làm sao chị quên được ngày quan trọng của em trai chị được chứ?”

Hoài Minh đi một vòng quanh Thanh Bằng, dùng ánh mắt nhìn người ngoài hành tinh, “Đùa? Lão đại, cậu biết đùa hả? Lại con cười nữa...có phải sau hai tháng mất tích đầu cậu bị chạm không?”

Tử Hạo kéo mạnh Hoài Minh, anh ta muốn chết hay sao mà dám nói chuyện với cô bằng từ ngữ bất kinh như vậy?

Ai ngờ...

Thanh bằng không hề giận một chút nào mà còn bật cười, “Sao? Không thay đổi được à? Tôi bỗng nhận ra cuộc sống thật nhàm chán nên muốn đổi khẩu vị xem sao?”

Thanh Bằng lúc đi lúc về, hai tháng qua cô đã đi du lịch khắp nơi, chợt nhận ra, thứ quý nhất của cuộc sống là nụ cười...

Mặc dù...

Cô không quen cười một chút nào, nó khiến cho quai hàm thật mỏi...không biết có gì thú vị nữa.

Cô bắt đầu nghi ngờ cái quyển sách ‘hơn cả tình yêu’ kia...

Trong khuôn viên khách sạn, con Thanh Bằng, và nhóm Minh Khuê ngồi nói chuyện, đột nhiên một quả bóng lăn tới đụng chân cô, sau đó một gái chạy đến, rất lễ phép nhìn cô rồi cúi đầu chào, “Dì xinh đẹp, dì cho con xin lại quả bóng được không?”

Thanh Bằng mỉm cười nhìn nhặt quả bóng lên, ngồi xổm xuống trước mặt đứa bé, “Của con à?”

“Dạ.” Bé gái ngoan ngoãn gật đầu.

Nụ cười trên môi Thanh Bằng càng nở rộ, cô xoa đầu đứa bé, hành động cử chỉ dịu dàng giống như một người mẹ quan tâm con mình của cô khiến đám Tuấn Khải mở to mắt...

“Con tên gì?” Thanh bằng dịu dàng hỏi.

“Con tên Hoà Y” Giọng nói của con nít thật dễ thương, Thanh bằng rất thích con nít...

“Tiểu Y, con nhỏ đã xinh đẹp như thế này rồi.” Thanh Bằng nhẹ giọng xoa đầu con bé.

Hoà Y nhào vào lòng Thanh Bằng, con bé thật ngây thơ... “Dì xinh đẹp, dì thơm quá...”

Thanh Bằng bật cười, ôm cô bé ngồi lên đùi mình, “Sao lại chơi đến mồ hôi ra ướt thế này.”

Thanh Bằng cầm khăn giấy lau mặt Hoà Y.

Một người đẹp còn hơn thiên tiên giáng trần như Thanh Bằng đương nhiên sẽ có nhiều tên đàn ông không đứng đắn mà đến gần, và sự thật chứng minh...

“Người đẹp, làm quen được không?” Thanh Bằng quay lại nhìn, đó là một người đàn ông châu Âu nhìn rất lãng tử.

Cô mỉm cười với Hoà Y, “Tiểu Y, con đi chơi đi.”

Nụ cười của cô khiến cho tim gã đàn ông kia đập mạnh, một sắc đẹp vô hạn...

Sau khi Hoà Y rời đi, Thanh Bằng đứng lên, sắc mặt nhu hoà và mỉm cười vừa rồi của cô hoàn toàn tan biến, cô lạnh lùng nhìn vào người đàn ông.

Hoài Minh và mọi người nói thầm trong lòng, cuối cùng cô cũng quay về là Trịnh Lão Đại lạnh lùng rồi...

“Biến đi.” Thanh Âm trong trẻo lạnh lùng không chút tình cảm.

“Người đẹp, em đã từng nghe câu gặp một lần đã say không?”

“Đã từng nghe, nhưng có vẻ nó sẽ không thích hợp dùng cho anh nói.” Thanh Băng vô tình đáp trả.

Sự lãnh khốc của cô khiến cho gã khá hoảng sợ nhưng vì lòng tự cao của người đàn ông gã không thể để thu, xung quanh bây giờ có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn gã nếu bây giờ bỏ đi chẳng khác nào làm trò cười?

Gã người châu Âu mỉm cười, “Tôi thật sự say em rồi...”

Thanh băng vừa định nói thì đã bị một thanh âm trầm thấp cản lại, “Nếu anh không tránh ra thì tôi sẽ cho anh say đòn ngay bây giờ.”

Gã ta nhú mày quay lại, sau lưng gã là một người đàn ông cao hãn hơn gã một cái đầu, sắc mặt anh lạnh lùng đến không chút cảm xúc...

Thanh băng Kinh Hỷ

Mọi người cũng không kịp xử lý thông tin...

Đài Phong đi đến bên cạnh Thanh Băng, quàng tay qua vai cô, “Cô ấy là người của tôi, thiết nghĩ anh nên điều tra khi chuẩn bị làm điều gì đó...”

Gã đàn ông kia tức tối bỏ đi, Thanh băng nhìn người đứng kế bên mình không chớp mắt tựa như sợ rằng chỉ một cái nháy mắt sẽ khiến cô tỉnh mộng...

Đài Phong nhìn dáng vẻ ngơ ngác của cô thì bị chọc cười, anh đặt hai tay lên vai cô, “Băng nhi, là anh, không phải quên rồi chứ?”

Băng Nhi!! Một tiếng gọi của anh khiến nước mắt Thanh Băng không kiềm được mà chảy ra...

Hai năm, sau trăm đêm cô điều nằm mơ thấy cảnh tượng này, nhưng khi tỉnh lại thì thứ vây quanh cô chỉ là màn đêm tĩnh lặng và sự cô độc đến đáng sợ...

Giọng nói Thanh Băng run run, “phong, là anh sao? Thật sự là anh sao?”

Đài Phong mỉm cười ôm cô vào lòng, “Là anh, anh là Đài Phong, người yêu em nhất chính là anh.”

Nước mắt vui mừng của Thanh băng tuôn rơi không ngừng, cô có thể chạm vào anh, vậy không phải là mơ rồi, anh đã trở về rồi...thật sự đã về bên cô...

“Băng nhi, anh rất nhớ em...” Một câu nói ngắn ngủi như thế lại chứa tình cảm sâu nặng, anh ôm thật chặt cô vào lòng.

“Anh, cái đồ ngốc này, sao lâu như vậy mới trở về, anh có biết là em nhớ anh đến phát điên rồi hay không? Không đợi em điên rồi hay về?”

Đài Phong mỉm cười, mới hai năm không ngờ là Băng nhi của anh thay đổi nhiều đến thế, cô đẹp hơn nhưng lại trẻ con hơn, Băng nhi cứ thế khiến anh mãi mãi cũng không buông ra được.

59. Chương 58 Gả Cho Anh

Văn Vĩ mỉm cười đi tới bên Đài Phong, “Không nhờ em gọi cho Peter thì anh ấy cũng chẳng về đâu.”

Thanh Băng nhìn em trai mình, cô không hiểu hết ý tứ lời nói cho lắm, “Có ý gì?”

Đài Phong ra hiệu cho Văn Vĩ im lặng nhưng anh ta vẫn cứ nói ra, “Anh Phong đã tỉnh lại nửa năm rồi, chẳng qua anh ấy không muốn về thôi.”

“Cái gì?” Tất cả đang ngồi điều đứng lên, ánh mắt rất không thân thiện nhìn Đài Phong.

Thanh Băng đứng đó, im lặng nhìn chăm chăm anh khiến anh cảm thấy....bức bối, vội nắm lấy tay cô mà giải thích, “Băng nhi, đừng nghe em trai em nói bậy, đúng, đúng là anh đã tỉnh lại nửa năm trước nhưng mà vì vẫn chưa khôi phục hẳn nên Peter không cho anh về...”

“Tại sao không nói em một tiếng?” Thanh Băng nghiêm túc nhìn Đài Phong.

Đài Phong nhìn bộ dáng như muốn nuốt sống người khác của cô khiến anh có cảm giác...lạnh sống lưng, “Điện thoại anh đã bị nổ tung, rơi xuống biển lúc bị thương rồi, Peter lại tìm mọi cách không cho anh xuống giường...”

Tử Hạo tranh thủ lúc nhà bạn đang cháy, với tính cách của anh ta ngại gì mà không châm thêm lửa, anh ta làm ra bộ dáng nghi hoặc nhìn Đài Phong, “Phong, nghe nói con gái Mỹ rất là đẹp, có phải là muốn đổi khẩu vị sang mấy cô tây nhiệt tình kia không?”

Đôi mày lá liễu của Thanh băng nhíu lại, nhìn thẳng Đài Phong, mặt anh bây giờ đã như không còn một giọt máu nào nữa, Đài Phong đá Tử Hạo một cái sau đó nhìn Thanh Băng, “Băng nhi, đừng nghe anh ta nói bậy...anh rõ ràng là anh..”

“Đừng nói nữa, vào dự tiệc đi, Văn Vĩ, khách mời cũng đến đông đủ rồi.” Thanh băng quay qua nói với Văn Vĩ một câu sau đó tiến thẳng vào đại sảnh.

Ở hàng ghế đầu của nhà thờ dành cho người nhà họ Trịnh ngồi, Thanh Băng từ đầu tới cuối chẳng thèm liếc tới Đài Phong một cái mặc cho anh đi theo cứ kiểng có làm hoà.

Những nghi thức cuối cùng cũng đã làm xong, lời của người chủ hôn cũng chính thức tuyên cáo một cuộc sống mới của họ, “Văn Vĩ và Ái Linh chính thức là vợ chồng.”

Bầu trời đêm mùa xuân rất nhiều sao, Thanh băng ngồi bên cửa sổ ngắm những ngôi sao đang giăng đầy trên bầu trời kia, bỗng nhiên điện thoại Thanh Băng run lên, là tin nhắn của một số điện thoại xa lạ...

-Xuống nhà, đi thẳng đến công viên.

Thanh Băng nhíu mày, những người biết số điện thoại cô không nhiều, đây không chừng là người quen, chỉ là...đến công viên làm gì? Thanh Băng đi đến công viên lớn nhất của thành phố, nhưng màn đêm vẫn yên tĩnh...đột nhiên tin nhắn lại run lên.

-Vào công viên, đứng ngay chiếc ghế thứ ba từ trái qua.

Thanh Băng từng bước đi vào, đứng ngay đúng nơi người này nhắn, tại nơi này hiện có một hồ phun nước, những tia nước cứ vậy mà văng ra tựa như những hạt trân châu đứt quãng...

Đột nhiên...

~Tít~ Đèn trong công viên sáng lên, những hàng cây xanh cũng được gắn những màu đèn lung linh.

Cả thành phố như tối tăm vắng vẻ, đột nhiên lại đầy những màu đèn rực rỡ, những chiếc xe hơi cũng sáng lấp lánh, Những bong bóng bay đầy màu sắc viết tên cô bay lên...

Từ đằng xa, bóng dáng của Đài Phong thản nhiên đi đến, anh mỉm cười đứng trước mặt Thanh Băng, “Quan toà và bồi thẩm đoàn cũng không có việc không nghe lời giải thích của nhân chứng, chỉ bằng nghe anh giải thích rồi lẽ anh cũng chưa muộn.”

Thanh Băng mỉm cười nhìn Đài Phong, cô khoanh tay trước ngực làm ra bộ dáng nghiêm túc, “Bổn toà phê chuẩn, bị cáo có năm phút để giải thích.”

Đài Phong bật cười, cô gái này bây giờ còn biết đùa nữa đấy, thật sự cô đã thay đổi rất nhiều, chỉ có năm phút xem ra phải dùng tốc độ nhanh nhất để nói, “Nửa năm trước anh đã tỉnh lại nhưng vì không thể xuống giường nên không thể lập tức về ngay, Peter nói với anh, đại não là trung tâm của tứ chi, vết thương của anh lại quá nặng nên lúc đó hai chân đã mất cảm giác.”

“Khoan đã....anh nói hai chân của anh...” Thanh Băng không dám tin nhìn Đài Phong.

Đài Phong gật đầu, “Chân của anh tưởng chừng không còn cảm giác, nửa người trái cũng tê liệt, quả thật lúc đó chỉ có thể đưa mắt mà nhìn thôi, Peter và bảy bác sĩ quốc tế khác đã hội chẩn để chữa khỏi cho anh...”

Khoé mắt Thanh Bằng dần động nước, cô nghẹn ngào, thật không ngờ anh lại phải trải qua những ngày tháng của người thực vật đó...

Đài Phong mỉm cười, “Bây giờ đã không sao, điều này hoàn toàn là sự thật kính mong các vị bồi thẩm đoàn và ngài chánh án suy xét.”

Thanh Bằng bật cười nhưng nước mắt lại rơi, Đài Phong thấy thế lại trêu cô, “Xem kìa, hai năm sau lại mít ướt hơn rồi.”

“Ai nói chứ?” Thanh Bằng vừa lau nước mắt vừa nói, cứ y như là một đứa con níc vậy.

Đài phong mỉm cười, từ trong túi lấy ra một chiếc hộp nhỏ, anh quỳ một chân xuống trước mặt Thanh bằng.

Đột nhiên anh làm vậy khiến tim cô run lên, Thanh Bằng lùi ra sau vài bước, lại nghe giọng nói dễ nghe của anh, “Bằng nhi, em đã từng nói, nam nhân của em thì em phải lấy hết thiếu một chút em cũng không thêm, vậy bây giờ anh đã toàn mạng trở về, hiện giờ anh tự nguyện hiến thân cho em, em nhất định nói được phải làm được.”

Hiến thân cho em??? Thanh bằng đúng là khóc không nổi cười cũng chẳng xong, sao cô lại có cảm giác như mình đang là những lão tư sản hồi xưa đang ép buộc con gái nhà lành thế nhỉ?

Chiếc hộp trong tay Đài Phong được mở ra, trong đó là một chiếc nhẫn lấp lánh nhìn rất xinh đẹp, anh mỉm cười nhìn cô, “Bằng nhi, gả cho anh được không?”

Thanh Bằng mỉm cười gật đầu, cô không giống như những người khác bày ra bộ dạng suy nghĩ hay then thừng gì đó, cô rất vui thì cô sẽ bộc lộ ra...

Đài Phong đứng lên ôm chặt cô vào lòng.

Dưới bóng cây của công viên rộng lớn...

Dưới ánh đèn lung linh ...

Muôn ngàn vì sao lấp lánh

Họ đứng đó ôm nhau mà mặc kệ cả thế giới...

60. Chương 59 Kết Quả Của Tình Yêu

Mùa xuân là mùa của tình yêu nảy nở, bầu không khí hài hoà dễ chịu khiến tinh thần con người mơ hồ nhìn thấy được một thảo nguyên lớn, mà bản thân chính là một con ngựa đang xé gió mà chạy trên đó, cảm giác thật sáng khoái...

Tại Paris, thành phố của sự lãng mạn, nơi cổ kính và không kém phần xa hoa của nước pháp.

Nhà thờ Sainte Chapelle tọa lạc tại trung tâm của thủ đô nước pháp, với lối kiến trúc gothic chủ đạo đặc sắc và độ hoành tráng ngang ngửa với cung điện hoàng gia vốn có, nơi đây chính là nơi mà nhiều cặp tình nhân mong muốn có một hôn lễ hoành tráng.

Phía bên ngoài nhà thờ là một con đường dài được trang trí hoa hồng rất thơ mộng, khách mời tập hợp những nhân vật của cả hắc đạo và bạch đạo, khuôn viên nhà thờ rộng lớn đến xa hoa, buổi tiệc ngoài trời long trọng, không khí trong đại điện lại cực kì hoành tráng.

Không sai, hoàn toàn có thể gọi đây là đại điện, bởi lối kiến trúc xa hoa với màu chủ đạo là màu vàng tựa như một cung điện vàng trong truyền thuyết nghìn lẻ một đêm.

Thanh Bằng và Đài Phong đứng trước mặt cha sứ, Thanh Bằng quả thật khiến mọi người trầm trồ thán phục vì cô quả thật là một mỹ nhân khuynh nước khuynh thành, cô càng trở nên xinh đẹp hơn khi diện

ình bộ váy cưới lộng lẫy của nhà thiết kế nổi tiếng, bộ váy màu trắng xẻ sâu ở phần lưng, trên đó còn có cả những viên trân châu quý giá được đính.

Cha sứ mỉm cười nhìn cặp đôi tân hôn, ông từ tốn cất giọng uy nghiêm, “Các con thân mến, các con đến nhà thờ để tình yêu các con được Thiên Chúa đóng ấn trước mặt đại diện Hội Thánh và cộng đồng dân Chúa. Chúa Jesus rộng rãi chúc phúc tình yêu này, và Chúa dùng bí tích đặc biệt làm cho các con luôn luôn trung tín với nhau, và đảm nhận những trách nhiệm của hôn nhân, cũng như chính Người đã dùng phép Thánh Tẩy để thánh hiến các con. Bởi đó, trước mặt Hội Thánh, cha hỏi ý kiến các con”

“Đài Phong và Trịnh Thanh Bằng, các con có tự do và thực lòng đến đây, chứ không bị ép buộc, để kết hôn với nhau không?”

Cả hai mỉm cười, cùng lên tiếng, “Thưa có.”

Cha sứ mỉm cười sau đó nói tiếp, “Khi chọn đời sống hôn nhân, các con có sẵn sàng yêu thương và tôn trọng nhau suốt đời không? Có sẵn sàng yêu thương đón nhận con cái mà Chúa sẽ ban, và giáo dục chúng theo luật Chúa Jesus và Hội Thánh không?”

“Thưa có.” Cả hai lần nữa cùng lên tiếng.

“Vậy bởi vì các con đã quyết định kết hôn với nhau, các con hãy cầm tay nhau và nói lên sự ưng thuận của các con trước mặt Thiên Chúa và Hội Thánh Người.”

Đài Phong cầm tay Thanh Bằng, đôi mắt anh tràn ngập hạnh phúc, giọng nói khẳng định vang lên khắp đại diện, “Tôi Đài Phong và Trịnh Thanh Bằng sẽ làm vợ tôi, và hứa sẽ giữ lòng chung thủy với cô ấy, khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi bệnh hoạn cũng như lúc mạnh khỏe, để yêu thương và tôn trọng cô ấy suốt đời tôi.”

Thanh bằng mỉm cười thật tươi sau đó giọng điệu không to không nhỏ vang lên, mang theo lòng tin và sự khẳng định tuyệt đối, “. Tôi Trịnh Thanh Bằng và Đài Phong sẽ làm chồng tôi, và hứa sẽ giữ lòng chung thủy với anh ấy, khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi bệnh hoạn cũng như lúc mạnh khỏe, để yêu thương và tôn trọng anh ấy suốt đời tôi.”

Một trang sử mới cho cả hai người được mở ra khi lời tuyên bố chính thức làm vợ chồng của Cha vang lên uy nghiêm khắp đại diện.

Nghi thức cuối cùng cũng đã làm xong, khi nhập tiệc ngoài trời Tuấn Khải và mọi người vây quanh Thanh Bằng và Đài Phong nói đủ lời chọc ghẹo.

“Thanh Thanh của chúng ta là tiên nữ giáng trần, hôm nay em đẹp đến động lòng người luôn đấy.” Minh Khuê khoát vài Thanh Bằng mỉm cười.

Thanh Bằng liếc qua Hoài Minh rồi cố tình ‘trả lễ’, “Em thấy chị cũng có ngày đẹp động lòng người mà cùng Hoài Minh bước vào đại diện thôi...”

Lời nói vừa dứt khiến cả hai người bối rối nhìn nhau, Thanh Bằng có thể cảm thấy người của Minh Khuê đã cứng đờ lên vì ngượng, cô cũng không muốn chọc ghẹo người chị gái của mình nên quay qua Tuấn Khải, “Nghe nói hôm qua mẹ sắp xếp anh đi coi mắt phải không? Thế nào? Gặp được tình nhân như ý chứ?”

Tuấn Khải đang mỉm cười sau lời nói của Thanh Bằng thì gương mặt anh tràn đầy sự bức xúc, “Con nhỏ mà mẹ chọn không biết là loại gì, gương mặt thì nốt ruồi mọc đầy cả lên, lại còn trắng trợn mà moi tiền của anh nữa.”

Đài Phong bật cười nhìn qua Tử Hạo, “Nghe nói là cậu chính thức tiếp quản công ty của cha mình rồi, xin chúc mừng.”

Dương Tử Hạo không như mọi ngày mà hi hi ha ha, hôm nay nét mặt anh ấy dường như không có sức sống, thấy thế Thanh Bằng hỏi, “Sao thế?”

Dương Tử Hạo tủi thân nhìn Thanh bằng, “Cô xem, tôi có chỗ nào thua con thú chứ?”

Hoài Minh bước lên mỉm cười, “Hôm qua anh ta tiến hành chiến dịch tán tỉnh một vị bác sĩ thú y nào ngờ bị nói là thua cả con thú, lúc đó tôi chỉ muốn cười rớt quai hàm thôi.”

Văn Vĩ đứng kế bên cũng tò mò nhập chuyện, “Cô gái nào mà nghe lại có khí phách thế? Cô ta tên gì?”

Dương Tử Hạo khẽ thở dài, nói ra ba chữ khiến mình đang sầu muộn, “Lý Mỹ Hi.”

Ái Linh cũng cũng nói theo, “Xem ra kì này làm khó cho đại công tử đào hoa rồi.”

Tất cả mọi người cứ như thế cười nói vui vẻ, khép lại một chương sử hoành tráng của hai nhân vật chính.

Đôi lời nhắn gửi:

Chuyện tình của Dương Tử Hạo và lý Mỹ Hi sẽ được tác giả viết qua bộ, “Chân Tình Thiên Thu: Đại Boss Anh Không Được Làm Càn!”

Sắp tới sẽ ra mắt, hy vọng độc giả đón đọc.

61. Chương Ngoại Truyện 1 - Đại Kết Cục.

Ba năm sau...

Nhà họ Trịnh không khí cực kì náo nhiệt, tiếng khóc trẻ con cứ vang lên khiến lòng người cực kì ảm áp.

Ái Linh ngồi dưới thềm trái nhà, tươi cười nhìn đứa trẻ đang chơi đùa, cô gọi to, “Hoài An, lại đây uống nước này.”

Một bé trai nhìn vẻ bề ngoài rất cáu kỉnh nhưng lại cực kì dễ thương, là con trai nhưng nước da lại trắng tựa hồ có thể búng ra sữa, hoài An sà vào lòng Ái Linh làm nũng, “Mẹ, con đói...”

Ái Linh gõ nhẹ đầu con trai, “Chơi cho lắm vào.”

Từ phía cửa nhà, Thanh Băng và Đài Phong đi vào, tay cô nắm tay một bé trai còn Đài Phong thì bế một bé gái, nhìn hai đứa bé thì ai cũng sẽ hiểu, là long phượng sinh đôi...

Đó là hai cục cưng của cặp đôi Gió (Phong => Gió) và Băng chúng ta, con trai tên là Đài Thanh Duy còn đứa con gái tên là Đài Thuỳ Dương.

Thanh Duy nhìn thấy Hoài An đang làm nũng thì khinh thường liếc mắt, “Tiểu An lại giả trò làm nũng, xem anh đây này.. nam tử hán đại trượng phu tự đi bằng hai chân của mình.”

Thanh Băng cười như không cười nhìn Đài Thanh Duy, vừa rồi lúc ở nhà là ai đòi sống đòi chết để được bế nhưng...cười cùng con gái vẫn cần nuông chiều hơn...

Hoài An ngay lập tức tránh ra, “Anh không có.”

Cậu bé lại gần chỗ Đài Thuỳ Dương mỉm cười, “Dương Dương, anh mới xây được lâu đài cát rất đẹp, anh dẫn em đi xem.”

Đài Phong thấy vậy mỉm cười, thả Đài Thuỳ Dương xuống, mấy đứa nhỏ lập tức bu lại mà chơi cùng nhau, còn người lớn thì ở riêng một chỗ.

Minh Khuê và Hoài Minh đang trở tài trong bếp, Tử Hạo và Tuấn Khải đang ngồi chống cằm nhìn rất không có sức sống...

Thanh Băng và Đài phong đến bên sofa ngồi bên cạnh hai người họ, cũng chẳng ai đùa giỡn gì, Tuấn Khải và Tử Hạo thần thờ nhìn về phía xa xa...

Thanh Băng huýt khuyt tay Tử Hạo, “Sao thế?”

Anh khẽ thở dài, nhìn Thanh Băng rồi như tự hỏi bản thân mình, “Tôi nghĩ hoài không ra, sao có người lại quan tâm thú hơn cả người chứ? Gương mặt tôi như thế này, gia thế cũng giàu có thế mà không bằng một con cún trong đầu cô ta, thật không hiểu là cô ta có bình thường hay không...”

Thanh Băng nhin cười, cô không ngờ một hoa công tử lại có thể lặn lội vào chuyện tình cảm, nhưng xem ra cô gái Lý Mỹ Hi kia thực sự không đơn giản, có thể làm cho anh chàng này thần thờ như vậy.

Đài Phong quay qua hỏi Tuấn Khải, “Cô gái nốt ruồi của cậu thế nào?”

Tuấn Khải thở dài, “Trên đời nhiều chuyện giả dối, có gái đó không biết từ hành tinh nào xuống mà cứ nhân mọi thời cơ moi tiền của tôi, thật là...”

Tử Hạo và Tuấn Khải nhìn nhau sau đó đồng loạt thở dài...

Thanh Băng đứng lên đi vào nhà bếp, wao món ăn thật ngon không ngờ cặp đôi Minh Khuê và Hoài Minh lại kết hợp tạo ra một hiệu quả không tồi, Roy còn đang học lật rau, anh ta cầm cọng rau như là cầm một cái gì rất nặng vậy.

Thanh Băng vừa bước chân vào bếp thì cả hai quay phắt lại, sau đó như nhìn thấy ôn thần mà ôm cái những cái nổi canh lên.

“Thanh Thanh, ở đây có ba người chúng tôi là được, không cần phụ giúp, em ra ngoài đi” Minh Khuê chặn Thanh Băng lại.

“Phải đó lão đại, chúng tôi được linh giáo sức công phá của cô một lần rồi, thật không cần đâu....” Hoài Minh cũng chặn đường, dường như Thanh Băng là cơn lốc mà một khi vào bếp sẽ cuốn văng mọi thứ đi.

Từ phía sau, Đài Phong đi vào, nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của những người trong bếp thì thắc mắc, “Chuyện gì vậy?”

“Phong, anh đến thật đúng lúc, mau dẫn Thanh Băng ra ngoài Thủy Dương và Thanh Duy đi, đừng để cô ấy đứng ở đây nếu không chúng ta sẽ không có gì ăn đâu.” Roy cũng quơ quơ tay.

“Cậu còn nói bây tôi sẽ cho cậu về rừng.” Thanh Băng dùng ánh mắt không mấy... Thân thiện nhìn Roy khiến anh ta im miệng.

Đài Phong cố nhin cười, kéo Thanh Băng ra ngoài, tuy rằng chưa hiểu nội dung thế nào nhưng nghe sơ qua ba người kia nói cũng biết để cô vào bếp sẽ khiến thiệt hại lớn đến tài sản (Tội chị =)))

Câu chuyện về họ sẽ mãi tiếp diễn, một vị lão đại vốn lạnh lùng vô tình lại có thể trở thành một cô gái thường xuyên nở nụ cười, thật ra con người ta không ai vừa sinh ra đã lạnh lùng vô tình cả, trừ khi người đó đã từng trải qua những sóng gió mà người thường không thể chấp nhận được, và những từ ngữ lạnh lùng vô tình kia sẽ là thứ tốt nhất để họ kiên cường mà đứng lên.

62. Chương Ngoại Truyện 2 - Nghĩa Trang Selfhome

Bầu không khí cũng ngày càng nóng đi theo cái nóng của mùa hè, thành phố náo nhiệt những dòng xe tấp nập nhưng ở ngoại ô lại yên tĩnh, dễ chịu lạ thường.

Nghĩa trang Selfhome, đây là nơi an nghỉ cuối cùng của các anh em trong Thiên Long, khu đất này được Thanh Băng mua từ lúc thành lập Thiên Long.

Giờ đây, khi đứng trước mộ những người đã cống hiến cả sinh mạng của mình cho sự nghiệp bảo vệ Thiên Long, lòng của Trịnh Thanh Băng rộn lên những cảm xúc lạ thường, có xúc động, có hối tiếc cũng là tự trách.

Trịnh Thanh Băng đứng trước mộ của cha và mẹ, nhìn hai bức ảnh trên tảng đá kia, họ vẫn như ngày nào, vẫn à nụ cười hiền từ đó còn có ánh mắt yêu thương kia vẫn luôn nhìn cô.

“Cha, mẹ, con đã báo thù cho cha mẹ rồi, hai người hãy an nghỉ, Trịnh Thanh Băng con xin thề, con sẽ bảo vệ Thiên Long để cho nó trở thành một bang phái bất biến theo thời gian.” – Trịnh Thanh Băng nhìn hai bức ảnh kia, lòng cô lại vang lên những cảm xúc ngày nào...

Đài Phong đứng kế bên, anh ôm cô vào lòng, dùng thái độ chân thành nhìn hình ảnh hai vị trưởng bối: “Cha, mẹ, xin hai người yên tâm, con sẽ thay hai người trông coi đứa trẻ bướng bỉnh này, con nhất định sẽ dùng cả cuộc đời con để chăm sóc cho cô ấy.”

Thanh Băng bật cười, cô đánh nhẹ vào ngực của Đài Phong: “Nói ai là đứa trẻ bú đống bĩnh? Có biết bỗn lão đại là ai không?”

Đài Phong nhìn cô, anh mỉm cười làm ra dáng vẻ sợ hãi: “Biết, đương nhiên biết, Trịnh lão đại danh tiếng lẫy lừng, được mệnh danh là truyền kì của hắc đạo đây mà, vừa rồi thật thất lễ, xin lão đại rộng lòng bỏ qua.”

“Anh! Được lắm, anh dám trêu em.”

“Không có, lão đại đại đại của tôi ơi sao em cứ kiêu có bắt nạt anh thế?”

Đài Phong phóng qua một bên, anh nhờ nhánh cây che chỗ ỉn.

Thanh băng xắn tay áo lên làm ra vẻ sắp đi ‘giết giặc’: “Bắt nạt? Đài Phong, anh ngoan ngoãn đứng yên cho em đánh nếu không đừng trách em khi ra tay lại quá nặng.”

“ôi trời ơi, ngay khi đánh chồng cũng bá đạo đến như vậy sao? Thanh Duy, Thuỳ Dương các con đâu rồi, lại cứu cha coi.”

“Cha” Từ đằng xa hai đứa trẻ con chạy tới, đứng chắn trước mặt Đài Phong, làm ra vẻ trượng nghĩa mà nhìn Thanh Băng: “Mẹ đừng bắt nạt cha nữa, con sẽ bảo vệ cha”

Thanh Duy lè lưỡi nhìn em gái mình: “Là con gái thì làm được gì mà đòi bảo vệ cha?”

Thanh Duy đặt tay lên vai Đài Phong khiến Thanh Băng bật cười lại nghe giọng cậu bé nói: “Cha yên tâm, cho dù trời có sập cũng có Đài Thanh Duy con chống lưng.”

Thuỳ dương đương nhiên không chịu lép vế trước anh hai: “Anh đừng có mà khinh thường con gái, mẹ cũng là con gái mà vẫn là lão đại rất oai còn gì? Xí, tương lai em sẽ giống mẹ, đứng trên muôn người.”

Thanh Băng bật cười vui vẻ, cô ngồi xuống dang tay về phía Thuỳ Dương: “Lại đây nào.”

Cô bé sà vào lòng Thanh Băng, cô mỉm cười vuốt đầu con bé: “Vậy là mẹ con mình về một phe rồi nhé, từ nay phải bảo vệ mẹ.”

Thuỳ Dương gật đầu mạnh: “Mẹ yên tâm, cho dù đất của rung chuyển thì hai chân con cũng sẽ đứng vững mà bảo vệ mẹ.”

Thanh Băng hôn lên má con bé một cái, hai đứa này một đứa thì trời sập còn một đứa thì động đất, làm như hai tụi nó là hiện thân của thiên tai không bằng vậy.

Hai đứa tiểu quỷ này thật đáng yêu mà...

Thanh Băng liếc về phía đài Phong: “Để xem từ nay anh còn dám trêu em nữa hay không?”

Đài Phong gật đầu lia lịa giờ hai tay lên làm dáng đầu hàng, anh đi tới bên Thanh Băng, ôm cô vào lòng: “Được được, tiểu tổ tông của anh, từ nay anh không dám trêu em nữa, không khéo lại bị hai con cộp ăn thịt mất.”

Thanh Băng khoái chí mỉm cười: “Đương nhiên là...khoan đã”

Thanh Băng dừng ngay nụ cười trên môi nhìn Đài Phong: “Đài Phong, anh dám nói hai mẹ con em là cộp hả? Cho anh chết.”

Thanh băng và Thuỳ Dương cầm đá chọi hai cha con Đài Phong và Thanh Duy, một khung cảnh khá hỗn loạn nhưng cũng rất hạnh phúc.

63. Chương Ngoại Truyện 3- Regina Lý Mỹ Hi - Buổi Hẹn Mặt

Bóng tối bao trùm cả thành phố, các câu lạc bộ đêm xa hoa và náo nhiệt bắt đầu cháy đèn lại tôn thêm sự xa hoa và rực rỡ về đêm.

Trước cửa Sparkling club, ba chiếc xe lamborghini đậu trong tư thế hiên ngang, tựa như những con báo đen khiến người ta cảm thấy nguy hiểm.

Từ trên ba chiếc xe, một nhóm người bước xuống, Tuấn Khải hai tay ôm hai cô bước vào, Hoài Minh đi sau Minh Khuê, Ái Linh và Văn Vĩ nắm tay nhau vào trong, Roy thì phụ trách làm ‘vú em’ trông Hoài An, Thanh Duy, và Thuỳ Dương, hình như ba đứa trẻ cũng rất thích anh chàng này, chúng cứ bám riết không buông.

Thanh Băng khoát tay Đài Phong vào trong, cả nhóm người đi theo phục vụ vào một căn phòng VIP sang trọng.

Sparkling là club do Dương thị phụ trách quản lý, cũng là một trong những lĩnh vực mà tập đoàn Dương thị hoạt động, nơi đây có cách trang trí khá hiện đại, lại cực kì ruc rỡ...

Hôm nay là ngày họp mặt của các người bạn, tính ra cũng đã nửa năm không gặp nhau rồi còn gì, chỉ có điều....

Cách trang trí trong club này khiến người ta khóc không được cười không xong mà... xung quanh treo toàn là bong bóng đủ sắc màu, giữa đại sảnh còn trang trí một cái bảng to dùng trên đó khắc những dòng chữ xấu đến không đọc ra, còn thua cả con nít mẫu giáo: Họp Mặt Những Người Bạn.

Thật không còn gì để nói, đây đúng là phong cách của Dương Tử Hạo...

Cửa phòng mở ra, một anh chàng ăn mặc khá đơn giản ngồi trên sofa, nhìn ra ngoài cửa sổ trông có vẻ khá là suy tư...

Hoài Minh nhìn anh bạn mình, cái bộ dạng suy tư này hình như không phải phong cách của Dương tử Hạo.

“Tử Hạo, làm gì mà nhìn ra ngoài đó mãi thế.” Hoài Minh ngồi xuống sofa, ánh mắt nhìn Dương Tử Hạo.

Tuấn Khải cũng ngó ra cửa sổ: “Có cô nàng nào đẹp lắm à?”

Thanh Băng ngồi kế Đài Phong, liếc Dương Tử Hạo một cái: “Cái tên này bây giờ thần kinh không còn bình thường nữa, ba người sáng hẳn gọi cho tôi nói là muốn gặp Thanh Duy và Thuỳ Dương, lúc đó tôi chỉ muốn xuyên qua cái điện thoại mà chém chết cậu ta.”

Đài Phong ngồi kế bên nhíu mày, ý chế nhạo bên khoé môi nồng đậm, anh làm ra bộ dáng không đồng tình nhìn Thanh Băng: “Băng nhi, phải nói là từ trước giờ Tử Hạo có bao giờ bình thường đâu.”

Tất cả cười rộ lên, Dương Tử Hạo bị lấy làm tâm điểm trên đùa nhưng anh ta vẫn không phản ứng, đôi mắt trĩu mến pha lẫn yêu thương vẫn nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Trịnh Thanh Băng thấy thế, nhíu mày đi tới bên anh ta, thì ra trong vườn hoa có một cô gái đang ngồi xích đu, cô gái mặt bộ váy màu trắng, đang ôm con mèo màu trắng chơi đùa rất vui vẻ, nhìn như là một đứa con nít vô lo vậy.

Vốn chỉ là điều bình thường nhưng khi cô gái đó ngược mặt lên thì Thanh Băng lại kinh ngạc, đôi mắt kia, cái mũi kia, mái tóc dài, ngũ quan cân đối lại hoà hợp, chỉ là ánh mắt kia không còn hờ hững lãnh đạm như trước kia mà...lại chứa vô vàn niềm vui.

Thanh băng kinh hỉ khê gọi tên người con gái kia: “Regina?”

Dương Tử Hạo bây giờ mới có phản ứng, anh nhìn Thanh băng đầy nghi hoặc: “Cô biết cô ấy?”

Thanh băng gật đầu, vừa định nói thì cô có cảm giác phía sau có người, quay đầu lại đã thấy cả đám vây quanh cô từ lúc nào.

Chắc chắn! Cô lắc đầu đầy ngán ngấm, cái bọn nhóc này từ bao giờ học thói nhiều chuyện thế này.

Thanh Băng nhìn cô gái rồi cất giọng: “Regina là họ của hoàng gia Anh, kể từ thời nữ hoàng Elizabeth lên ngôi thì những gia tộc xung quanh cũng hình thành, trong đó có Regina, đây là một gia tộc cốt lõi của hoàng gia Anh, điều kì lạ là những con cháu của gia tộc này đều là con gái, nghe nói là có hai người con gái, một là Regina Mỹ Hi hai là Regina Nhã Như, cô gái kia chính là Regina Mỹ Hi.”

“Wao, vậy nghĩa là cô ấy là người của hoàng thất?” Roy kinh ngạc nhìn cô gái kia.

“Thanh Băng, sao cô lại biết họ?” Dương tử Hạo hỏi

Thanh Băng cười nhạt sau đó ngồi xuống sofa, “Nữ Hoàng Regina Ý Kỳ là mẹ nuôi của tôi, bà nhận nuôi tôi từ lúc tôi 4 tuổi, chỉ tiếc là sau đó xảy ra quá nhiều biến cố, bà lại là nữ hoàng cao quý nên phải về vương quốc để giải quyết vấn đề, sau đó không liên lạc nữa.”

Nói đến đây Thanh Băng giờ mắt nhìn về phía Dương Tử Hạo, “Tử Hạo, theo những gì tôi hiểu về Mỹ Hi thì cô ấy là người lãnh đạm lại hồ hững, lúc nào sắc mặt cũng chỉ một sắc thái, vì sao lại trở thành một người như con nít thế kia? Khai thật đi, cậu đã làm gì cô ấy rồi?”

“không có, không có... chỉ là... Thanh Băng, hình như cô rất thân với tiểu Hi.”

“Có gặp qua vài lần, cô ấy chính là nữ hoàng tương lai của hoàng thất Regina, nên luôn tập ỳnh một thói quen nghiêm túc với mọi việc, tôi hình như chưa từng thấy cô ấy chơi đùa như thế bao giờ, khoan đã...” Đột nhiên Thanh Băng như nhớ ra gì đó, cô quay qua dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Tử Hạo.

“Tiểu Hi? Nghe có vẻ thân mật nhỉ?”

Hoài Minh mỉm cười, “Tiểu Hi chính là cô bác sĩ thú y Lý Mỹ Hi nói anh ta không bằng thú đó.”

Ái Linh gật đầu tỏ ra vẻ hiểu rồi: “Thì ra là vậy...xem ra lần này hoa hoa đại công tử của chúng ta thật sự trúng lười tình rồi.”

Dương Tử Hạo mỉm cười, không phủ nhận cũng không tán dương...

Thanh Băng đương nhiên nhìn ra được ánh mắt của anh chàng này chứa bao nhiêu phần tình cảm để nhìn Mỹ Hi nhưng có điều... Lý Mỹ Hi sao đột nhiên lại trở thành như vậy?

64. Chương Ngoại Truyện 4- Thông Báo Của Minh Khuê

Không khí buổi họp mặt khá ‘bình an.’ Không có đánh nhau hay đấu miệng của mấy cô cậu, chỉ có dành ăn rồi giành karaoke mà thôi.

Thanh Duy ngồi trên đùi Dương Tử Hạo còn Thuỳ Dương thì ngồi trong lòng Roy, Thanh Băng liếc hai tên đang ôm con mình, cất giọng mỉa mai: “Hai cái tên này, muốn sinh con thì kiếm vợ nhanh đi, con của tôi mà các cậu ôm mãi như thế không thấy xấu hổ à?”

Dương Tử Hạo mặc kệ lời nói của Thanh Băng, anh ta cuối xuống nói với Thanh Duy: “Tiểu Duy con xem, mẹ con ghen rồi kìa, vậy là từ hôm nay ba nuôi không ôm con được nữa.”

“Ba nuôi không ôm con thì con sẽ ôm ba nuôi.”

“Vậy không bằng con dọn qua ở với ba nuôi luôn đi.”

“Dạ được.”

“Dương Tử Hạo!” Thanh Băng gần từng tiếng một, cái tên này lại dám quyến rũ con cô? Thật đáng đánh.

Nhìn không khí vui vẻ kia, mọi người không phân biệt thân phận mà cười đùa với nhau, hoàn cảnh có thể thay đổi con người tình cảm có thể cảm hoá trái tim, không ai ngờ lão đại lạnh lùng vô tình giờ này đang cười đùa với mọi người cũng chẳng ai nghĩ tới một hoa hoa công tử như Dương Tử Hạo lại thích con nít như vậy...

Minh Khuê mỉm cười: “Thật vui vẻ, không biết sau này...còn cơ hội không.”

“Minh Khuê, cô nói vậy là sao?” – Roy nhanh chóng nắm bắt được ý của Minh Khuê.

“Sao lại không còn cơ hội chứ?” – Hoài Minh cũng lo lắng hỏi.

Minh Khuê mỉm cười nhìn mọi người: “Thật ra...ngày mai em phải bay sang Hoa Kỳ để tham gia khoá thực tập của đại học Havard.”

“Thế khi nào về?” – Thanh Băng hỏi.

Minh Khuê mỉm cười lắc đầu: “Cũng không biết, có thể là... không về nữa.”

“Cái gì?”

Tất cả ngạc nhiên, không khí đang vui vẻ đột nhiên lắng đọng lại...

“Minh Khuê, em không đi cũng được mà, chẳng phải vừa mới tốt nghiệp hai trường đó sao?” – Hoài Minh không muốn một chút cũng không muốn.

Minh Khuê thở dài: “Ước mơ của em là được học ở đại học Havard, đợt này được nhận giấy mời của họ đây là cơ hội hiếm có...”

Mặc dù không nói ra nhưng lời nói mập mờ của cô cũng đã lộ ra quyết định của cô rồi..

Ái Linh nắm tay Minh Khuê: “Chị, em sẽ qua thăm chị...”

“Phải đó, nếu có công tác ở hoa kì tôi sẽ đến thăm cô, nếu có cô bạn nào đẹp thì giới thiệu cho tôi càng tốt.” – Dương Tử Hạo lúc nào cũng không chính chắn.

Tất cả lại gương gao tiếp tục buổi họp mặt trong không khí không-mấy- vui –vẻ

Hoài Minh đứng lên đi ra bên ngoài, Thanh Băng thấy thế cũng đi theo sau, cả hai một trước một sau đi đến ban công.

“Cậu để cô ấy đi?” – Thanh Băng hỏi

Hoài Minh không quay lưng lại: “Tôi có tư cách gì mà để với không để, lại không phải người quan trọng của cô ấy.”

“không phải quan trọng thì làm cho quan trọng, không đủ tư cách thì làm cho đủ tư cách.” – Thanh Băng nhún mày.

Hoài Minh cười khỏ một tiếng rồi thở dài: “Lão đại, có những chuyện không thể cưỡng ép được, nếu tôi vì bản thân mà níu kéo ước mơ của cô ấy thì tôi thật ít kỉ, tôi sẽ để cô ấy bay đi thật xa, khi nào mệt mỏi thì cô ấy bay về.”

“Cái gì mà ít kỉ? Cậu phải tự nắm lấy tình yêu của bản thân, Bay về? Cậu biết cô ta sẽ bay về đâu sao?”

“lão đại, tôi thật sự..”

“Gọi tôi là lão đại thì phải nghe tôi nói, trên đời này không nên đợi người khác dâng lên ình cả, cậu phải dũng cảm tìm lấy, yêu mà không dám nói đó là hèn nhất.”

“Bộp, bộp.” Tiếng vỗ tay từ xa vang lên sau đó Dương Tử Hạo và Đài Phong cũng xuất hiện.

Đài Phong khoát vai Hoài minh: “Tôi nói cậu quả thật hèn nhất, ngay cả tỏ theo đuổi cũng không có gan thì làm sao có được tình yêu?”

Dương Tử hạo chỉ tay vào tim Hoài Minh: “Cậu có định vị được cảm xúc hay không? Định vị xem trái tim của cậu đập mấy nhịp khi gặp Minh Khuê và cảm xúc của cậu thay đổi bao nhiêu km/h mỗi khi đối mặt với cô ấy.”

“Tôi..”

“Chỉ nói nhiều đó thôi, Minh Khuê trên danh nghĩa cũng là chị gái của tôi, tôi cũng không muốn cả đời này cô ấy phải sống cùng một kẻ hèn nhất không dám đối mặt với trái tim mình.” – Thanh Băng nói xong một câu phũ phàng thì rời đi, hai người kia cũng đi theo, để lại một mình Hoài Minh đứng nhìn ra thành phố rộng lớn.

“Băng nhi, lời nói của em có phải quá nặng không?”- Đài Phong nhìn Thanh Băng.

“Đúng vậy, câu cuối của cô phũ quá, có khiến cậu ấy đau lòng không?”- Dương Tử Hạo vừa uống bia vừa nói.

Thanh Băng thở dài: “Nếu nhiều đây đã đau lòng thì những cơn đau mà anh ta phải đón nhận còn đau đến trăm lần.”

Dương Tử Hạo gật đầu: “Hay là chúng ta nói với Minh Khuê.”

Thanh Băng lắc đầu: “Chúng ta không giúp được, người giúp được anh at chỉ có anh ta mà thôi.”

65. Chương Ngoại Truyện 5- Đi Tìm Tình Yêu

Cuối tháng bảy trời bắt đầu có tuyết rơi, những bông tuyết như những vụn công phiêu lãng trong gió rồi chạm đất chỉ trong một đêm, khắp các con đường tựa hồ nhuộm một màu trắng xoá.

Tại sân bay, dòng người ra vào tấp nập, Minh Khuê ôm từng người một để nói lời tạm biệt, cô đứng ở giữa mọi người mỉm cười nhưng đôi mắt như chứa một nỗi buồn khi phải chia xa, lại thỉnh thoảng vô thức mà nhìn về cửa chính sân bay...

Người đó vẫn chưa đến...

Minh Khuê ôm Ái Linh: “Linh nhi, ăn nhiều vào, hai vợ chồng phải nuôi thằng nhỏ mập ra đó.” Minh Khuê nhìn qua Văn Vĩ: “Vĩ, chị giao em gái lại cho em, nhớ phải chăm sóc nó thật tốt.”

“Chị hai...” – Ái Linh vốn không định khóc nhưng khi nghe thấy lời nhắn nhủ của Minh Khuê thì không kiềm nước mà nghẹn ngào.

Ái Linh mỉm cười đưa tay lau những giọt nước mắt kia: “Ngốc quá, khóc gì chứ, có chồng con rồi mà cứ như con nít.”

Minh Khuê bước lên ôm Thanh Băng: “Giữ gìn sức khoẻ, chị sẽ nhớ em.”

Thanh Băng từ đầu tới cuối sắc mặt vẫn không cảm xúc nhưng ánh mắt lại có chút biến đổi: “Chị nhất định phải đi luôn sao?”

Minh Khuê nhìn vào mắt Thanh Băng mỉm cười: “Chị rất vui, lâu rồi em không gọi chị là chị nữa... chị biết em không phải Thanh Thanh của chị nhưng thật ra chị vẫn xem em là em gái mình.”

Thanh Băng vuốt cùng cũng mỉm cười: “Cảm ơn chị, chị gái.”

Cảm ơn, cô cảm ơn về những gì mà Minh Khuê đã cho cô, tình thương, tình thân, cảm ơn vì chị gái đã che chở cho cô lúc trời mưa, vì tất cả những gì chị ấy làm vì cô.

“Em đã thu xếp chỗ ở Havard cho chị rồi, cứ vào học khoá cao nhất là được.”- Thanh Băng nói.

Minh Khuê mỉm cười: “Em đừng làm bạn học của chị khi nữa thấy chị là sợ đến mất mật đó.”

Thanh Băng cười, cũng phải, cô giúp đỡ nhiều quá không khéo... Chẳng ai dám đến gần Minh Khuê mất.

“Xin thông báo, chuyến bay từ Paris đến Hoa Kỳ chuẩn bị cất cánh sau mười lăm phút nữa, mong quý khách nhanh chóng vào khu vực VIP để soát vé và kiểm tra hành lí, cảm ơn.”

Tiếng thông báo từ tổng bộ của sân bay vang lên, Minh Khuê chia tay với mọi người xong, ánh mắt vô thức mà nhìn về phía cổng chính...

Người đó vẫn không tới...

Thanh Băng đương nhiên nhìn ra được sự mong chờ của Minh Khuê, cô mỉm cười khiến người khác khó hiểu.

Dương Tử Hạo bước lên: “Đi đi, sắp bay rồi.”

Minh Khuê gật đầu, xách hành lí lên quay đi, khi gần tiến vào cửa VIP cô quay lại lưu luyến nhìn mọi người, sau đó ánh mắt một lần nữa hướng ra cửa chính nhưng lập tức lại hiện lên vẻ thất vọng.

Khi bóng dáng Minh Khuê đã nhạt dần phía sau khu vực VIP, Dương Tử Hạo mới chửi một tiếng: “Mẹ kiếp, cậu ấy không đến, đúng là rút đầu.”

Văn Vĩ cũng tức tối: “Chỉ biết nghĩ ình, không biết cậu ấy có nghĩ là Minh Khuê thất vọng thế nào hay không.”

“Tôi nhất định tuyệt giao với cậu ta.”- Đài Phong nghiêng răng.

“Xem ra tôi đến không đúng lúc.”- Một giọng nói nữa phần trên đầu vang lên, tất cả quay lưng lại nhìn Hoài Minh, vừa định nhảy vào tấn công anh ta một trận thì lại thấy hành lý của anh ta.

Hoài Minh mỉm cười đưa hai vé máy bay lên, là chuyến sau Minh Khuê nhưng lại sử dụng đường bay ưu tiên nên chắc chắn đến trước Minh Khuê.

“Cậu...” – Tất cả không nói nên lời.

Hoài Minh đi tới đánh vào ngực Đài Phong, Tử Hạo và Văn Vĩ: “Các cậu đợi đi, tôi sẽ đưa nàng về dinh.”

Tất cả tròn mắt nhìn Hoài Minh, Thanh Băng bước lên cười nhạt: “Dựa vào cậu cả đó.”

Hoài Minh dùng sức gật đầu làm vẩn mờ hoi trên mặt vào Thanh Băng, trời ạ... mờ hoi như nước thế này có thể thấy anh ta bán mạng mà chạy đến đây.

Nếu là bình thường Thanh Băng sẽ xử bắn anh ta ngay lập tức, nhưng... hôm nay là ngày rằm.

“Đi đi, người anh em.”- Đài Phong bước lên.

Cánh cửa VIP lại từ từ đóng lại, mọi người thở dài, không biết Hoài Minh có bình an trở về hay không, trong lúc theo đuổi mà làm bấy bọ gì thì...nhà nghiên cứu vũ khí kia sẽ...bắn chết anh ấy mất.

66. Chương Ngoại Truyện 6 - Rất Thích Em Ghen

Học viện Havard- Hoa kỳ.

Havard là đại học quy mô lọt vào top thế giới, khuôn viên trường học tuyệt đối là môi trường lí tưởng để học tập, bên cạnh đó cơ chế hoạt động của trường cũng cực kì chuyên nghiệp nên đại học Harvard là ước mơ của hàng ngàn sinh viên.

Bóng dáng một cô gái ngồi trên chiếc ghế đá giữa sân trường, ánh mắt cô chăm chú vào những xấp tài liệu dày hơn kinh thánh kia, mái tóc cô xoả dài phủ khắp bờ vai, ngũ quan thanh tú với đôi mắt to và cái miệng nhỏ chúm chím rất đáng yêu, một cô gái châu á ngồi đó cảnh tượng đẹp hơn tranh vẽ như thế khiến cho nam sinh trường này không kiềm được mà ngắm nhìn.

Minh Khuê đã ngồi ở đây hơn nửa tiếng và cô cũng chẳng để tâm ánh mắt của mọi người xung quanh, cô chỉ chăm chú vào mớ tài liệu vừa mượn về từ thư viện.

“Xin chào, tôi tên là Jacky còn cậu.”

Một âm thanh nam tính vang lên, Minh Khuê ngược mặt nhìn người vừa nói, đó là một chàng trai người châu âu, có mái tóc vàng đôi mắt xanh đầy vẻ nam tính lại rất lãng tử.

Minh Khuê lịch sự mỉm cười đáp lại bằng tiếng anh: “Tôi tên Andera.”

Andera là tên tiếng anh của Minh Khuê, thấy cô lịch sự mỉm cười thì Jacky thoải mái ngồi cạnh cô, Minh Khuê ngoài miệng tuy cười nhưng lại thầm mong anh ta đi nhanh một chút.

“Bạn mới đến sao? Chút tan học chúng ta đi ăn được không?”- Có vẻ Jacky là người không thích vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề.

“Cái này...”

“Xin lỗi, chỗ này có người ngồi rồi.”

Minh Khuê không biết trả lời thế nào thì từ xa một giọng nói vang lên, sau đó Hoài Minh đi thẳng hướng Minh Khuê, khiến cô ngạc nhiên đến quên thở.

Jacky mỉm cười đầy khiêu khích: “Nhưng tôi ngồi trước.”

Hoài Minh không nói gì, chỉ kéo Minh Khuê về hướng của mình ánh mắt như đang cười nhìn thẳng vào Jacky: “Bây giờ cô ấy là người của tôi.”

Câu nói này không chỉ khiến Jacky kinh ngạc không biết nói lại thế nào mà ngay cả Minh Khuê cũng không tin nổi mà nhìn Hoài Minh.

Jacky sững sờ vài phút sau đó cười gượng đứng lên: “Vậy thì thật đáng tiếc.”

Đội bóng bóng Jacky đi xa Minh Khuê cũng bối rối rời khỏi vòng tay của Hoài Minh, gương mặt cô lúc này tựa hồ như một cái chảo nóng đến mức có thể chiên trứng ốp la được rồi.

Hoài Minh nhìn dáng vẻ bối rối của cô thì cười thành tiếng sau đó ngồi kế bên cô:

“Không hỏi vì sao anh lại ở đây à?”

“Chẳng phải anh đi bằng máy bay qua đây sao?”

“Anh không nói vậy.”

“Vậy thì vì sao?”

“Đi theo em đó.”

“Em không phải con nít mắc mớ gì phải có người đi theo.”

Hoài Minh bật cười thành tiếng: “Em không phải con nít nhưng em ngốc như vậy anh sợ em sẽ bị mấy anh chàng kia ăn tươi nuốt sống mất.”

Minh Khuê trừng mắt nhìn Hoài Minh: “Em ngốc hồi nào?”

“Còn nói, em ngốc đến mức anh sợ em lạc đường rồi không biết đường mà quay về đây.”

“Anh...”- Minh Khuê nói không lại thì quay mặt đi.

Hoài Minh nhìn bên đây thì cơ quay qua bên kia nhưng anh vẫn không bỏ cuộc cho đến khi mỏi cổ thì thôi.

Quả nhiên...

Mặt dày cũng có lợi của nó, Minh khuê quay đầu tới đau cả cổ: “Anh muốn gì.”

“không gì cả, em cứ học bài đi.”

Minh Khuê mặc kệ ánh mắt của Hoài Minh cứ nhìn chăm chăm vào mình, cô bất giác nhìn xung quanh thì phát hiện nữ xinh trong trường đang nhìn bọn họ rồi vô thức quay qua Hoài Minh đi đụng phải ánh mắt của anh.

Phải công nhận một điều, gương mặt Hoài Minh rất đẹp, không anh tuấn như Dương Tử Hạo, không cương nghị như Đài Phong lại không thiếu nghiêm túc như Tuấn Khải, anh mang một gương mặt mịn hoặc, ánh mắt tuy không sắc bén như lại sâu thẳm như mặt hồ phẳng lặng bên cạnh đó thêm việc ngoại hình chuẩn dáng người mẫu của anh lại khiến anh nổi bật hơn bình thường.

Minh khuê cứ mất hồn mà nhìn Hoài Minh cho đến khi...

“Anh biết anh đẹp, nhưng em nhìn như thế sẽ khiến người ta ngại đó.”- Giọng nói mang theo vài phần giễu cợt của Hoài Minh vang lên kéo Minh Khuê trở lại với thực tại.

Có trời mới biết, hôm đó ở sân bay trong lòng cô cứ dấy lên nhưng hồi mong đợi, cứ một lần nhìn ra cửa chính là y như rằng lại thất vọng nặng nề, cái cảm giác đó thật không dễ chịu, Minh Khuê không biết đó có phải yêu hay không nhưng mà... cô không thích cảm giác đó, bây giờ tựa như một giấc mơ, người đó đang ngồi đây, ngồi cạnh bên cô.

Thấy sắc mặt Minh Khuê đột nhiên trắng bệch thì Hoài Minh lại cho rằng cô bị cảm nắng nên cất giọng đầy lo lắng: “Sao thế? Còn không chịu là bản thân ngốc, lớp học không ngồi lại phơi nắng ngoài này.”

“Đừng luôn miệng bảo em ngốc như vậy có được không?”- Minh Khuê làm ra vẻ khó chịu.

Hoài Minh thấy cô còn sức để giận thì biết cô không sao, anh bật cười gồ nhẹ lên đầu cô: “Được, em là người xinh đẹp nhất lại thông minh nhất có được không? Vậy bây giờ cho tiểu nhân hỏi đại tiểu thư muốn ăn gì nào?”

“Ăn kem.”- mình Khuê không do dự đáp lại, hai mắt sáng rực có thể thấy là cô thích đến cỡ nào.

Nhưng ngược lại thì Hoài Minh nhú mồm: “Con gái không nên ăn đồ lạnh.”

“Em muốn ăn...khoan đã, anh hiểu con gái lắm sao?”- Ánh mắt Minh khuê như kiếm mà phóng về Hoài Minh.

“Cũng đủ xài thôi.” – Hoài Minh cười như có như không.

Minh khuê im lặng, quả nhiên... đào hoa thì vẫn mãi như vậy thôi, họ alm2 sao có khái niệm tình yêu cố định chứ.

“Vậy thì anh qua đây là vì bạn gái anh sao?”- Minh Khuê nhìn Hoài Minh.

“Anh có thể lí giải câu hỏi này theo hai cách, một là em đã bắt đầu quan tâm đến anh còn hai là...” – Hoài Minh đột nhiên kề sát mặt Minh Khuê khiến cô đỏ mặt: “Em đang ghen.”

Minh khuê không tin nổi cũng không biết nói gì nhìn Hoài Minh sau đó lấp bắp phủ định: “Tự cường.”

Hoài Minh bật cười choàng tay qua vai cô: “Em có biết em ghen nhìn rất đáng yêu không? Không hiểu sao anh lại rất thích nhìn em ghen.”

“Anh...”

“Đi thôi, anh làm phước vậy.”- Hoài minh không cho cô cơ hội nói, anh đứng lên kéo Minh khuê ra khỏi trường học.

67. Chương Ngoại Truyện 7 - Mưu Kế Tạo Không Khí

Hoa kỳ về đêm lại yên tĩnh tựa như một con báo nằm ngủ giữa sao và trăng...

Những khu chợ đêm bắt đầu hoạt động, ở đây bán những món đồ lưu niệm, những món hàng chợ đơn giản nhưng lại rất dễ thương.

Hoài Minh và Minh Khuê đi dạo xung quanh chợ, mặc dù người đông nhưng vẫn không thể che đi được cặp đôi nổi bật này.

Thành thật mà nói, dáng người của Hoài Minh cũng ngang bằng Đài Phong điều khoảng 1m86, đôi mắt màu đen sâu thẳm tựa hồ nước, cặp lông mày đen được giấu phía sau mái tóc, cả người anh toát lên một vẻ dễ gần nhưng lại không dám quá thân.

Còn Minh Khuê, dung mạo cô vốn thanh tú, đôi mắt to tròn, hàng mi dài và đôi môi màu đỏ, nước da trắng hồng cơ hồ bùng ra được sữa, chiều cao khoảng 1m72, cả hai đi cùng nhau tạo nên một cảnh tượng hài hoà đẹp khó nói thành lời.

Minh Khuê cầm cây kẹo bông màu hồng chăm chú ăn nên cũng chẳng mấy để ý người ta đang nhìn mình, còn Hoài Minh thì cười nhạt.

Cả hai đi vào một nhà hàng nhậu nổi tiếng ở đây, khung cảnh bên trong cũng cực kì cổ kính nhưng không kém phần sang trọng, Minh Khuê ngồi trong phòng chờ Hoài Minh đi gọi món.

Hoài Minh đang đi trên đường thì vô tình nhìn thấy một quầy bán đồ trang sức có khắc tên, anh suy nghĩ một chút rồi bước vào.

Đợi mãi cũng chẳng thấy anh về, Minh Khuê bắt đầu dòm ngó xung quanh, đang định đứng lên đi tìm thì Hoài Minh đẩy cửa bước vào.

“Đi lâu thế.”- Minh Khuê nói, ngữ khí tuy bình thường nhưng thoáng thấy sự không vui.

Hoài Minh nhúng vai: “Lạc đường.”

“Không phải bị mấy cô gái tây vây quanh đấy chứ?”- Minh Khuê nheo mắt hỏi.

Hoài Minh mỉm cười ngồi xuống đối diện cô, nhìn một lúc sau đó gật đầu đồng tình: “Con gái tây cũng rất nhiệt tình lại rất nóng bỏng, rất sexy và vô cùng gợi tình.”

“Anh...”- Minh Khuê hiện rõ sự bất mãn nhưng ngay sau đó ý thức được mình hơi quá thì mỉm cười: “Quả thật anh rất tốt số.”

Hoài Minh mỉm cười sau đó nhìn chằm chằm Minh Khuê thật lâu vẫn không nói gì khiến cô hơi bối rối mà đỏ mặt.

“Anh, anh nhìn em như thế làm gì? Mặt dính gì sao?”- Cô vừa nói vừa đưa tay sờ mặt.

“Trên mặt em đang hiện một chữ to đùng, là chữ ghen đó.”

“Cái gì?”- Minh Khuê há to miệng cơ hồ như đang cứng họng.

Thấy Hoài Minh loé lên ý châm chọc, Minh Khuê bực tức: “Anh đang trêu em?”

“Anh biết anh đẹp trai nhưng mà không hề dễ giải đâu.”

Minh Khuê liếc anh một cái, không nói gì thêm, trình độ tự luyện của Hoài Minh không ngờ lại đạt đến cảnh giới cao thế....

Vừa định nói gì thì nghe bàn kế bên có một cặp đôi dường như là tình nhân đang nói chuyện với nhau

“Nghe nói hồ nước ở đường Tone rất linh đó, chỉ cần thả một đồng bạc xuống là ước nguyện sẽ thành hiện thực, nhưng phải đến hai người mới linh nghiệm.”- Cô gái nói.

Chàng trai nghe thế trả lời: “Tí chúng ta đi.”

Minh Khuê nghe vậy thì cũng muốn đi nhưng mà...

Hoài Minh đương nhiên nhận ra mong muốn của cô, anh mỉm cười nói: “Muốn đi không?”

Minh Khuê gật đầu, ánh mắt hiện rõ vẻ nuối tiếc: “Nhưng phải hai người mới được...”

Hoài Minh nhú mày sau đó cười nhạt: “Anh không phải người à?”

“Hả?”- Minh Khuê ngỡ ngàng, trời ạ... anh chàng này còn biết bắt lỗi ngôn ngữ nữa...

Hoài Minh bật cười thành tiếng trước gương mặt ngạc nhiên không nói thành lời của cô: “Ăn đi.”

Paris...

Ở hoa kì là buổi tối nhưng ở Paris chỉ mới về chiều, Dương Tử Hạo đi lòng vòng trước mặt Tuấn Khải khiến anh ta cùng Đài Phong khó chịu mà đồng thanh lên tiếng:

“Ngồi xuống đi.”

Dương Tử Hạo định quay qua cãi lại nhưng nhìn thấy hai gương mặt còn khó coi hơn là khóc kia thì hậm hực ngồi xống sofa nhìn Thanh Băng đang đứng trước cửa sổ.

“Thanh Băng, cô sao lại bình tĩnh như vậy chứ?”-Dương tử Hạo đành tìm Thanh Băng để ‘nói lên nỗi lòng’ của mình.

Thanh Băng vẫn không quay đầu lại, thản nhiên nói: “Chứ giờ làm sao? Ép bọn họ có được không?”

Roy ôm Thanh Duy và Thuỳ Dương trong lòng, nhú mày lên tiếng: “Hai người này điều gốc như nhau.”

Tuấn Khải quay qua liếc Roy một cái: “Cậu cũng không hơn người ta đâu, mới biết nói vài câu lại bày đặt.”

Thanh Băng cười nhạt sau đó lại nghe Tử Hạo nói tiếp: “Yêu thì nhảy vô ôm lấy nhau càng nhanh càng tốt, làm gì mà phải vòng vèo như thế? Lại còn... đi cầu nguyện nữa, ôi trời ơi.”

Ái Linh bật cười: “Hoa Hoa đại tổng à, anh và công chúa Regina cũng ôm chầm lấy nhau sao? Theo tôi được biết thì không như vậy...”

Tử Hạo liếc Ái Linh bằng ánh nhìn rất là ‘hiền hậu’: “Nhắc đến cô ấy làm gì?”

Đài Phong nhíu mày: “Nếu không ép bọn họ vậy thì chúng ta tạo không khí cho bọn họ có được không?”

“Là sao?”- Roy và mọi người điều nghi hoặc.

Ánh mắt Thanh Băng tràn đầy ý cười quay lại nhìn Đài Phong: “Suy nghĩ của anh cũng chính là quan điểm của em.”

Dương Tử Hạo và Tuấn Khải hết nhìn Đài Phong lại quay qua nhìn Thanh Băng sau đó không hiểu lên tiếng: “Tôi biết hai người là vợ chồng có tâm linh tương thông nhưng hãy nói cho những người như chúng tôi hiểu không.”

Tất cả chụm đầu lại nghe Thanh Băng nói sau đó sắc mặt ai cũng hưng phấn mà đồng thanh:

“Cứ như vậy.”

68. Chương Ngoại Truyện 8- Minh Khuê Bị Bắt

Hồ nước Tone là một kiến trúc khá quy mô, bề ngoài của hồ được thiết kế theo phong cách hy lạp nhưng hệ thống nước lại được lắp đặt rất hiện đại, sự đối lập này tạo nên một cảm giác rất linh thiên và thần bí.

Bầu trời đêm, nhưng ánh đèn đầy đủ màu sắc rọi vào những tia nước đang không ngừng phun ra tựa như các vũ công đang nhảy múa trên không khí, ánh đèn màu làm cho nước chuyển đổi màu liên tục, dưới khung cảnh lung linh như vậy, một chàng trai và một cô gái đứng đó, chàng trai cao lớn khôi ngô còn cô gái thì xinh đẹp mỹ lệ... hai người tạo nên một khung cảnh vô cùng tuyệt vời.

Minh Khuê chấp hai tay lại cầu nguyện sau đó tung đồng tiền trong tay mình lên, đồng xu bay trên không tiến về phía hồ nước sau đó lặn lẽ vùi mình sau những tầng nước đầy màu sắc tựa như thần linh đã chấp nhận lời nguyện cầu của cô gái nhỏ.

Quần áo của Minh Khuê hơi mỏng lên khi đứng gần hồ nước thì gần như bị hơi nước làm ướt, bộ quần áo dính vào vô tình gián tiếp phát hoạ lên những đường nét cơ thể tuyệt mỹ của cô, giờ phút này Minh Khuê tựa như một kiệt tác của nhân loại.

Hoài Minh từ phía sau choàng áo khoát lên người cô, nhưng trong khoảnh khắc chạm vào bờ vai nhỏ kia thì lại vô thức mà kéo cô dựa vào ngực mình.

Minh khuê thoáng chốc cứng đờ người, tay chân bây giờ không biết bỏ vào đâu cho hợp lí, đột nhiên một sợi dây chuyền được treo lơ lửng trước mặt cô.

“Đây là gì?”- Không phải giả ngu đâu, ai chẳng biết là sợi dây chuyền nhưng... ý nghĩa của nó là gì?

Hoài Minh đặt cầm lên vai cô: “Dây chuyền.”

Minh Khuê nhìn sợi dây chuyền, mặt của nó là một ngôi sao ở trong mặt trăng.

Hoài Minh nói tiếp: “Khi này đi ngang thấy người ta bán nó, anh chợt nghĩ tới em là ngôi sao còn anh là mặt trăng, như vậy anh có thể bảo vệ em rồi.”

“nhưng nếu trời đầy mây u ám, ngôi sao sẽ bị che mất...”- Minh Khuê nhìn sợi dây chuyền.

Hoài Minh cười nhẹ: “Ngôi sao ở cạnh mặt trăng sẽ vĩnh viễn không biến mất, vì ánh trăng có một loại ánh sáng bất diệt.”

Đúng vậy, do ánh trăng rất toả sáng, nên nếu sao bị mây che sẽ có ánh trăng xua mây đi, nếu trăng bị mây che thì ngôi sao bé nhỏ kia sẽ dùng chút ánh sáng nhỏ nhoi của mình để có thể ở bên trăng còn nếu...cả hai đều bị che khuất thì họ vẫn sẽ mãi bên nhau.

Hoài Minh đeo sợi dây chuyền lên cổ Minh Khuê, hai người hạnh phúc như vậy nhưng chẳng hề nhận ra...

Nguy hiểm đang đến gần.

-Hai tiếng sau-

Paris...

“Nói đi.”- Thanh Băng bật loa lớn rồi để điện thoại trên bàn, xung quanh là Đài Phong và mọi người.

Từ bên đầu dây bên kia, giọng Hoài Minh tràn đầy lo lắng: “Lão đại, Minh Khuê mất tích rồi...”

Thanh Băng nhíu mày: “Cái gì? Hoài Minh, cậu nói rõ ràng xem.”

Bên phía Hoài Minh rất ồn, có lẽ anh ta đang tìm ở khu chợ đêm nào đó, giọng nói gấp gáp thở không ra hơi: “chuyện là thế này, Minh Khuê bảo muốn ăn kẹo bông nên tôi dẫn cô ấy ngồi xuống ghế đá còn mình thì đi mua, lúc trở về thì không thấy đâu... đã hai tiếng rồi, tôi đã tìm khắp nơi vẫn không thấy.”

“Nè, em giao chị cho anh mà anh lại không bảo vệ cho tốt, anh thật là”- Ái Linh ‘tức giận’ lên tiếng.

“Cậu có còn là đàn ông không? Một cô gái nhỏ cũng không giữ được.”- Dương tử Hạo cũng rất ‘giận.’

“Hoài Minh, cậu mà không tìm được em gái tớ thì cậu chuẩn bị đi đầu thai đi.”- Tuấn Khải cắt giọng đe dọa.

Giọng Hoài Minh đầy sự lo lắng: “Lão đại, cậu có thể sai người tìm giúp tôi không? Tôi sợ Minh Khuê gặp chuyện xấu.”

Thanh Băng nhíu mày: “Không được, hoa kỳ không nằm trong phạm vi quản lí của Thiên Long, không cách nào giúp được.”

“nhưng mà..”

“Nghe này, an nguy của Minh Khuê hoàn toàn phụ thuộc vào cậu đó.”- Đài Phong cắt ngang lời Hoài Minh sau đó tắt máy.

Điện thoại vừa tắt, không cần nói cũng biết khung cảnh hậu trường là như thế nào...

Tất cả cười lớn đến rớt cả quai hàm, cười đến không còn sức nói chuyện.

“Chúng ta, chúng ta quá đạt.”- Dương Tử Hạo cười không kịp thở.

“Sang năm em đi casting làm diễn viên.”- Ái Linh quay qua nói với Văn Vĩ.

“Chúng ta như thế có ác quá không? Nghe giọng của Hoài Minh chắc đã cực khổ lắm rồi.”- Văn Vĩ giữa đường đột nhiên ‘nhân từ’

Dương Tử Hạo đập vai Văn Vĩ: “Đây là mình giúp họ mà, hơn nữa điều là người của Thanh Băng, Minh Khuê sẽ không gặp nguy hiểm.”

“Chưa chắc.”- Trình Thanh Băng lên tiếng, một câu nói chỉ hai chữ của cô làm mọi người dừng cười mà đứng hình.

Thanh Băng đứng lên đi tới quầy bar pha một ly rượu vang đỏ sau đó dựa vào quầy nhìn mọi người, ánh mắt vẫn không chút gợn sóng: “Chắc hẳn mọi người vừa nghe tôi nói, thế lực của Thiên Long không hoạt động ở khu vực Châu Âu, đó hoàn toàn không phải câu nói đùa. Tôi đã liên hệ với Mafia tìm giúp một tên làm vụ này.”

“Là ai?”- Tuấn Khải hỏi.

“Voss, hẳn ta nổi tiếng háo sắc, chuyện này Minh Khuê lọt vào tay hắn chắc chắn sẽ có nguy hiểm.”

“Cái gì? Thanh Băng, sao em không giúp Minh khuê.”- Tuấn Khải và mọi người đứng lên.

Trình Thanh Băng nhếch miệng: “Cái gì cũng có cái giá của nó, Minh Khuê phải đổi hạnh phúc bằng an nguy của bản thân, đây là cái giá. Với lại...còn phụ thuộc vào Hoài Minh nữa.”

Không gian yên tĩnh lạ thường, quả đúng là Băng Long, cái gì cũng sòng phẳng như vậy, biết rõ người thân gặp nguy hiểm mà còn thản nhiên nói là cái giá? Là do cô quá tuyệt tình hay là vì cô đã chuẩn bị.

Quả nhiên, ngay sau đó cô quay ngang Vân Long: “Điện báo cho Hoài Minh địa điểm của Minh Khuê đi.”

Đây chính là lần đầu tiên Thanh Bằng can thiệp vào cái giá của người khác... nhưng đến kịp hay không là do Hoài Minh.

Sáng hôm sau...

Thanh Bằng và mọi người nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính.

Trong màn hình là cảnh Hoài Minh ngồi cạnh cô gái đang ngủ say...

“Chuyện là thế nào?”- Thanh Bằng nhíu mày nhìn vào gương mặt tái nhợt, và những dấu vết mờ ám nơi cổ của Minh Khuê...

Hoài Minh nhíu mày: “Tôi cùng cảnh sát xông vào, vừa đúng lúc bọn chúng định gỡ trò, lúc đó quần áo trên người Minh Khuê đã không chỉnh tề, nhưng lại không thể bắt được bọn chúng, dường như họ là một băng nhóm nào đó, bọn họ cho Minh Khuê uống thuốc kích thích khiến cả đêm cô ấy rất khó chịu.”

Thanh Bằng không đợi Hoài Minh nói hết, cô đóng laptop lại sau đó đi nhanh ra ngoài, chỉ để lại một mệnh lệnh:

“Đưa tên khốn đó đến đây.”

69. Chương Ngoại Truyện 9- Happy Ending

Phòng tổng thống khách sạn Buking.

Căn phòng tổng thống rộng lớn giờ đây đã có rất nhiều người đứng xung quan, Đài Phong và đám Tử Hạo cũng ngồi xung quanh, không khí nồng nặc mùi thuốc súng và đặc biệt là sát khí khiến người ta run bần bật ở phía Thanh Bằng đang ngồi phía xa.

Voss và đàn em của hắn quỳ rạp dưới đất, tấm thảm cũng bị mồ hôi của bọn chúng làm đậm lên một khoảng, chúng không dám động đậy cũng không dám ngẩng đầu lên như là sợ một động tác nhỏ của mình sẽ đánh thức một con báo đang ngủ say.

Trịnh Thanh Bằng vẫn ngồi đó, chân trái chéo và chân phải, hai tay đặt lên đầu gối, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Voss.

Ít ra so với đám đàn em của gã ta thì Voss bình tĩnh hơn mấy phần, bọn họ là người của Mafia, cũng biết Thanh Bằng có quan hệ tốt với thiếu chủ Henry nhưng chắc cũng không đến nỗi không nể mặt tới mức giết người của Henry.

“Trịnh lão đại, lần này là do lão đại nhờ tôi bắt con nhóc đó cơ sao bây giờ lại trách tội tôi.”- Voss ngược mặt lên không kiêng nể mà nhìn thẳng vào mắt thanh Bằng.

“Tôi có nói là mấy người được phép động vào cô ta?”- thanh bằng lạnh lùng đáp trả, quả thật cô biết Voss là một tên háo sắc nhưng không ngờ gã lại to gan đến mức độ nổi sắc tâm với người của mình.

“Thiếu chủ Henry và lão đại luôn có mối quan hệ tốt với nhau, lần này chỉ vì con nhóc con mà Thiên Long đối đầu với Mafia, có đáng không?”- Voss gian tà lên tiếng.

“Không đáng, thật sự không đáng”- Thanh Bằng nhếch miệng, cái tên này lại muốn lấy Henry ra để nguy hiếp cô?

Nghe cô nói thế thì Voss mừng thầm, nhưng nỗi buồn chưa bao nhiêu thì Thanh Bằng nói thêm: “Nhưng Voss à, cậu tự xưng là thuộc hạ thân cận của Henry thì phải biết mối quan hệ của tôi với thiếu chủ các người cực kì tốt, cậu cho rằng...”- Thanh Bằng dừng lại vài phút sau đó tiến lên ngồi xổm trước mặt Voss.

“Cậu quan trọng đến nỗi để chúng tôi trở mặt sao? Còn nữa... nếu đã muốn tìm đường sống cho bản thân thì hãy không ngoan mà tìm hiểu đối tượng trước, đừng tùy tiện nguy hiếp người khác đặc biệt là tôi, Trịnh Thanh Bằng này từ trước tới giờ ghét nhất là bị người các nguy hiếp.”

Cả người Voss bây giờ bắt đầu run bần bật, bây giờ gã mới biết mình đã phạm sai lầm nghiêm trọng cỡ nào, Voss chưa kịp lên tiếng thì Thanh bằng tiếp tục ra lệnh: “Dẫn bọn họ qua phòng kế bên.”

“Cô, cô muốn làm gì?”- Đám người của Voss kinh sợ.

Thanh Bằng nhếch miệng: “Làm gì? Vừa nãy các người định làm gì Minh Khuê thì bây giờ cứ làm như thế...chỉ là...đối tượng khác mà thôi, dẫn đi.”

“Lão đại, lão đại tha tội, tha tội...”- Tiếng hét của bọn chúng ngày càng xa, cho đến khi cửa phòng đóng lại thì Đài Phong mới nghi hoặc mà nhìn Thanh Bằng, theo anh biết thì trong trường hợp này Thanh Bằng sẽ lấy súng nã cho tên kia vài phát mới phải sao tự nhiên lại ‘ban thưởng’ cho bọn chúng như vậy?

Nhận được ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Thanh Bằng thản nhiên ngồi xuống sofa: “Bên phòng bên kia là đám tù nhân ở Kịch Ván lao, em đặc biệt sai người chuẩn bị vài cực phẩm ... rất tốt.”

Lời nói mập mờ của Thanh Bằng khiến mọi người nửa hiểu nửa không.

Thật ra... vừa rồi Thanh Bằng có sai một số anh em dẫn vài tên đàn ông ở Kịch Ván đến, rồi cho bọn họ uống một chút thuốc kích thích... Thanh Bằng vốn dĩ không muốn giết người thay vào đó cô thích hành hạ người khác hơn.

Bệnh viện Hoa Kỳ...

Minh Khuê ngồi trên giường nhìn Hoài Minh đang cực kì khổ sở với tái tảo..

“Để em làm..”- Minh Khuê giơ tay gạt thì bị Hoài Minh cản.

“Em là người bệnh, tất cả mọi việc không được động tới.”

Minh Khuê chỉ biết khóc không ra nước mắt mà nhìn chàng trai đang cầm cây dao trên tay, nhìn kĩ thì bàn tay của Hoài Minh rất đẹp, cô thật không nỡ để anh mất một ngón tay chỉ vì việc gọt táo cho cô.

Chuông điện thoại vang lên, Minh Khuê nhìn màn hình, là Dương tử Hạo gọi, cô bắt máy:

“Hoa hoa đại công tử, có chuyện gì?”

Đầu dây bên kia Dương Tử Hạo hi hi ha ha trả lời: “Minh khuê cô sao rồi, mọi người rất lo lắng cho cô đây này.”

“Tôi không sao, đã khoẻ nhiều rồi... nhưng chắc sắp bị Hoài Minh làm ẹt chết rồi đây.”

“Đừng nói như vậy chứ, lúc cô bị bắt Hoài Minh chút nữa là lục tung cái thành phố Hoa Kỳ lên rồi, trong màn mưa cậu ấy phóng xe như một tên điên tìm cô đấy, còn nữa cậu ấy còn thiếu chút nữa là bị bắn chết đó, còn nói cái gì mà... Minh Khuê rất quan trọng với tôi, Minh Khuê à, cậu ấy yêu cô cô lắm đó, cố gắng mà trân trọng đi.”- Dương Tử Hạo cúp máy, lặn ra nhìn mọi người cười xối xả, những lời vừa rồi có một nửa là thật còn một nửa là tự biên thêm cho nó lãng mạn, tài ăn nói của Dương Tử Hạo quả thật khó có ai sánh bằng mà.

Minh Khuê mỉm cười nhìn Hoài Minh vẫn đang ‘giảng co’ với trai tảo nhỏ phía xa, ánh nắng rơi vào khiến anh giống như một đứa trẻ đang cầu gấu vì đồ chơi vậy.

End.

Lời tác giả: Đôi lúc tình yêu không cần phải lời ngon tiếng ngọt vô nghĩa, mà chỉ cần dùng hành động thiết thực mà thôi.

Như vậy, cứ để một cái kết OE cho họ đi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-hoc-sinh-ba-dao-cua-the-gioi-ngam>